

Ma Anandamoyi

uitspraken

ॐ मां

Marc Van der Maat

vzw Aurora - service & education -

2009

1. Leven

In heel India en over de ganse wereld gekend als Mâ Ananda Moyî, of gewoonweg ‘Mâ’ (*‘Moeder’*), de meest universele Indische heilige van de 20ste eeuw, geworteld in de orthodoxe Hindoe traditie maar deze ook transcenderend, boven alle religieuze exclusiviteit heen, één met elke spiritualiteit, ongeschoold maar met een allesomvattende kennis, zonder de minste ego, voortdurend badend in goddelijk bewustzijn, steeds op weg zonder vaste verblijfplaats, géén *sannyasin* (monnik, non, kluizenaar, asceet) maar gehuwde vrouw (zonder ‘echt’ gehuwd te zijn), liefde en rust uitstralend midden het onbeschrijflijke tumult van duizenden mensen die zich rond haar verdrongen (en dit gedurende meer dan 60 jaar), ongewone gebeurtenissen rondom haar die ons doen denken aan het evangelie (vermenigvuldigen van voedsel, zieken genezen, natuurkrachten beheersen, enz.), attent voor elke persoon, ongeacht zijn kaste of afkomst, spiritueel advies gevend naar ieders vermogen en al dan niet religieuze overtuiging, zonder zichzelf als ‘guru’ te beschouwen, speels, spontaan, verwerkelijking van vreugde, en soms ook streng en ongewoon hard zoals Durga of Kali, inspirator voor miljoenen mensen,

Mâ Anandamoyî,

werd geboren in een klein dorpje van het huidige Bangladesh, Tripura, op 30 april 1896 als Nirmalâ Sundarî Devî. De bevolking was er voornamelijk moslim. Een tulsi (basilic) plant bij de deur duidde de huizen van de hindoe-minderheid aan. Haar ouders waren grote vereerders van Shiva. Voor de geboorte droomde haar moeder vaak over het bezoek van goden en godinnen in hun nederige woonst, en bij de geboorte zelf kende ze geen enkele pijn. Nooit heeft het vrolijke kind één wens voor zichzelf geuit, ze was ieders vriendin en hielp gedurig iedereen, hindoes en moslims. Haar schooltijd was zeer beperkt, omdat ze haar moeder moest helpen bij het grootbrengen van de groot geworden kroost.

Ze wordt uitgehuwelijkt aan een jongen van een andere brahmaanse familie, Ramani Mohan Chakravarty, die later gekend zal zijn als ‘Bholatnath’, haar eerste discipel. Hij zal later vrij vroeg sterven. Een jaar later komt ze bij haar schoonfamilie aan, en verwondert ze iedereen door het vele en perfect uitgevoerde werk dat ze presteert. Een heilige aura omhult haar, en ontnemt de echtgenoot elk menselijk verlangen. Voor zijn ogen ontvouwt zich dan gedurende meerdere jaren een ongelooflijke spirituele ascese, ‘*sadhana*’, dat zij als een spel, ‘*lila*’, beschouwt. Ze is hemels schoon en straalt zoveel spiritueel licht uit dat ze zich soms met een donkere sari moet omhullen. Ze doorgaat alle voorgeschreven hindoe *sadhana*’s, maar ook die van andere godsdiensten.

Na het vele werk van de dag veegde ze een plekje schoon, ging zitten en begon aan haar meditatie. Soms nam haar lichaam spontaan yoga-houdingen aan, of prevelde zij ingewikkelde sanskriet teksten die ze nooit gehoord noch gelezen had. Op 3 augustus 1922 geeft ze zichzelf de initiatie (helemaal on-orthodox en niet gebruikelijk in de hindoe-cultuur). Vanaf dat ogenblik stoppen haar lichaamsfuncties en moet ze niet meer slapen noch eten. Gedurende 3 jaar trekt ze zich terug in de stilte, na initiatie te hebben gegeven aan haar man. Men begint over haar te spreken. Een ambtenaar, die later bekend zal worden als ‘Bhaïji’ (‘grote broer’) wordt de eerste echte discipel, en hij is het die haar de naam Ma Anandamoyi (*‘Moeder badend in de Goddelijke Vreugde’*) zal geven. Hij is de aanzet van de eerste ashram in Dacca (voor de verwijdering van alle hindoe’s uit Bangladesh bij de onafhankelijkheid van India). Mâ leeft nu jaren op 3 rijstkorreltjes per dag. Ze begint haar publieke leven van spiritueel meester, en wakkert het vuur aan van spiritueel leven in een India dat door de Engelse overheersing steeds meer gesecculariseerd en verwerstelijk was. Samen met Ramakrishna en Swami Shivananda heeft Mâ de spirituele revival in India bewerkstelligd.

Vanaf 1926 gebeuren er steeds meer ‘mirakels’, waaraan Mâ geen enkel belang aan hecht : het stoppen van een overstroming, zieken genezen, voedsel voor een menigte bereiden met een handvol ingrediënten, giftige slangenbeten en ziekten opnemen in plaats van anderen, bij verafgelegen discipelen verschijnen, enz. Staatslieden, wetenschappers, monniken, artiesten, mannen en vrouwen van over de hele wereld komen naar haar toe. Enkele Europeanen laten alles achter om in haar nabijheid een religieus leven te komen leiden. En aan iedereen geeft ze wat hij of zij op dat ogenblik nodig heeft en in staat is te ontvangen...

Mâ reist van de ene bedevaartplaats naar de andere. Nooit wordt er iets op voorhand gepland. Mâ volgt onmiddellijk elke goddelijke intuïtie. Haar moeder leeft als weduwe nu steeds in haar nabijheid, en zal later zelf *sannyasi*, non, worden en een grote plaats innemen in Mâ's ashrams. Mâ straalt niet alleen grote vreugde uit, maar ook een 'onzichtbaar licht', dat soms zo intens wordt dat Mâ een assistente vraagt om te beginnen zingen, om niet verplicht te zijn zelf te moeten spreken. De mensen in haar onmiddellijke nabijheid spreken van haar 'goddelijke geur' die haar omringt, komend uit haar mond, haar lichaam, haar kleren, zelfs van haar beddegoed. Ze kan dagen zonder slaap, en anders heeft ze met 2 – 3 uur genoeg, maar ze blijft bewust. 'Ik blijf werken, zoals jullie op kantoor, maar op andere niveau's, waar ik wezens uit hogere werelden ontmoet', zegt ze dan.

Op terugkeer van een reis in de Himalaya's, in augustus 1937, sterft haar echtgenoot Bholatnath, die het hart van velen had veroverd met zijn goedheid. Mâ verzorgt hem tot het einde, en hij sterft met de woorden 'Ananda' ('goddelijke zaligheid') op de lippen, Mâ's hand zachtjes op zijn voorhoofd. Zij drukt geen enkele smart uit, en blijft sereen rustig zoals altijd. 'Niemand is voor mij verloren' antwoordt ze op de vragen, en de mensen krijgen een glimp te zien van haar bovenmenselijke liefde en onthechting.

Mâ heeft een koninklijke stap, een absolute vrijheid in al haar lichaamsbewegingen, een grote noblesse in elk gebaar. Nooit kijkt ze naar zichzelf in een spiegel. Nooit neemt ze geld aan voor zichzelf. Ze bezit enkel 2 sari's en de traditionele armband van gehuwde Bengaalse vrouwen. Mâ leidt het zwerfende bestaan van de Hindoe monniken, en blijft niet meer dan enkele dagen op dezelfde plaats. Overal wachten menigten haar op, dag en nacht schuiven mensen aan om haar 'darshan' te verkrijgen, om haar te mogen zien.

Haar gevoelens, haar daden, gebaren en lichaamsexpressies wisselen met grote snelheid. In haar dagdagelijkse bezigheden heeft Mâ oog voor het kleinste detail. In de ashrams is het leven moeilijk, en zijn mensen vaak harder en egoïstischer dan in de wereld. Mâ zegt dan : 'Als je de poel wil kuisen begint ie erg te stinken.' Ze doet zich niet voor als een guru noch geeft ze initiatie. Niet gehecht aan enige doctrine, kan ze haarfijn elke authentieke spirituele traditie uitleggen en is ze christen met de christenen, boeddhiste met de boeddhisten, enz. In haar aanwezigheid smelten alle secten, groepen, geloofsovertuigingen en filosofieën weg, is zij de universele moeder, bewust van elke gedachte aan haar van elk van de vele mensen die aan haar denken.

Belangrijke gebeurtenissen in Mâ's ashrams zijn de jaarlijkse retraites, met meditatie en uiteenzettingen over spirituele sadhana en met lange kirtan momenten, het zingen van mantra's en godsdienstige liederen. Ook Mâ's verjaardagen zijn een groot evenement, waarbij lange rijen mensen haar komen aanschouwen, de klok rond. Velen vasten die dagen.

De ontelbare brieven die haar toekomen worden beantwoord door soms 5 assistenten tegelijkertijd, en Mâ weet precies wat ze aan elk moeten dicteren, en herinnert zich al wat geschreven wordt. Ze heeft een fenomenaal visueel geheugen en herkent gezichten van tientallen jaren geleden terug, met naam en toenaam. Haar uitspraken worden 's nachts geduldig genoteerd door een paar moedige leerlingen, na de lange dagtaak. Het is uit deze schat dat wij enkele uitspraken hebben vertaald. Op een zelfde vraag is het antwoord nooit gelijk, zoals de verschillende facetten van een diamant. Maar de boodschap is steeds gelijk : richt je aandacht naar God, begin aan een spirituele discipline, ongeacht dewelke, maar begin er aan, want het leven is kort. Al was het maar 10 minuutjes per dag. De leerlingen die het aankunnen krijgen zware opdrachten, zoals een kluzenaarsbestaan leiden gedurende 10-15 jaar, zonder iets, geen boek, geen woord, geen afwisseling, niets...

Op de grote Hindu festivals, zoals de bekende 'kumbha mela', die om de 12 jaar gehouden wordt aan de Ganges, is zij met haar volgelingen aanwezig. Moslim religieuzen beschouwen haar als de hunne, alle strekkingen uit de Hindu-pantheon dragen haar op handen, en Mâ gaat rustig door.

Einde jaren '70 trekt Mâ zich stilaan terug uit het publieke leven en laat de 'broeder ziekte' in haar lichaam spelen. De mensen bereiden zich stilaan voor om zonder haar fysieke aanwezigheid te moeten leven. Alle gebeden en medische zorgen ten spijt gaat Mâ haar eigen weg, en leeft zij de laatste maanden zonder enig voedsel. In de ashram van Kishenpur, in de Himalaya's, laat Mâ Ananamoyi haar lichaam los de avond van 27 augustus 1982 rond 20.00u. Haar laatste woorden zijn: 'Shivaya namaha' : deze mantra duidt op de ultieme onthechting van de wereld van de materie, en de fusie met de ongemanifesteerde werkelijkheid.

2. Uitspraken

In het leven moet men alle regels volgen en oefeningen doen om lichaam en geest te zuiveren.

De wereld is een uiting van *bhava*, van goddelijke liefde. Al wat geschapen is, is er de materiële uitdrukking van. Indien u zich één keer kan verheffen tot die goddelijke liefde, zal u het universum slechts beschouwen als het spel van de Ene. Door zich af te snijden van die goddelijke liefde is de mens op de dool en ziet hij het ware levensdoel niet.

Zonder tussenkomst van de goddelijke genade, kan een mens nooit de ascese beoefenen.

Ga verder in uw ascese, en voor het overige zal Hij ze volmaakt maken. De perfecte verlichting komt voort uit de perfecte genade. Je zal krijgen naar gelang je inspanningen.

De genade van God stroomt overal en altijd. De mens zal de verlichting verkrijgen naar gelang zijn overgave aan God. De plicht van de mens bestaat er in God zonder ophouden te (aan)bidden.

Wie ben ik ? Tracht, in deze zoektocht, om uw denken op de achtergrond te plaatsen, als een gewone getuige. Tracht uw Zelf te ontdekken. Dompel u zo lang mogelijk in de meditatie, blijf helemaal rustig, stabiel en totaal geconcentreerd.

Met een rustige geest kan u spirituele oefeningen doen en toch in de wereld blijven. Alleen op deze manier kan zich losmaken datgene waarvan men zich moet onthechten. En wat nooit losgelaten kan worden, dat wat nooit kan weggaan - het ZELF – dat zal nog alleen overblijven !

Zij die voor de staat van huisvader gekozen hebben, zouden hiervan een voorbeeld moeten wezen en leven volgens de richtlijnen van de *dharmā*.

Men moet zich verplichten voortdurend in de contemplatie van DAT te vertoeven. Elke andere gedachte verwekt angst in onszelf. Hij houdt u reeds vast bij de hand; waarom zich dus ongerust maken? Laat u niet ontmoedigen; duik steeds opnieuw in de contemplatie van het Hoogste.

Alleen Hij weet aan wie Hij zich kenbaar maakt en onder welke vorm. De mens kan niet begrijpen hoe en langs welke weg God elk individu in het bijzonder met een enorme kracht naar zich toe trekt. De weg is verschillend voor elke pelgrim. Heel vaak vernietigt Hij het ongeluk door ongeluk, en neutraliseert Hij het verdriet door verdriet. In deze geest verder gaan betekent voor elkeen zijn eigen weg volgen, dit wil zeggen de weg die leidt naar de realisatie van het Zelf, naar het Hoogste, naar het ultieme Doel.

In deze wereld is er niets. Nochtans is elk individu min of meer op zoek naar dit niets.

Vraag : Beschouwt u het vormloze dichters bij de Waarheid dan een God met vorm?

Mâ : Is ijs iets anders dan water? De vorm is Hem, en ook de niet-vorm. Beweren dat er slechts één Zelf (Atman) bestaat en dat alle vormen slechts illusie zouden zijn, impliceert dat de niet-vorm dichters bij de waarheid zou zijn dan een God met vorm. Maar dit lichaam (hiermee bedoelt Mâ zichzelf) zegt : alles wat vorm heeft of geen vorm heeft is Hem en alleen Hem.

- Wat denkt u van hen die beweren dat slechts één godsdienst de goede is ?

- Alle godsdiensten leiden naar Hem.

- Ik ben christen.

- Ik ben ook christen, of moslim, of al wat u maar wenst.

- Zou ik dan gelijk hebben om hindoe te worden, of is mijn weg het christendom?

- Indien u bestemd bent om hindoe te worden, zal dat gebeuren, in alle geval. U kan zich ook niet afvragen : ‘Wat zal er gebeuren bij een auto-ongeval?’ Als het ongeval zich voordoet, zal u wel zien.

- Indien ik een sterke drang voel om hindoe te worden, moet ik dan toegeven aan deze drang of dit van mijn geest weggagen, omdat er gezegd wordt dat elkeen geboren wordt in de omstandigheden die voor hem het gunstigste zijn?

- Indien u echt een grote drang zou voelen om hindoe te worden, zou u zich de vraag niet stellen, en het gewoon doen. Het probleem stelt zich nochtans ook op een andere wijze. Het is waar dat u christen bent, maar u hebt ook enkele hindoe-trekken. Want in het andere geval zou u zelfs de naam hindoeïsme niet kennen. Alles is in alles. Zoals een boom zaad draagt en één enkel zaadje de oorzaak kan zijn van honderden bomen, zo is het zaadje in de boom en is de totaliteit van de boom in wezen aanwezig in het zaadje.

- Hoe kan ik het geluk vinden?

- Eerst en vooral, zeg mij of u zou kunnen aanvaarden te doen wat dit lichaam u zeggen zal.

- Ja.

- Echt waar? Zeer goed! Veronderstel dat ik u zou vragen om hier te blijven, zou u dat aankunnen?

- Neen.

- Zie je, een geluk buiten u zelf, dat afhangt van uw vrouw, uw kinderen, uw geld, uw reputatie, uw vrienden of van wat dan ook, zo'n geluk kan niet blijven duren. Maar het geluk ontdekken in Hem, die overal aanwezig is, die alles doordringt, die uw eigen Zelf is, dat is het echte geluk.

- U zegt dus dat ik het geluk zal vinden door te vinden wie ik ben?

- Ja. U zelf vinden, begrijpen wie u echt bent, dat is God vinden, want niets bestaat buiten Hem.

- Alle individuen zijn God, zegt u, maar zijn sommigen het niet meer dan anderen?

- Dat is zo voor diegene die deze vraag stelt! Maar, in werkelijkheid is God overal totaal en evenwaardig aanwezig.

- Is er geen enkele substantie die echt eigen is aan mijn individu? Is er niets in mij dat God niet is?

- Neen, zelfs in het ‘niet God zijn’ bestaat en is er alleen Hem, overal.

Besteed de grootste zorg om de inspanningen die u doet voor uw spirituele ontwikkeling niet te laten zien. Bewaar ze even hard als een gierigaard zijn bezittingen. U moet niet van de daken schreeuwen dat u in een spirituele ascese geëngageerd bent. Dit is alleen een zaak tussen God en u.

Sterven, is veranderen van kledij.

Zonder enige twijfel, de reïncarnatie is een feit. Het oog dat van staar werd geopereerd kan weer zien. Op dezelfde manier zal een diepe concentratie op het Goddelijke de sluier verwijderen die ons zicht verduistert, onze geest zuiveren en hem naar het Zelf richten. Op dat ogenblik wordt de betekenis van de *mantra's* en van de goden waarvan ze de klankvorm zijn aan ons geopenbaard, en duiken impressies uit onze vorige levens voor ons uit. Zoals u in Dacca u zich kan inbeelden wat u in Calcutta heeft gezien, kan u op het scherm van uw huidige geest een beter beeld van uw vorige levens projecteren. Als ik u zie, kan ik een reeks beelden bekomen van uw vorige levens.

Er bestaan twee soorten geduld : de eerste wordt veroorzaakt door de activiteiten van de wereld, de tweede duwt u verder op het spirituele pad. De tweede leidt u naar echte vrede, want Hij, die vrede is, *Atman*, God zelf maakt zich dan kenbaar. Het is alleen deze intense nostalgie voor hem die u de hoogste vrede brengen zal, wat hetzelfde is dan eeuwige zaligheid.

Wie de weg zoekt van spiritualiteit, *paramârtha*, moet zich nooit laten bekoren door het geluk van de wereld. De weg naar God is een moeilijke weg. Het enige dat te doen valt, is een volledige overgave aan God. Zolang het geluk en de geneugten van de wereld de geest vasthouden, kan een mens niet het minste contact met God voelen. Zonder het uitschreeuwen van het hart naar God, hoe te hopen op een goddelijke ervaring? Zo is de weg van *paramârtha*. Voor hem die naar God verzucht: hoe meer tijd hij besteedt aan de herhaling van *mantra*'s, aan de beoefening van *japa*, aan de herinnering aan God (*dhyana*), aan het zingen van Gods lofliederen, aan het lezen van heilige boeken, hoe groter zijn kansen zullen zijn om met God in contact te komen en vooruitgang te maken. Men moet proberen en steeds opnieuw proberen. De zoeker moet zelfs zijn tijd niet verliezen met zich af te vragen of hij resultaten boekt.

Welke ook de situatie moge zijn waarin God u plaatst op welk eender ogenblik, herinner u dat dit het beste is voor u. Train u om het leven over te steken door uw lasten in Zijn handen te leggen. Hij is de Beschermmer, de Gids. Hij is Alles in alles.

Blijf altijd rustig, en vergeet nooit dat alles wat God doet op eender welk ogenblik gunstig is. Waarom zich zorgen maken als, in de loop der gebeurtenissen, de omstandigheden veranderen? Alles wat gebeurt, op elk ogenblik, gebeurt door Zijn wil.

Indien u iets nodig heeft, aanvaard dan van een ander alleen maar zo weinig mogelijk. Indien u echter iets aan een ander moet geven, geef dan zoveel hij wenst.

Er is niets in deze wereld dat veracht moet worden. De wegen en de vormen waarin Hij verschijnt hebben geen einde.

Geef geen kritiek op anderen, want dit verengt uw visie, verduistert uw ziel en voegt een last toe aan de zonde die op de wereld weegt. Zoek steeds, zie steeds de goede kant van de dingen. Het goede is de waarheid, en de waarheid is het leven. Het kwade is zo reëel als een illusie, en is te wijten aan uw eigen perversiteit. Niemand beoefent graag het kwade.

Als u het contact met de mensen opzoekt, herinner u dan dat uw doel steeds is om het goede en het schone dat in hen aanwezig is te vinden. Indien u trouw blijft aan uw gedachten en uw daden, zal uw geest zich met vreugde en zuiverheid vullen, en zullen uw intelligentie en uw scherpzinnigheid zich ontwikkelen. Dan zal u in alles het goede zien. Alleen God is goed en volmaakt. Indien u steeds in alles het goede zoekt, zal uw hart vervuld zijn met wat goed en edel is. Het is met zuivere gedachten dat een mens zijn hogere lichaam maakt. In wezen is de voldoening die men voelen kan bij het appreciëren van iemands deugden groter, dan als wij zelf over de onze nadenken. Deze laatste houding maakt ons hoogmoedig en leidt ons naar het zoeken van andermans zwakheden en onvolmaaktheden.

Vraag : Ik geloof niet in reïncarnatie. Heeft dit enig belang?

Mâ : U gelooft in dit leven, nietwaar? Er bestaat maar één echt leven, en dat is het leven dat toegewijd is aan het zoeken naar God, en er bestaat maar één dood, en dat is de dood van de dood. Daarna bestaan er geen geboorte of dood meer.

De geboorte van al wat in de wereld bestaat, bomen, planten, insecten, reptielen, en alle andere levende wezens, is uw geboorte, en hun dood is uw dood. Op het niveau waarin alles in u aanwezig is en u zelf aanwezig bent in alle dingen, bestaat er alleen Hem, en Hem alleen.

Mâ en haar echtgenoot Bholatnath

Het rijk van het denken is beperkt door het lichaam. Zelfs indien u uw denken naar binnen wil richten, zal het dit rijk loslaten? Onderverdelen, van de hak op de tak springen, is zijn natuurlijke beweging. Maar uw enige plicht is het bewust zijn van dit : U bent zowel binnen als buiten, in het verlangen en in de leegte, in wezen in alle omstandigheden, wat deze ook mogen zijn. Om het onwenselijke (*anîstha*) te vernietigen, moet men al de gedachten van de geest richten op het aanroepen van de Geliefde, van de enige verlangde (*Istha*).

Vraag : Welke oplossing bieden voor sociale problemen?

Mâ : Ontmoedig u niet, al deze problemen zijn alleen maar Zijn vormen die Hij gekozen heeft aan te nemen in deze bedroevende tijd, om voor te mensen te verschijnen. Wees niet bevreesd, een dergelijke uiteenspatting is onvermijdelijk, om de nieuwe sociale orde voor te bereiden die Hij gepland heeft.

Aanvaardt met een blij hart alle consequenties, goed of slecht, van wat u gedaan heeft.

Men oogst de vruchten van zijn daden. Nochtans ontnemt de contemplatie van God ons elke vrees. Overall, of je nu in de aanwezigheid zijt van heiligen en waarheidszoekers, of alleen bent in de eenzaamheid, roep tot Hem. Anders zal je niet bevrijd kunnen worden van de sluier van onwetendheid. Is het mogelijk om vals te spelen met God? Indien je het probeert, zal je zelf het slachtoffer zijn.

Vraag : Wat is chitta shuddhi ?

Mâ : Wanneer de geest leeg geworden is en, zoals een propere spiegel, het Zelf weerkaatst.

Doorzettend zonder falen en vervuld met de voor een ascese zo belangrijk geduld, moet u vreugdevol verder vooruit gaan op de zoektocht naar God, zonder u te laten vertragen. Hij die aanwezig is in het hart moet zich kenbaar maken, binnen u en buiten u.

Wat van het grootste belang is, zowel in het dagdagelijkse leven als op spiritueel vlak, is het geduld.

Sommigen gaan vooruit naar hun doel met een ossenkar, anderen per trein en nog anderen met het vliegtuig. Het kan gebeuren dat de trein of het vliegtuig een ongeluk hebben, en dat de ossenkar als eerste aankomt.

Onbenullig en nietsdoend gebabbel creëert struikelblokken op de weg die naar Hem leidt. U hebt al eeuwen en eeuwen verspild op deze weg. Ga nu de goede weg op en kom terug thuis bij uw Zelf. Treuzelen vergroot alleen maar het lijden en het rondzwerven van de pelgrim. Hij die naar God toegaat en door zijn liefde voor Hem geheel verzonken is in Zijn naam, die gaat vooruit, wat zijn toestand ook moge zijn. Vergeet dit nooit. Zeggen 'Ik heb Zijn contact niet gevoeld', en bij gevolg terugkeren naar het zoeken van wereldse vreugden, kan nooit voor uw goed zijn.

Het voorbije ogenblik komt niet meer terug. De tijd moet goed gebruikt worden, en dat is alleen het geval als ie gewijd is aan de vraag : 'Wie ben ik?'.

Vraag : Hoe kunnen wij weten dat we herboren worden na de dood? Van zodra het lichaam stopt met ademen, sterven wij. Hoe kan men dan zeggen dat wij opnieuw geboren worden?

Mâ : Dat, is onwetendheid. Waarom zo ver gaan zoeken? Niemand weet wat het volgende uur brengen zal. En toch bestaat de kenis. Zij die de sluier van onwetendheid doorboord hebben, spreken ons over het eeuwige Atman.

Zolang u de wereld van de zintuigen waarneemt, zal de schepping voor u blijven bestaan. Het conflict zal blijven duren zolang in uzelf de noties van 'jij' en 'ik' het voor het zeggen hebben, geluk en ongeluk, licht en duisternis. Leg de nadruk op de daden die uw ware natuur uitdrukken, op alle plichten die een menselijk wezen toegewezen zijn. Wanneer u daden zal afwijzen die gemotiveerd worden door de zintuigen of door impulsen komende van buitenuit, dan zal uw innerlijke Zelf (*antarâtman*) ontwaken. Dan zal u de blik kunnen richten op het hoogste Zijn, en bevrijd zijn van de visie die de wereld van dualiteit waarneemt.

Indien elke daad uitgevoerd wordt in het godsbewustzijn (*bhagavad-buddhi*), dit wil zeggen in de veronderstelling dat alleen God de dader is, de taak en ook het werk zelf, en indien deze ingesteldheid uit zichzelf spontaan naar boven komt, dan kan men hopen dat het ego los laat.

Als u handenarbeid verricht, moet u innerlijk Zijn naam herhalen. Wat uw handen zullen doen, worden dan *mudra's*, die de herhaling van Zijn naam ondersteunen. Een zieke verzorgen, of om het even wat anders doen, alles wordt dan Hem dienen, voor Hem werken. Moge dit uw ingesteldheid zijn.

Er bestaat geen absoluut criterium voor plicht. Het is het milieu, de omgeving die er de natuur en de waarde van bepaalt.

De Ene en Zijn naam zijn identiek. Want het is Hij die in zich-Zelf verschijnt als Naam. Als het Woord leven wordt, werkt het als een zaadje dat leven geeft aan een boom. Diegene die voortdurend de Naam herhaalt die hem in het bijzonder aanspreekt, zal het begrip bereiken dat elke naam één van Zijn namen is, elke vorm één van Zijn vormen. Daarna zal beetje bij beetje de notie verschijnen dat Hij zonder naam en zonder vorm is.

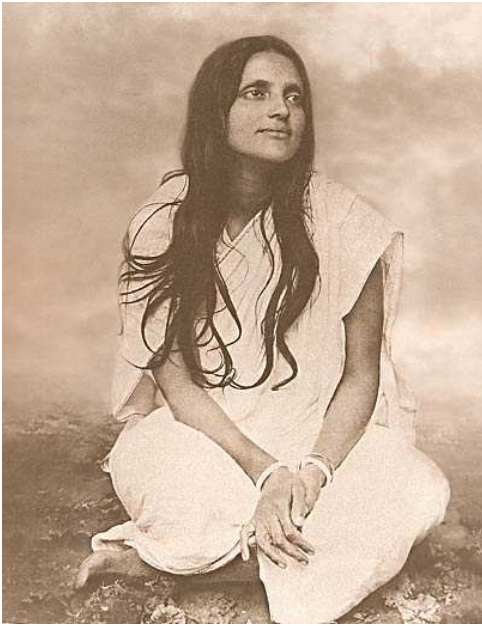

Indien u bewust bent van uw onmogelijkheid u te concentreren op de naam van God, is dat ook door Zijn genade. Zelfs indien het u niet interesseert, gebruik Zijn naam zoals een geneesmiddel. Dat geeft ook een goed resultaat. U zal vooruitgang maken. De naam van God is niet zoals een menselijk geneesmiddel, dat soms helpt en soms niet. De naam van God heeft altijd effect. Zo zegt men : ‘ Ofwel gaat u naar het hospitaal, neemt u er de medicatie en volgt u er het dieet dat de geneesheer u voorschrijft en u geneest, ofwel gebruikt u de geneesmiddelen en volgt u het dieet terwijl u thuis blijft.’ Op een zelfde manier kan u alles verlaten en uw toevlucht zoeken in Zijn naam, of in uw familie blijven, en handelen volgens de instructies van uw *guru*, en een geordend leven leiden. Op deze manier kan u eveneens hopen op genezing. Wie laat zich graag vaccineren? En nochtans is het nuttig. Welk kind leert graag lezen? Door regelmatig te leren met zijn ouders of zijn leermeesters zal het kind nochtans kennis verwerven. Op een zelfde wijze kan u *brahmavidya* verwerven, de kennis van de Realiteit, kan u hopen om de hoogste Rijkdom terug te vinden. Wat is dat? Niets anders dan God zelf.

De gedachte aan God moet de mens dag en nacht vasthouden. Zo zal hij gezuiverd worden van zijn fouten en onvolmaaktheden.

Alleen de liefde voor God is wenselijk voor de mens. Hij die u op de wereld heeft gebracht, die uw Vader en Moeder is, uw Vriend, Geliefde et Heer, die u alles gegeven heeft, die u gevoed heeft met de nectar stromend uit Zijn wezen, om het even welke naam uw aan Hem geeft, deze naam moet voortdurend aanwezig zijn in uw geest.

Discussies en tegenstellingen maken deel uit van de weg. Maar in werkelijkheid leeft ieder thuis. Een zelfde weg past niet voor iedereen. In een zelfde familie hebben broers ieder hun eigen neigingen en opinies. Sommigen worden aangetrokken door de Vedanta, anderen door het Vishnoeïsme, of door de cultus van de Shakti. Men mag dus niet stellen dat er maar één weg bestaat. In werkelijkheid zijn de zoekers naar Waarheid elk op een unieke wijze gemaakt, die verschillend is van de anderen. Maar allen zullen de poort van de Waarheid moeten passeren.

Vraag : Zijn geloofsovertuigingen dan echt verschillend van elkaar?

Mâ : U constateert zelf dat een zelfde *guru* vele discipelen heeft. Gaat u trachten ze allemaal te bekeren naar een zelfde geloof? Hoeveel secten zijn er zo niet gemaakt geweest...gelijktijdig met het geloof dat mensen verlaten voor de nieuwe! Wat u zegt is inderdaad juist, maar waarin vinden ze elkaar? In datgene dat verschijnt wanneer men alles heeft losgelaten, en dat is Hem, dat is DAT.

- Mijn opinie wordt gevormd door hetgene ik heb horen vertellen.

Mâ : Waarom heeft u deze optiek aanvaard? Om u dit onderwerp uit te leggen, plaatst dit lichaam zich op het standpunt van de *rishi's* en de *muni's*, volgens de weg die zij aangeduid hebben. In de wereld bestaan er onnoemelijk veel opinies en scholen, maar zij kunnen de zoeker niet helpen. De leerling met de methode volgen die door de *guru* werd voorgeschreven. Door zich te laten meedrijven met de stroom zal de zoeker de Oceaan bereiken.

- Gepofte rijst en murmura zijn één en zelfde voedsel!

Mâ : Indien gepofte rijst en murmura hetzelfde zijn, waarom zouden ze dan verschillende namen hebben? Er moet iets zijn dat hen differentieert, alhoewel ze beide in wezen rijst zijn. De reden is, dat de notie van 'mijn' en 'uw' is blijven bestaan. Wat zegt u hiervan? Wanneer u discuteert over credo's en wegen, vergeet dan niet dat met alleen over wegen mag spreken als men er zelf één bewandelt.

- Verdwijnen discussies en tegenstellingen voor de persoon die het niveau overstegen heeft waarin elk geloof een verschillende invalshoek vertegenwoordigt?

Mâ : Indien men denkt 'er is niet', dan denkt men evenzo 'er is', want hoe zou anders het 'er is niet' kunnen bestaan? De mensen beroepen zich op een secte in het bijzonder. Maar aan de bron, daar waar er geen doctrine noch tegenstelling meer bestaat, daar is Hij aan de basis, aanwezig in al deze ontelbare vormen. We spreken van de veelheid of van het Ene, naargelang onze manier van zien. Men zaait een zaadje, een boom groeit, beladen met bloemen en bladeren, zich in een oneindig aantal keren in wording en in rust tonend, maar in wezen is hij alleen maar één.

Elk geloof, elke school heeft zijn eigen benaderingswijze. Zolang u op een welbepaalde weg gaat, is er gedurende die periode maar één weg.

Laten we naar iets anders gaan. U heeft gevraagd hoe individuen, die allemaal verschillende doelen nastreven, op het einde, wanneer de tijd niet meer bestaat, toch in een zelfde oceaan ondergedompeld kunnen zijn. Wanneer u spreekt van 'einde', plaatst u zich in de beperkingen van de tijd. Maar daar waar tijd bestaat, bestaat er ook iets daarbuiten. Wanneer de noties van tijd of van einde zich niet meer zullen voordoen, zal alles verenigd zijn.

- *Het feit van op deze manier te blijven spreken en disculeren impliceert dit dat er nog enige onvolmaaktheid blijft bestaan ?*

Mâ : Ja, diegene die zich nog op het domein van de taal bevindt, die de taal van de wereld spreekt over wereldse onderwerpen, is nog gevangen in de netten van de tijd. Maar 'daar', stelt het probleem van te spreken zich niet meer. Dit is de reden waarom hetgene hier gezegd geweest is, niet van toepassing is op een echte Leraar voor de wereld. Wat zo'n Meester zegt lijkt helemaal niet op wat men in de wereld zegt.

Om de macht te verkrijgen het oneindige te bereiken, moet men eerst het eindige (vergankelijke) kennen, en zich hierdoor laten leiden. Zolang de ziel zich vereenzelvigd met het lichaam, is het onontbeerlijk zich te laten leiden door de regels die voorgeschreven of verboden zijn. En dit vraagt geduld en volharding. Alhoewel de natuur zelf steeds veranderlijk en in beweging is, zal ze nooit ter hulp komen van de aarzelande of geagiteerde pelgrim.

U creëert zelf de verlangens, en u kan ze ook zelf vernietigen. U moet zelf met al uw krachten rijken naar de realisatie van uw Zelf. Door te kiezen u te laten voeden door wat uw zintuigen u brengen, kiest u ten volle voor het rijk van de dood. Leer de nectar te proeven en voedt u met dat wat onsterfelijk is. Stap op het pad van onsterfelijkheid, waar geen ziekte noch dood bestaan.

Indien ge u tot God richt om bevrijd te worden van uw materiële verlangens, zal uw innerlijke kracht versterkt worden. Ge moet u inzetten voor één of andere spirituele discipline. Of ge u nu kunt concentreren of niet, blijf gericht op de meditatie op God. De kans bestaat dat ge er vroeg of laat op een dag interesse voor krijgt, en dat ge u er dan in kunt laten opnemen.

Vraag : Hoe kunnen wij tijdens de meditatie en het gebed onze geest vrij maken van bekommernissen over werk, familiale verplichtingen : echtgenoot, kinderen, nez.? Wat moet men doen in zulke gevallen?

Mâ : Laat het werk in uzelf zijn werk doen, zonder er u om te bekommeren. Werk zonder de indruk te hebben dat u het zijt die aan het werk is. Beschouw het als zijnde het werk van God in u, door uw toedoen, en dat u Zijn instrument bent. Dan zal uw geest kalm en vredevol zijn. Dàt is meditatie en gebed.

Vraag : Een mens kan niet leven zonder elke cent te tellen. Anderzijds blijft een mensenhart slecht zuiver door geheel belangloos te leven. Indien men wil leven moet men dus zonder hart zijn, en indien men integer wil blijven kan men niet overleven.

Mâ : Wil u eens iets doen? Laat al dat berekenen los. Richt u tot de ENE. Indien de noodzaak om rekeningen te maken zich opdringt, zal er wel iemand komen om er zich mee bezig te houden. Wie houdt de rekeningen van Kâlî bij?

Vraag : Ik veronderstel dat mijn geval zonder hoop is, want ik kan niet meer dan een uur of twee elke dag aan meditatie wijden, alhoewel ik probeer om al mijn werk voor God te doen.

Mâ : Het aantal uren heeft weinig belang. Belangrijk is de intensiteit waarmee uw hart en uw geest zich in God versmelten.

Vele mensen denken dat men niet tot spirituele volmaaktheid kan komen door een familieleven te leiden. Wat is daar van waar ? Hoeveel bewonderenswaardige kansen komt men er niet tegen voor spirituele ontwikkeling! De liefde en affectie tussen ouders en kinderen, tussen man en vrouw, broers en zussen, ouders en vrienden, de zegen die de armen en de ongelukkigen ons brengen, dat allemaal helpt ons om ons spiritueel leven te versterken. Hoe meer uw ziel de beproevingen ondergaat die plezier en pijn zijn, hoe meer ze zich zuivert en hoe meer de geest van dienstbaarheid voor anderen zich verfijnt. In het hart dat door de steeds veranderende stromen van het familieleven bestormd wordt, komt vanuit de diepte een verzuchting naar boven voor goddelijke hulp, veel meer en groter dan die welke men meestal in een op zichzelf gerichte kluisenaar vindt.

Zolang u nog enig verlangen voelt voor het comfort en het plezier van het leven, een honger naar geld of een gehechtheid voor de zaken van de wereld, is het beter voor u om het familieleven te leiden.

God is alles, en het is naar Hem dat u moet gaan voor een volledige realisatie. Alleen de gedachte van de afwezigheid van God veroorzaakt het lijden van de wereld. Daar waar God gemanifesteerd is, bestaat er geen dualiteit, en kan het lijden er geen plaats vinden.

Om geloof en niet-geloof te overstijgen, moet men in Hem geloven. U daarentegen gelooft in allerlei andere dingen.

Aan studenten : Zoals jullie dagelijks een zekere tijd besteden aan uw dagelijks huiswerk, maak zo ook dagelijks een beetje tijd vrij voor de contemplatie van God. Denk aan God gedurende een uur, een half uur, of ten minste gedurende tien of vijf minuten. Tien minuten op vierentwintig uur, dat is niet veel. Het heeft geen belang waar ge u bevindt of in welke houding ge zijt. Daar waar ge zijt, mediteer in stilte op Zijn naam, op de naam die je het meeste aantrekt. Beoefen, indien mogelijk elke dag op hetzelfde uur, enkele minuten stilte. Ledig uw geest en open hem zodat de cosmische krachten uw wezen mogen vullen tot in de kleinste hoekjes.

Wat betekent *âtma-darshan*, de directe waarneming van het Zelf? Begrepen hebben dat de ziener, het geziene en het zien veranderingen zijn, modificaties, gemaakt door het denken, door de geest, en dat deze veranderingen van de geest zijn toegevoegd aan het éne bewustzijn dat alle dingen doordringt. Dat begrijpen noemt men *brahma-sthiti*. Indien er geen sprake (meer) is van actie, van doenerschap, is het *âtma-sthiti* (gevestigd zijn in het Zelf). Voor hen die God mét vorm aanbidden, betekent *âtma-darshan* Hem overal zien, zoals gezegd is : ‘Overal waar mijn blik gaat, verschijnt Krishna’. Als men wat dan ook anders dan Krishna ziet, kan men niet meer van een echte waarneming of visie spreken. In de volheid van de volmaakte *darshan*, blijft de Geliefde waargenomen worden.

Waarlijk, de wil van de Allerhoogste is overal. Wordt de bondgenoten van deze grote wilskracht. U zou allen moeten verlangen naar de realisatie van het Zelf en God, en om Zijn genade moeten vragen.

Het is dit lichaam (Mâ spreekt over zichzelf) vaak overkomen dat het de roep 'Moeder' hoorde vanuit verre landen. Waar het concept van afstand afwezig is, vormen plaats en tijd geen enkel obstakel.

Vraag : Waarom bent u in deze wereld?

Mâ : In deze wereld? Ik ben niet ergens. Ik ben MeZelf, rustend in MeZelf.

Vraag : Mâ, wie bent ?

Mâ : Purna Brahma Narayana, de volle totaliteit van de Ultieme Werkelijkheid, verblijvend in het hart van de mens.

Vraag : Wat hebt u bereikt met uw spirituels sadhana?

Mâ : De kwestie van beriken of van sadhana stelt zich hier niet. Ik ben wat ik altijd geweest ben.

- Wat is uw boodschap aan de wereld?

Mâ : Welke boodschap kan iemand brengen die niets bereikt heeft en die niets geleerd heeft?

- Ik heb ver gereisd om u te zien. Als ik terugkeer zullen mijn vrienden vragen : 'Hoe is ze? Wat heeft ze gezegd?' . Wat moet ik hen dan antwoorden? Ik wil uw boodschap zo goed mogelijk begrijpen.

Mâ : Heel goed, zeg hen dan : 'Ik heb een klein dochtertje, ze kwebbelt over alles wat in haar opkomt.

- Ik ben uw kind, maar eigenlijk zijn u en ik één, is het niet?

Mâ : Er is slechts één alles doordringend Atma (ware Zelf), niets anders dan het Ene. Je bent zelf een hindernis voor jezelf in de vorm van samskara's (mentale, psychische neigingen). Het lot van ieder mens is de sluier te vernietigen die het eigen realiseren van het Zelf verbergt. Dit Zelf realiseren betekent God realiseren, en God realiseren is het Zelf realiseren.

In wezen is er slechts één innerlijke roep, maar de verschillende godsdiensten hebben verschillende methodes bedacht opdat de mensen er bewust van zouden worden. Eens een mens daartoe ontwaakt, is het niet meer nodig om het telkens weer uit te schreeuwen. In werkelijkheid bent u het niet die Hem roept, het is Hij die u roept.

Zoals een godheid aan u verschijnt en u een boodschap meegeeft, zo ook zullen de woorden van de *Gîtâ* (de Bhagavat *Gîtâ*, één van de belangrijke heilige schriften van het hindoeïsme) u ter hulp komen. U zal me zeggen : ‘Hoe kunnen eenvoudige woorden ons ter hulp komen?’ Eh! Dit is de reden waarom men het ‘heilige schriften’ noemt. Door voor God te werken bereikt men een bepaald niveau, en dat werk is het grootste van al.

Vraag : Mijn geest blijft nooit rustig. Wat kan ik doen?

Mâ : Tot nu toe heb ik niet gemerkt dat uw geest onrustig is. Is uw geest écht onrustig, door het zoeken naar God? U zal zien, als uw geest echt geraakt zal zijn door dit zoeken naar de Realiteit, dan pas zal hij tot rust komen.

Het is eigen aan de geest om willekeurig en verstrooid te zijn, zolang men geen zekere diepgang bereikt heeft. Moeten zij die begeesterd zijn door goddelijk verlangen niet constant in Zijn aanwezigheid vertoeven om de zuivere liefde te ontdekken? Alle ogenblikken zijn waardevol, laat er geen één verloren gaan

Sommige mensen beweren dat meditatie en *japa* (herhalen van een mantra) niet mentaal gedaan kunnen worden. Begin toch met het mediteren en *japa* te beoefenen met uw geest. Grote yogi's kunnen om het even wat creëren met de kracht van hun denken. Begin dus te mediteren met uw geest. Indien u getrouw en regelmatig verder oefent, zal de dag komen waarop God voor u zal verschijnen, van aanschijn tot aanschijn. Volharding aan deze concrete oefening zal ervoor zorgen dat God zich zal tonen.

Zoals water bevriest tot ijs, en ijs smelt tot water, zo gaat dit spel van transformatie van Shiva in *jiva* (ziel) en van *jiva* in Shiva verder en verder doorheen de eeuwigheid.

Zoals in de zwijgende stilte van de nacht de klanken van klokken en schelphoorns in een verre tempel duidelijk gehoord kunnen worden, evenzo, als door intense en onverdeelde toewijding tot Hem de honger van de zintuigen is gestild, zal Zijn roep antwoord vinden vanuit je innerlijkste diepten en weerklinken doorheen heel je wezen. Dan, en dan alléén zal waarachtig gebed spontaan uit je hart stromen.

De goddelijke roep is bestemd om tot elkeen te komen, want Shiva, de eeuwige Geest, heeft zich ontbonden tot *jiva's*, voelende wezens, en ieder schepsel moet opnieuw Shiva worden.

Een heilige is zoals een boom. Hij roept niemand en evenmin stuurt hij niemand weg. Hij schenkt beschutting aan wie komen wil, man, vrouw, kind of dier. Als je onder een boom zit, zal hij je beschermen tegen de ruwheid van het weer, tegen de schroeiende zon of de neerstortende regen, en hij zal je bloesems en vruchten geven. Of een menselijk wezen daar van geniet, of dat een vogel daar van proeft, dat kan de boom niet veel schelen : wat hij voortbrengt is voor wie komt en er van neemt. En ten slotte, maar niet het minste : hij geeft zichzelf. Hoe zichzelf? De vrucht bevat het zaad voor nieuwe bomen van gelijke aard. Door zo onder een boom te zitten, krijg je bescherming, schaduw, bloemen en vruchten, en te zijner tijd zul je ook je Zelf ontdekken.

De hoogste roeping voor elk menselijk wezen is Zelf-realisatie. Alle andere verplichtingen komen op de tweede plaats. Alleen handelingen die de goddelijke natuur in de mens doen ontvlammen zijn de naam handeling waardig. Al de rest is slechts een verspilling van energie.

Als door de vloed van uw tranen het innerlijke en het uiterlijke zijn samengesmolten tot één, dan zul je Haar vinden, die je gezocht hebt met verschrikkelijke pijn, Zij, dichter dan het dichtste, de ware adem van het leven, de eigenlijke kern van ieders hart.

In God is iedereen en alles. Waar is God niet? Daarom is ook Mâ ook altijd heel dichtbij, alhoewel dit lichaam nergens heen gaat.

Een Franse katholieke priester :

- *Wat beschouwt Mâ als het meest essentiële in het leven?*

Mâ : Trachten te ontdekken ‘wie’ ik ben, te weten wie dit lichaam, dat ik ken, heeft doen geboren worden: het is de zoektocht naar God. Maar eerst en vooral moet men het verlangen ontwikkelen om zich te willen kennen. Als met zijn Zelf gevonden heeft, heeft men God gevonden, en als men God heeft gevonden, heeft men ook zijn Zelf gevonden, het unieke *Atman*.

- *Slagen veel mensen hierin?*

Mâ : Velen bereiken een zekere perfectie (*siddhi*) of bevrijding (*mukti*). Maar de volledige realisatie is zeer, zeer zelden – één op tien miljoen.

- *Denkt Mâ deze realisatie bereikt te hebben?*

Mâ : Ik ben wat u denkt dat ik ben !

- *Dit betekent dus dat Mâ denkt dit bereikt te hebben, want anders zou zij neen geantwoord hebben. Wanneer heeft u deze realisatie bekomen?*

Mâ : Wanneer zou ik er niet geweest zijn?

- *U kan, zonder enige twijfel, zien hoe de mensen inwendig zijn. Kan u mij zeggen of ik vooruitgang gemaakt heb op het spirituele pad, of dat ik een beginneling ben?*

Mâ : Vele mensen stellen dit soort vragen, maar meestal antwoordt dit lichaam hier niet op. Nochtans valt het voor dat, in zekere omstandigheden, dit lichaam verklaart ‘U hebt die of die staat bereikt.’. Het hangt af van de *kheyâla* (goddelijke inspiratie van het ogenblik, waar Mâ steeds naar luistert, zij heeft geen ‘eigen’ wil) van dit lichaam.

- *Kent Mâ het christendom, en wat denkt zij er van?*

Mâ : Indien het christendom een speciale plaats eist, en zich terzijde houdt van andere godsdiensten, breekt zij met hen. Wij erkennen Jezus Christus, maar in het kader van de eenheid van alle godsdiensten. Hijzelf heeft die pretentie nooit gehad.

- *Mijn eerste plicht als christen is God te zoeken maar ook van mijn medemens lief te hebben zoals mijzelf. Er is zoveel armoede in India. Mijn plicht is om de armen te dienen. Wat denkt Mâ hiervan?*

Mâ : Het hindoeïsme verkondigt juist hetzelfde. God te dienen in alle mensen is zeker een weg die leidt naar de zuivering van de geest (*chitta shuddhi*).

- *U spreekt van ‘een’ weg, maar voor ons is het de énige weg. Bestaan er dan andere wegen om de volmaaktheid te bereiken?*

Mâ : Ontelbaar zijn de wegen, en dienen is er één van.

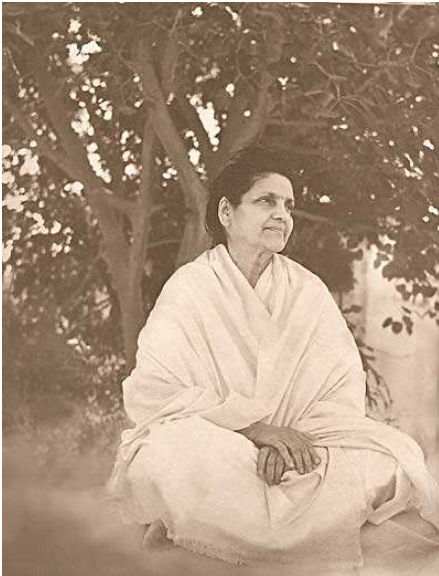
- *Moet de technologische vooruitgang als een hulp of als een rem beschouwt worden voor het spirituele leven?*

Mâ : Op zichzelf zijn technische uitvindingen niet goed of slecht. Vandaag vliegen de mensen met een vliegtuig. In lang vervlogen tijden vlogen de mensen ook in speciale wagens (*pushpaka ratha*). Dit is eeuwige spel van de wereld. U moet alles gebruiken dat u helpen kan in uw zoektocht, en alles verwerpen wat een hindernis kan zijn.

- *Neem bij voorbeeld de uitvinding van de boekdrukkunst. Boeken kunnen het zoeken vergemakkelijken.*

Mâ : Indien iemand God wil vinden, alléén God, dan draagt hij zijn boek in zijn hart. Dan heeft hij geen gedrukte boeken nodig. Maar dit belet niet van moderne uitvindingen te gebruiken, in die mate dat zij de zoektocht naar God vergemakkelijken.

Mâ : Heb altijd een stukje candijsuiker in de mond!

Vraag : Wat bedoelt u hiermee?

Mâ : De heilige naam van God. Hij is zelf aanwezig in Zijn naam. Voor andere handelingen van aanbidding moet je naar een tempel gaan, of naar een *ashram*, maar om Zijn aanwezigheid te ervaren in Zijn naam is het niet nodig om naar een speciale plaats te gaan.

Vraag : Hoe kan de *sâdhanâ* intens zijn?

Mâ : Men moet één enkel doel nastreven. *Ekalakshya* betekent de pijl naar het doel richten, met zijn gedachten alléén met het doel bezig zijn, en alléén met dit doel. Alhoewel het zeer goed is om *kîrtans* te zingen, om heilige teksten te psalmodiëren en om sommige erediensden te volbrengen, mag er hierbij geen vleugje hoogmoed bij betrokken zijn. Want dit zou een hindernis zijn in de evolutie, en het verloop van de ascese zou onderbroken worden. Stel u voor dat iemand u zegt : ‘Wat zingt u mooi. Mag ik uw lied kopiëren?’ Hij noteert uw adres, en er volgt een briefwisseling, en dan begint hij u geschenken op te sturen. Dit is geen *sâdhanâ*, maar een plezier van de wereld.

- *Moet men dus stoppen met het zingen van kîrtan?*

Mâ : Neen, zing zoveel je kan, maar zing voor God alleen. Zing Zijn lof, versmelt u met Hem. Weet niet of de mensen u bewonderen of geen enkele aandacht aan u schenken.

God, de Geest, is een eeuwige en concrete aanwezigheid. U bent een sterveling. Maar geboorte en dood gaan samen met spiritueel verlangen, met een verzuchting naar realisatie. De ascese moet de aanbieder meesleuren zelfs over de realisatie van zijn verlangen heen. Inderdaad, daar waar de concrete eeuwige Aanwezigheid zich bevindt, is niets meer vergankelijk. Kan men de pelgrimstocht naar God ondernemen zonder dat Hij het wil? De vraag die u stelt getuigt ook zelf van Zijn aanwezigheid. Uw vraag en het antwoord zijn instrumenten in de handen van God. Hij is tegelijkertijd het antwoord en de afwezigheid van antwoord. God heel ver situeren veroorzaakt bekrompen kleinmenselijkheid, onverstaanbaarheid en bedruktheid. Het middel om dit te vernietigen is DAT wat is te aanschouwen. De dood, die het gevolg is van verlangens en passies, moet sterven. Want indien u de wereld verlaat met een retour-ticket, zal u wel moeten terugkeren. Indien u het uitzonderlijke geluk hebt dat de dood sterft, zult u zuiver, verlicht en vrij zijn. Het voorbije uur komt niet meer terug. Men wordt mens als men totaal bewust geworden is. Verspil de kostbare tijd niet, vernietig uw Zelf niet, *Atman*, maar realiseer Hem. Tracht in uzelf de eeuwige dienaar van de Heer te ontdekken. Ontdek dat de wegen van kennis, van devotie en van dienstbaarheid eigenlijk één zijn. Alle namen zijn de namen van de Heer, en terzelfdertijd is Hij zonder naam en zonder vorm. Als de aanbieder aan het einde van een bepaalde ascese komt, beseft hij dat alle asceses ook één zijn. Mannen en vrouwen zijn potentieel evenwaardig om zich te realiseren. Het is de plicht van een mens om naar zijn beste vermogen het voorrecht als mens geboren te zijn te benutten. Anders zal hij weer geboren worden en weer sterven.

Indien men zijn innerlijke wereld wil kennen, volstaat het niet om de uiterlijke wereld te ontvluchten, want zijn beeld is als het ware in onszelf gegrift. Deze wereld, *jagat*, is een weerspiegeling, een evocatie van de Verlichting, *jagrat*. Laat u niet hypnotiseren door veranderlijk geluk, en neem uw toevlucht bij de Heer die in u woont, *antaryamin*.

Vraag : Mâ, hoe komt het dat, zodra men in meditatie gaat zitten, er allerlei gedachten opkomen en dat deze zich aan de geest opdringen?

Mâ: Weet je niet waarom men zich niet kan concentreren? Het verlangen werkt als een afschrikingswapen. Als je de zee wil ingaan, werpen de golven je steeds weer terug op het strand. Indien je volhardt en een dieper niveau bereikt, zullen de golven je niet meer tegenhouden om verder te gaan.

Hoe kan het zijn dat een menselijk wezen moed mist? Om de waarheid te bereiken moet men alle moeilijkheden kunnen doorstaan en voortdurend geduldig zijn. Het zijn de hindernissen die het geduld voortbrengen. Schrijf aan mijn vriend (*Mâ is aan het dicteren*) dat hij een reiziger moet worden op de weg waar de Vrede gevonden kan worden.

Een pelgrim op de weg van de onsterfelijkheid ziet de dood niet. Door meditatie op het Onsterfelijke verdwijnt in sterke mate de angst voor de dood. Herinner u het volgende : het is in de mate dat uw contemplatie van het Ene ononderbroken zal worden dat u ook vooruitgang zal maken in de richting van een volledige en ware Verlichting.

Het lichaam is van de Heer, de geest is van de Heer, heel de mensheid is van de Heer.

Uw inspanningen om een medische verzorging vast te leggen, is ook een uitdrukking van Zijn wil. Waarlijk, Hij, de Ene, is al wat bestaat. U bent de ziekte, U bent het geneesmiddel en de mogelijkheid om te genezen. Onder alle aspecten en in alle vormen bestaat er alleen maar U.

Het gevoel van gemis, van leegte, *abhava*, en onze ware natuur, *svabhava*, situeren zich exact op dezelfde plaats. In wezen zijn ze DAT, en alleen maar Dat. Wat betekent dit gevoel van gemis, of wat betekent de ware natuur? Hem, alleen maar Hem, en dit om de goede reden dat er maar één zaadje is, dat zowel de boom als het zaadje is en eveneens alle tussenstappen in het transformatieproces. Waarlijk : Hij alleen.

Elk werk dat uitgevoerd wordt in de geest van God te dienen, bevrijdt van de gehechtheid aan de wereld om zich beter te binden aan God op dezelfde wijze als nieuwe scheuten de oude bladeren vervangen. Eerder dan naar buiten te richten, richt deze arbeid naar binnen. Het is een natuurlijk proces. Zie hoe de oude bladeren die aan de voet van de boom gevallen zijn, zorgen voor een excellente compost. Niets gaat verloren. Onthou dit!

Vraag : Uw antwoorden zijn helemaal overeenkomstig onze Schriften, die u niet bestudeerd heeft. Hoe is dit mogelijk?

Mâ : Er is het grote levensboek. Als men er diep in duikt, vindt men alle waarheden die in alle Schriften uiteengezet worden, klaar om zich kenbaar te maken.

Als u een emmer beweegt, beweegt ook het water. Zet de emmer neer, en het water komt tot rust. Tracht zo ook uw lichaam tot rust te laten komen. Indien u lang onbeweeglijk blijft, met een echte vastberadenheid, zal uw geest uiteindelijk tot rust komen. Onrust maakt deel uit van zijn natuur, maar ook de stabiliteit. Blijf lange tijd zitten en herhaal één van de namen van God. De geest zal van hier naar daar gaan, maar verminder uw inspanning niet. Indien de geest weigert om toe te geven, waarom zou u dan ook moeten toegeven?

Vraag : Hebben alle wegen dezelfde waarde ?

Mâ : Ja, voor zover een weg gevolgd wordt op oprechte, geconcentreerde en volharde wijze. Er bestaan nochtans wegen en paden die omwegen blijken te zijn. Men wordt geboren met zekere *samskara's*, bepaalde voorkeuren (*mentaal-emotionele krachten uit vorige levens*) die iemands houding bepalen. De manier van leven is een verzameling van daden, (geloofs-)overtuigingen en kennis (*karma, bhakti, jnâna*). De manier waarop men zijn leven organiseert zal de te volgen weg bepalen. Op het gebied van de zoektocht naar God, zelfs indien iemand totaal onwetend is en de ware weg niet helder kan zien, wordt de hulp op onvermijdelijke wijze vastgelegd door de *guru*, die altijd en onmisbaar verschijnt om hulp te bieden en de weg te tonen. Het zijn de eigen inspanningen en de oprechtheid van elkeen die geëvalueerd moeten worden, niet de feiten.

Een hoge regeringsambtenaar bezoekt Mâ :

Vraag : Ik heb geen enkel geloof, en ik weet niet hoe dat zou kunnen veranderen! Wat denkt u hiervan?

Mâ : U zegt geen enkel geloof te hebben : welnu, vestig u standvastig in deze overtuiging! Want, waar neen is, is er ook ja!

- Wie kan beweren boven de negatie van de affirmatie te zijn?

Mâ : Geloof is een fundamenteel gebaar, een natuurlijke impuls van het menselijk wezen. Het geloof in God vloeit hieruit voort. Het menselijk leven is zo gemaakt dat niemand zeggen kan : 'Ik geloof in niets' . Men gelooft steeds in iets! Het woord *manush* (mens) bestaat uit *man* (geest) en *hush* (bewust). Hieruit volgt dat er geen mens-zijn bestaat zonder open geest en zonder waakzaamheid, wat toont dat de natuurlijke neiging van een menselijk wezen is : volledig bewust te zijn van de realiteit.

Als kinderen leren lezen en schrijven, verwachten zij ook gecorrigeerd te worden. Zo 'corrigeert' ook God. Dit bewijst dat hij voor de mensen zorgt. Deze correcties storen, maar in feite transformeren ze de harten, en leiden ze naar de vrede. Door de triviale voldoeningen in het gedrang te brengen, wordt men naar de ultieme Vreugde geleid. Het menselijk lichaam overleeft dankzij een voortdurende heen-en-weer gaande beweging van de ademhaling. Wat een ongemak! U kan, op dezelfde manier, als een toerist door het leven gaan, van de ene plaats naar de andere, van de ene afleiding naar de andere. Of u kan ook een pelgrim zijn, verbonden met zijn diepe wezen, en die vooruit gaat naar zijn ware verblijfplaats : de volledige Kennis.

De lampen van de wereld gaan aan en uit. Er bestaat een eeuwig licht dat niet vergankelijk is. Door dit licht kan men de uitwendige lichten zien en alle dingen van het heelal. U ziet omdat dit licht in u schijnt. Het is omdat de ultieme Kennis in u aanwezig is, dat u andere vormen van kennis kan vergaren. Degeest is zoals de wortel van een plant: bewaterd, is heel de plant gelaafd. Soms schreeuwt u het uit dat u het niet meer aan kan. Maar zodra u thuiskomt, voelt u zich goed.

Vraag : Volgens mij kan er geen integrale visie bestaan van het hoogste Zijn, ten hoogste kunnen we er een partiële visie van hebben. Wat denkt u?

Mâ : Indien u van mening bent dat het Zijn zich in stukjes kan splitsen, mag u de term ‘partieel’ gebruiken. Maar kunnen stukjes ‘Absoluut’ bestaan? U redeneert in termen van stukjes, en u wenst uw deel ook te nemen, nietwaar! Hij is het Al, Hij die Is.

- Maar er bestaan dan ten minste verschillende niveau’s in de Kennis?

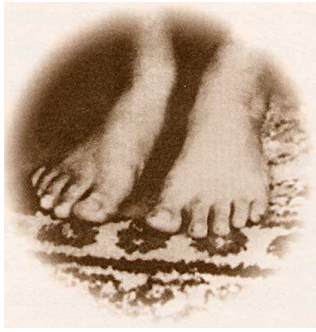
Mâ : Waar kennis is van de vormen van het Vormloze, kan er geen sprake zijn van niveau’s. Stapje per stapje vooruit gaan, is de periode waarin men pas stopt om achter de dingen te lopen, en waarin men zich naar het Eeuwige keert, die nog geen evidentie geworden is. De zoektocht is ‘interessant’ geworden, en de vooruitgang heeft nog vele verrassingen in petto. Daar waar het denken is, is ook de ervaring. De ervaringen vertalen de duizenden manieren om de ultieme Kennis te benaderen. De geest, die zich eerst in de materie had vastgeketend, keert deze nu de rug toe en gaat de tegenoversgestelde richting uit! Is het niet normaal dat het licht hem bereikt volgens zijn welbepaalde situatie? De mogelijke en denkbare niveau’s hebben een naam. Maar deze persoonlijke niveau’s zullen eens verdwijnen, wanneer het Zelf eindelijk herkend wordt!

Vraag : Ik heb u horen zeggen dat alle ogenblikken deel uit maken van het ultieme Ogenblik. Dat versta ik niet.

*Mâ : Op het ogenblik van de geboorte wordt een nieuwe levenservaring geconditionneerd. In het ultieme Moment is alles volbracht! Ons lot is voldaan. Daar waar er niets meer te verbranden is, daar is het moment van heel de eeuwigheid. Dit ogenblik grijpen, dat is uw bestemming. In werkelijkheid is Hij Dat, Dat-alles. Hoe zou Dat eender wat kunnen uitsluiten? Wie in deze stroom gedoken is, kan verleden, heden en toekomst niet meer gescheiden houden. De ogenblikken die u beleeft zijn als verkrampd. Het hier en nu houdt zijn en wording in, houdt alles in, er is niets en er is alles. Er is zelfs geen tegenstelling tussen dit Ogenblik en momenten, die slechts stukjes tijd zijn! Het Hier en Nu is tijd, maar niet wat u ‘tijd’ noemt. Tijd, *samaya*, is verzadigd van het Zelf, *svamaya*, geweven door het ene Zelf. Niets bestaat, alleen het Zelf!*

Zoek uw toevlucht in geduld, zoals een held, en doe wat u te doen heeft. Er is zeker geen vrede te vinden in rijkdommen en bezit.

Door het feit leeg te zijn, kan het 'niets', ('witheid'), *shveta*, plots te voorschijn komen, en het gebeurt dat dit ook verschijnt door innerlijk alles te laten oplossen. Dit 'niets' is het vormloze dat de vorm van alle vormen aanneemt. Men mag dus stellen dat het de vorm van het vormloze is. Om 'niets' (leeg) te worden moet men eenvoudig en direct zijn en blijven. Indien je in de waarheid en de eenvoud tracht te blijven zal je wit worden zoals melk, en zal je zélf in het geluk vertoeven en ook de anderen die je dan zullen benaderen. Onthecht zijn, dat is het teken van deze 'witheid' en van deze eenvoud. Indien je los laat en je hoogmoed ledigt in het niets en je de wereld in gaat, zal je merken dat allen in de weer zullen zijn om je leegte op te vullen, en dat je juiste religieuze houding en ideaal een voorbeeld voor hen zal zijn. In onze tijd van consumptie en verstrooiing is de heilige onthechting en eenvoud het specifieke doel van de mens. In werkelijkheid is de zaligheid van de volledige onthechting, *pârna tyag*, een andere naam voor de zaligheid van de volledige ervaring, *pârna bhog*.

Tracht uw geest exclusief te wijden aan het Eeuwige.

Men moet alle vierentwintig uren bezig zijn met de zoektocht naar God, *sâdhan-bhajan*. Het verlangen God te vinden moet heel speciaal aangemoedigd worden. Als menselijk wezen bestaan, betekent in de eerste plaats en voor al de rest : het verlangen naar de realisatie van het Zelf. Buiten de (korte) tijd gewijd aan de dienst voor het gezin, moet de rest gewijd zijn aan *japa*, meditatie, aan de lectuur van heilige Schriften, aanbidding, gebed en volledige overgave. Verlang intens naar God en huil om Hem. Indien u de mogelijkheid en het geluk hebt, ga naar de *satsang* (*samenkomst van spirituele zoekers, opzoeken van wijzen*). Als dat niet mogelijk is, tracht dan een zuiver gevoel te bewaren, zoals een precieze edelsteen in de diepten van uw hart.

Het belangrijkste is van steeds te blijven proberen. Doe een inspanning, het zal komen.

Vraag : Wat denkt u van al die nieuwe mensen die bijna dagelijks naar u toe komen?

Mâ : Niets is nieuw. Zij zijn mij allemaal vertrouwd.

Vraag : Indien iemand zich tot het godsdienstige richt in zijn oude dagen, zal hij dan (toch nog) zijn geest rustig kunnen houden op het uur van zijn dood ?

Mâ : Er bestaan ontelbare aantrekkingskrachten en invloeden, die de levensstijl van iemand bepalen. Men kan dus niets zeggen over zijn laatste uur. Dit lichaam zegt : alles is mogelijk. Het is dus niet goed van zijn visie te beperken.

Een dame : er is zoveel volk hier. Mâ, u bent geen ogenblikje gerust! En nochtans bent u nooit moe en nooit geïrriteerd, maar altijd zo vreugdevol!

Mâ : Wel *Mâtâji* (moeder), in uw eigen huis zijn er ook heel wat mensen. Spreekt u niet met hen allen? U beweegt ook uw ledematen, en bent daar ook moe van?

Een Cadi (islam rechter) : Ik ben niet gekomen om wat dan ook van u te horen. Ik ben gekomen om u iets te zeggen : ik heb me in de strijd geworpen. Alst het u belieft : schenk mij de overwinning. Soms voel ik dat ik wapens en munitie te kort heb. Kan u uw kheyâla (goddelijke inspiratie) op mij laten rusten?

Mâ (glimlachend): Het zij zo, *Pitaji* (vadertje).

Op de terugweg zegt Mâ : Cadi Sahib is begonnen met me te vragen niets te zeggen. Ik heb dus gehoorzaamd. Welnu, als u terugkeert, zeg hem dan : ‘Om het even wie die de strijd aanbindt om Hem te bereiken, wordt gesteund door zijn Zelf. Het is Hem die al wat nodig is zal aanreiken. Er is bijgevolg geen enkele reden om gevoelens van ongerustheid te onderhouden.

Aan een dame, van wie de echtgenoot in de geangenis was voor politieke redenen, tijdens de Britse overheersing :

Mâ : Thans maakt u zich dag en nacht zorgen om uw echtgenoot omdat u zijn vrouw bent. Voor uw huwelijk was hij een vreemde voor u en had u geen gelegenheid om aan hem te denken. Op dezelfde manier moet men eerst een relatie met God beginnen door Hem in één van Zijn vormen te aanbidden, die uw hart genegen is. Deze gekende band zal uw intensiteit vergroten en zal uw vervullen met gedachten over God zelf. Doorheen deze echtgenoot, *pati*, komt zowel het geluk als het ongeluk naar u toe. De echte zaligheid komt alleen van God, *Pati*. Uw echtgenoot is nochtans ook één van Zijn vormen. Indien u dus op deze manier aan hem kan denken, zal u tevens aan God Zelf denken. Alles en allen zijn Zijn vormen. Alleen Hij is.

U bent op deze weg gekomen om de overwinning op de wereld te verkrijgen. Er is niets anders dan het ene Brahman, zonder gelijke, één *Atman* : ziedaar uw weg. Onderhoudt geen verwijten tussen jullie, geen twisten, geen gevoelens van bitterheid. Door een vriendelijke houding ontwikkelt zich de morele kwaliteit. Indien uw geest gestoord wordt door wat iemand u zegt, slik het door als vergif (*Mâ verwijst hier naar Shiva, die het vergif opdronk in de levenszee, gevuld met melk, en niet geraakt werd*). Jullie zijn allemaal goed, goed, goed. Verlicht de wereld door goed te zijn.

Door u te engageren in dienstbetoon worden hart en geest gezuiverd, wees daarvan overtuigd! In deze richting gaan is een heel krachtige *sâdhana*. Wees niet ongeduldig. Het is echter beter de mensen rondom u te dienen met de grootste kalmte, en voor ieder een vriendelijk woord te hebben. Vraag om vergeving telkens u iets verkeerd doet of zegt, en doe dan uw uiterste best om deze fout niet meer te maken in de toekomst. Zelfs als anderen onrechtvaardig zijn tegenover u, moet u niets ongepast doen of zeggen. De bezigheden en activiteiten van de wereld kunnen niet anders dan zorgen te veroorzaken, het kan nu eenmaal niet anders zijn. De enige manier om hier tegenin te gaan, is weerstandsvermogen, uithoudingsvermogen, en nog eens uithoudingsvermogen. Diegene die volhoudt zal uiteindelijk winnen. Men moet onder de zeegolven duiken en daarachter weer aan de oppervlakte verschijnen. De talenten en het werk dat God u gegeven heeft zijn bestemd voor Zijn dienst, en voor niets anders, onthou dit goed!

De mens moet zich gedragen als een held! In periodes van ongeluk moet hij zich moedig gedragen, met doorzettingsvermogen en geduld. De tijd stopt nooit (*m.a.w. alles is vergankelijk, ook het negatieve gaat eens voorbij*). Zelfmoord is de verderfelijkste zonde. Aan wie behoort dat lichaam dat u wil vernietigen? Is dat een manier waarop een mens spreekt? Wat een schande!

Zeg mij, welke zijn die gebreken waarover u spreekt? Dat gebrek dat u zelf kan aanpakken is geen gebrek meer, het is aan zijn zuivering begonnen. Is het niet? Dit gebrek dat u geïdentificeerd heeft is reeds aan zijn zuivering begonnen.

Een sterk karakter is de grootste kracht van de mens. Indien hij dit aanwendt in zijn omgang met de wereld, zal hij in de meeste domeinen een winnaar zijn.

Zij beelden zich in dat dit lichaam ver weg is, maar in feite is het zeer, zeer dichtbij. Hoe zou het kunnen dat het eender wie zou verlaten? Deze vraag over afstand bestaat slechts vanuit hun standpunt. Laat ze terugkomen naar dit lichaam (*zo spreekt Mâ vaak over zichzelf*) telkens als het vakantie is.

Mahadeva, Shiva zien verschijnen en oplossen in uw lichaam samen met een wit licht, dit alles is stellig een goed teken. Zelfs een beperkt visioen van een spirituele vorm, *chimaya murti*, is een zeer gunstige verschijning.

Om het even welke arbeid men verricht, men moet het goed doen. Indien men de gewoonte kweekt alles goed te doen, bestaat er veel kans dit ook te doen op het spirituele pad. Hij is de handeling en Hij is de oorsprong van de handeling, en niemand anders. Men moet deze geestesinstelling in alle omstandigheden trachten te ontwikkelen. De waarheid, in wier aanwezigheid de illusie als illusie herkend wordt, de waarheid, Dat wat is, moet het meest essentiële van ons wezen worden.

U vraagt mij of de gedachten van elkeen 'dit lichaam' bereiken? Ja! Ja! Ja! U vraagt mij of ik van jullie hou? Ik zeg u : indien ik niet van jullie hield, zou u niet van mij kunnen houden. Waarlijk, u kan mij niet zoveel lief hebben als ik van van jullie hou. Ik ben altijd met u. Jullie zijn het die me niet willen zien , wat kan ik doen?

U kan proberen om dit lichaam (*Mâ bedoelt zichzelf*) uit uw geest te verjagen, maar dit lichaam is nooit weggegaan, gaat nooit weg en zal nimmer weggaan. Allen die dit lichaam hebben lief gehad kunnen het niet vergeten, zelfs indien ze dit zouden proberen. Dit lichaam blijft in hun geheugen gegrift en zal daar blijven voor altijd.

Voel God boven uw hoofd, en voer met een blij hart uw dagelijkse bezigheden uit, die elkaar in een ononderbroken reeks opvolgen. Alles wat u in deze wereld ziet, is het resultaat van de wil. Breng, met geduld en stabiliteit, stilaan meer vitaliteit in uw vrije tijd. Er is tijd nodig om een nuttige gewoonte te kweken. Ontmoedig u niet indien uw eerste pogingen mislukken. Blijf standvastig en heb de moed om op de goede weg verder te gaan. Indien u elke dag uw gedachten een beetje naar God richt, zal dit in u een intens verlangen voor Hem doen ontstaan. Wees eenvoudig en oprecht, oefen u in de zuiverheid van uw gedachten en daden, en u zal zo de eerste goede basis gelegd hebben voor een spiritueel leven.

Op een gegeven ogenblik hebt u met nadruk gezegd dat, moest u maar een stabiele job kunnen vinden, u zich op juiste en evenredige wijze zou bezig houden met de spirituele kant van het leven en ook met het materiële comfort en met plezier. Het is evident dat u woord gehouden hebt wat betreft het wereldse plezier. Maar in welke donkere grot, in welke onbereikbare diepte hebt u het tere plantje van spiritueel verlangen verstopt? Wanneer gaat u eindelijk wat licht brengen in deze donkere grot? Verlies geen tijd. Verlies geen tijd! De dag die voorbij is komt nooit meer terug. Een onvervangbare tijd glijdt tussen uw vingers door. Breng uw dagen door met een inspanning om u te naderen van de Heer van de nederigen. Als u oud geworden zal zijn, zal de hoge leeftijd u te zeer vertragen en verzwakken om u nog te concentreren op de naam van God. Hoe zal u dan kunnen inhalen wat u vroeger niet hebt kunnen doen?

Arbeid op fysisch vlak is heel anders dan arbeid op spiritueel vlak. In het eerste geval worden de dingen uitgedrukt in vormen, kleuren en geluiden. In het tweede geval daarentegen zijn het gedachten, ideeën, woorden en gevoelens die stil naar de oppervlakte van bewuste en onderbewuste regionen in u opstijgen, zonder dat zij hiervoor een materiële mantel moeten aantrekken. En de uiterlijke wereld wordt in beweging gebracht door de innerlijke drijfveren. De bron van de Ganges is verborgen in de plooien van de Himalaya's, maar zijn wateren schenken leven aan bloeiende dorpen in de vlakten van India. Het is de gedachte die de diverse handelings-modaliteiten doet ontstaan, die ze onderhoudt en ze ook naar hun voltooiing leidt. Blijf handelen zolang het verlangen tot handelen in u sterk blijft. Het zal u goed doen. Maar er zal een ogenblik komen waarop dit verlangen zal afzwakken. Een verlangen van innerlijk handelen zal dan de plaats innemen.

De afwezigheid van gedachten : ziedaar de ultieme meditatie !

Wees er zeker van : om het even waar ge u bevindt, dáár kan de Verlichting ontwaken! Fixeer u niet op de gedachte dat u in zonde leeft, of in bedrog, en dat er geen uitweg is voor u. Op elk ogenblik, en in alle omstandigheden : hou u klaar om voor de richting van het Ultieme te kiezen. Wie weet op welk ogenblik uw gaven, uw dienstbaarheid en uw gebaren van respect eindelijk uw volledige overgave aan het Ene zullen weerspiegelen. ' Dat' is in aantocht.

Lees, bestudeer de Schriften. Maar eens dat het licht in u is aangemaakt, laat ze vallen, zoals het sprietje dat je gebruikt hebt om het vuur aan te steken!

De ultieme staat zal niet bereikt worden door de *jīva* (individuele ziel) zonder onthechting. Maak bijgevolg van onthechting en inzicht uw enige doel, door elk verlangen los te laten. De diepgang van uw onthechting zal u aanvoelen als u in het handelen geëngageerd bent. U zal dan zien in welke richting uw geest steeds aangetrokken wordt. Offer al uw activiteiten (aan het goddelijke) en verhoog het *dharma* van het menselijk wezen. U bent het eeuwige onveranderlijke *Brahman*. Mediteer gedurig op dit feit in uw eigen hart op repetitieve wijze. Stap in de boot van *Brahman* en steek de oceaan van *samsara* over. Als uw ego verdwenen zal zijn, zal ook de dualiteit getranscendeerd zijn, en zal u merken dat u rust in uw echte natuur. Deze komt overeen met de hoogste Waarheid, die gerealiseerd moet worden.

Indien er geen assistenten en universiteitsprofessoren zouden zijn, zou de kennis niet overgedragen kunnen worden. Het is hetzelfde met *guru's* en de kennis van *Brahman*. Ziedaar heel de problematiek van spirituele vooruitgang, bevrijding en dat soort onderwerpen.

De genade van de *guru* is noodzakelijk. Maar als men hem nog niet ontmoet heeft, is de enige plicht van de mens om in elke vorm Gods vorm te herkennen, van alle namen als Gods namen te herkennen, alle eigenschappen (persoonlijkheden) als eigenschappen van God, van te trachten hem te aanroepen en te vinden in deze geestesgesteldheid.

Zijn toevlucht zoeken in de naam van de Heer kan niet schadelijk zijn. Ongeacht of de eigen daden zich op een gelukkige of ongelukkige manier aaneen schakelen, alle activiteit zal gunstig worden indien men zijn toelucht zoekt in de naam van de Heer.

Zeg steeds tegen uzelf: ja, Zijn genade is overal, ik baad er in. U zal dan merken dat het inderdaad echt zo het geval is. Bevrijd zijn van alle zorgen, dit is echt de ultieme meditatie. (*woordspeling op 'chinta', dat in het Hindi zowel zorg als soms ook meditatie betekent*)

Is GEZIEN, echt gezien, dat wat, eens gezien, elk verlangen ontnemt om nog wat dan ook te zien. Is GEHOORD, echt gehoord, dat wat, eens gehoord, elk verlangen ontnemt om nog wat dan ook te horen.

Voor wie de genade van een Grote Ziel gewonnen heeft kan het ultieme doel niet gemist worden, wat zijn manier van handelen nadien ook moge zijn. Deze persoon mag alle moeilijkheden, alle verlangens meemaken, hij blijft op het Pad. Dit kan verklaart worden : een vonkje volstaat om het vuur aan te steken. De afsluitingen (barrières) branden.

Waar u ook heen gaat, u gaat voor uw Zelf uit. Niets in de wereld is niets anders dan uw Zelf. U kan het Ene bereiken zowel door u als aanbidder of als vijand ervan uit te roepen. Het Ene verenigt oorlog en vrede. Alles is alléén Hem. Wat u ook waarneemt, wat de gebeurtenissen ook mogen zijn, dit alles is Zijn expressie, verwerkelijking.

Als u zegt : ‘Die of die is heen gegaan’, mag men niet vergeten dat, in zekere zin, niemand is weggegaan. Elk leven, zonder heen-en-weer geloop, is altijd en alom aanwezig.

Vraag : Zou men alles wat men doet op kantoor, bij het zaken doen, enz. moet neerleggen aan de voeten van de Heer?

Mâ : Tracht elke arbeid uit te voeren in een geest van heilige overgave. Proberen zichzelf los te laten is helemaal iets anders dan het loslaten dat zonder moeite spontaan optreedt. Op dezelfde manier is *japa* beoefenen helemaal iets anders anders de *japa* die spontaan gebeurt. De constante beoefening van overgave aan God zal uiteindelijk uitmonden in de spontane overgave aan Hem.

Vraag : Hoe kan men de gedachte aan God vast houden vierentwintig uren op vierentwintig?

Mâ : Door oefening. Een constante oefening scheidt de mogelijkheid om het even wat uit te voeren. Zij die mediteren, of hun geest nu in staat is zich te concentreren of niet, doen gewoon verder met hun meditatie. Of u nu graag *japa* beoefent of niet, tracht het toch te doen. Doe moeite, zodat uw geest helemaal gevuld moge zijn van de Naam van de Heer. Bij u thuis of waar dan ook, herinner u dat er niets bestaat buiten God. Zelfs de gedachte van dualiteit is lijden. Voel u een instrument in de handen van God. Niets is beter dan te doen wat God u aandringt om uit te voeren. Waarlijk, alleen God regeert de hele wereld.

Of men nu handelt met of zonder verlangen, een handeling blijft een handeling. Men kan niet blijven zitten zonder iets te doen, totdat de staat van zuiver Zijn is bereikt. Begrijp ook goed dit aspect van de zaak. Wanneer u zich overgeeft aan de *guru*, dan moet u zijn opdrachten onvoorwaardelijk uitvoeren. Uw enige drijfveer is dan om de wil van de *guru* uit te voeren. Door op deze manier uw taak uit te voeren, verlangt u steeds meer beter uw best te doen. Kan men dit aanzien als verlangen in de gangbare betekenis? Met heel uw hart handelen om te trachten de wil van de *guru* te volbrengen, is stellig een goed verlangen. Indien om één of andere reden de minste weerstand zou opkomen, kan de handeling niet meer als zonder verlangen beschouwd worden.

Beeld u in dat, na het grootste deel van een opdracht volbracht te hebben, u deze taak moet los laten, en dat dan iemand anders het werk afmaakt en alle eer voor zich opeist. Indien dit u zou raken, zelfs al was het maar een heel klein beetje, hoe zou men dan van belangloos handelen kunnen spreken? Het verlangen dat men u dankbaar zou zijn was dus niet helemaal afwezig.

In iedere actie of handeling is er noodgedwongen conflict. Hoe kan men zich daarvan bevrijden? Wanneer men niet meer gekwetst kan worden. Midden in een werk, op elk ogenblik en in welke omstandigheden ook, moet u in staat zijn om te gehoorzamen aan eender welke instructie. Stel u voor dat u hongerig bent, en dat op het ogenblik dat u het voedsel gaat eten men u vraagt om iets anders te gaan doen. Onmiddellijk zou u dan vreugdevol moeten stoppen met het naar uw mond brengen van dat zo verlangde voedsel, en gehoorzamen aan de oproep. Een dergelijke houding verraadt diegene die stevig geankerd is in een geluk dat niet van deze wereld is. Als men zo een staat nadert waarin er geen inspanning meer is, laat het u volstrekt koud of men u looft of bekritiseert in de uitvoering van een taak. Dan pas wordt men een instrument in Zijn handen. Het lichaam werkt zoals een werktuig en men kijkt er naar zoals een toeschouwer. En men kan de grote variatie taken bekijken die door het lichaam uitgevoerd worden, en ook het gemak en de efficiëntie waarmee het lichaam deze volbrengt. Een handeling zonder ego is vol schoonheid, omdat deze niet gemotiveerd is door zelfbeloning. Zolang de knopen van uw ego niet zijn losgemaakt, zal u gekwetst, gekrenkt blijven, en dat zal zich uiten in uw ogen en op uw gelaat, en zal dit ook merkbaar zijn in heel uw manier van zijn. Ook het gebed 'Moge mijn hart bevrijd zijn van het verlangen naar resultaten' is ook nog een bewijs van het verlangen iets te bereiken. Maar, als men echt een gedesinteresseerde handeling beoogt, kan men hopen dit ook te bereiken.

Wanneer de beweging van uw ware natuur zich aftekent omdat hij alleen naar God gericht is, lossen de knopen van uw hart. Als dan tijdens de meditatie perfect correcte *asana's* zich uit zichzelf opdringen, en de wervelkolom zich uit zichzelf opricht, dan zou u moeten weten dat de stroom van uw *prana* (energie) naar het Oneindige gericht is. In het andere geval stroomt de energie niet op gepaste wijze als u *japa* beoefent, en krijgt u rugpijn. Die *japa* is nochtans niet nutteloos en zonder effect, alhoewel men zijn specifiek effect niet kan waarnemen. Met andere woorden,

de 'geest' zou wel willen, maar het lichaam volgt niet, en dat is de reden waarom u die verkwikkende vreugde niet voelt, die de geur van de goddelijke Aanwezigheid schenkt.

De geest laten vastzitten aan zintuiglijke objecten vermeerdert alleen maar uw gehechtheid voor hen. Wanneer een intense interesse geschapen wordt voor de ultieme zoektocht, zullen steeds meer tijd en aandacht gewijd worden aan godsdienstige gedachten en filosofie, aan de herinnering van een immanente God in heel de schepping, en dit totdat elke knoop is losgemaakt. Men is bezeten met de vraag: 'Hoe kan ik Hem vinden?' Als gevolg hiervan wordt het ritme van lichaam en geest regelmatig, kalm en sereen. Sommigen koesteren het verlangen om *asana's* (yogahoudingen) uit te voeren als spirituele oefening. Indien dit verlangen niet verstoord wordt door de neiging om bij anderen indruk te maken met deze oefeningen, zal het gemakkelijk zijn om in het ritme van uw ware natuur binnen te treden. Maar indien de geest onderworpen is aan het lichaam, worden deze oefeningen louter puur gymnastiek. Het gebeurt dat beginnelingen naar het pad geleid worden dat zij moeten volgen, ook al zijn ze er niet bewust van, en zelfs indien ze het zijn, kunnen zij er niet aan weerstaan.

Veronderstel dat iemand in zee gaat baden en dat hij sneller wil zwemmen dan alle andere zwemmers. Hij zal dan steeds achterom moeten kijken. Maar voor diegene voor wie het enige doel de Oceaan zelf is, is er niemand meer rondom hem om zich zorgen over te maken en die hem achteruit doet kijken, en dan gebeurt er wat er moet gebeuren. Geef u over aan de golf en u zal meegesleurd worden door de stroom. Nadat u in de zee gedoken bent, zal u niet meer kunnen terugkeren. De Eeuwige is zelf de golf die aanspoelt op het strand, opdat u zou kunnen meegenomen worden. Hij aanvaardt alleen zij die zich exclusief aan dit doel vasthechten. Maar indien u gedurig aan het strand denkt, zal u niet vooruit geraken, en na een poosje gezwommen te hebben terugkeren naar het strand, en zal u uiteindelijk terug naar huis keren. Indien het Hoogste uw doel is, het Ultieme, zal uw ware natuur u vooruit helpen. Er zijn golven die meesleuren en er zijn golven die terug brengen. Zij die zich aan Hem kunnen overgeven zullen door Hem meegenomen worden. In de gedaante van een golf reikt Hij u de hand en roept hij u: 'Kom, kom, kom.'

Nitya-lîlâ betekent het (toneel)spel van God, waarin Hij alle rollen vertolkt. Daar waar God is, zal Zijn spel nooit vergankelijk zijn. Hij, de allermachtigste, brengt Zijn oneindige *lîlâ* ten tonele, Zijn spel zonder einde. Het eindige situeert zich in het oneindige, en het oneindige in het eindige. Het is Hij, de Ene die het Zelf is, die een comedie speelt met zichzelf. Dit noemt men *Nitya-lîlâ*.

In dit stadium vindt men verschillende gedaanten die tegemoet komen aan verschillende gebeurtenissen en verschillende plaatsen, het gaat hier niet om het zuiver Bewustzijn! Maar zelfs hier werkt de onderverdeling mee met het wezen van het Bewustzijn, omdat ze transcendentaal is (*aprâkrit*). Impliceert het feit van over non-dualiteit te spreken ook niet de dualiteit?

Indien u echter op het vlak van zuiver Bewustzijn beweert ‘*Mâyâ* bestaat’, dan heeft u gelijk; maar u heeft evenzeer gelijk indien u zou beweren ‘er bestaat niets dat *Mâyâ* is’, want niets mag uitgesloten worden. De non-dualiteit, die men zich niet voorstellen kan, is even waar (reëel) dan wat u zich ook maar voorstellen kan. Want alles is DAT, en waar DAT regeert bestaat er geen enkele contradictie. Het valse (onware) moet wijken. Hoe kan men spreken van *advaita* en er alle individuen en de wereld bij betrekken? Vermits het de non-dualiteit van de individuen is, kan de wereld er dan nog in bestaan? Hoe kunnen al die zaken hun plaats vinden in deze toestand? Daar waar er alleen maar, exclusief, Eenheid bestaat, daar kan toch geen plaats zijn voor twee (dualiteit)? Anderzijds zegt men ook : ‘Waar een man zich bevindt, daar is ook Shiva, waar een vrouw zich bevindt, daar is ook Gaurî’. Vtrekkend vanuit dit standpunt, zou u moeten nadenken over deze vraag.

Alles wat gezegd kan worden, door om het even wie, vanuit eender welk standpunt ook, is juist, want niets kan buiten DAT bestaan. Als u beweert dat *mâyâ* bestaat of niet bestaat, kan dit eigenlijk slechts met woorden uitgedrukt worden. Of men nu woorden gebruikt of niet, of men het nu ziet of niet ziet, het hangt allemaal alleen maar af van het standpunt waarop wij ons plaatsen. Anderzijds, daar waar DAT is, kunnen er geen verschillende standpunten bestaan. Problemen ontstaan door een gemis aan kennis, dat voortkomt uit de sluier van onwetendheid. En totdat men stevig gevestigd is in zijn eigen, essentiële Zijn (*svarûpa*), is het normaal dat er vragen rijzen.

In de fenomenale wereld maakt men vele onderverdelingen, zoals tussen ‘boven’ en ‘onder’. Maar ‘daar’, wat is er, of is er niet? Hoe zou u de toestand beschrijven waar men nog kan spreken van stijgen en dalen? Moet u niet toegeven dat er daar verschillende richtingen bestaan? Indien u spreekt van stijgen of dalen, spreekt het voor zich dat er een plaats moet bestaan waar men dalen of klimmen kan. Maar naar waar kan Hij afdalen? Enkel en alleen in (naar) Zichzelf, natuurlijk. Stijgen en dalen zijn één en een zelfde ding, en degene die daalt is ook degene die stijgt, en de actie van dalen of stijgen is ook Hem. Alhoewel u spreekt van afdaling van een *Avatar* (goddelijke verwerkelijking op aarde), onderverdeelt *Hij* zich heel zeker niet.

In het vuur kan u links en rechts een vlam zien, maar de eenheid van het vuur wordt hierdoor niet gewijzigd. Het vuur als vuur op zich is eeuwig. Zo zou u het moeten begrijpen. Geen enkele vergelijking is ooit volledig. Degene die daalt, de plaats van waar hij komt en de plek waar hij naar toe gaat, alles is slecht Eén. Er bestaat niets buiten DAT.

God is alles.

Hij alleen bestaat, er is dus geen sprake van aanvaarden of verwerpen. Is Hij ooit begonnen te bestaan, zodat het mogelijk zou zijn Hem te aanvaarden of te verwerpen? Hij is nooit geboren. Het is op zekere manier juist te beweren dat deze wereld niet bestaat, en dat men de Waarheid vindt door naam en vorm uit te schakelen. Anderzijds, zijn naam en vorm gemaakt van dat wat onvernietigbaar is, *akshara*. Maar in zijn essentie is DAT de Waarheid : *tat sat*.

Het verschijnen van de fenomenale wereld (tot stand gekomen door een onjuiste perceptie) en zijn verdwijnen (die resulteert door de ware Kennis), zijn in wezen één en hetzelfde. Het ene en het andere zijn HEM. Daarenboven kan er geen sprake zijn van een vergissing te verbeteren, omdat er alleen maar HEM is, op wie alles rust. Indien Hij het enige doel is, moet men de vergissing wissen dat de vergissing bestaat. Spreken zoals wij nu doen dient alleen maar om iemand te doen begrijpen.

Studie van de Schriften en teksten van hetzelfde genre kunnen helpen bij het vatten van de waarheid, in de mate dat deze studie geen obsessie wordt. Maar zolang men zelf niet heeft ervaren wat men gelezen heeft, dit wil zeggen zolang men dit niet in zichzelf heeft opgenomen, is het doel van dit lezen nog niet bereikt. Een zaadje dat men in de hand houdt kan niet ontkiemen. Om al zijn mogelijkheden te ontplooien, moet het zich ontvouwen tot plant, en vruchten dragen. Omdat men nochtans niet kan spreken van revelatie of non-revelatie, is al wat verschijnt en in wording ook altijd aanwezig. Op een zeker niveau kunnen sommigen een glimp opvangen, een vonkje, als het ware, van de Realiteit. Dit is ook één van de staten waarin men niet begrijpen kan wat men heeft gezien, en dan is men onwennig. In wezen bestaan er ontelbare staten en niveau's. De macht van het vuur om te branden is ondeelbaar. Hoe kan er gelukzaligheid en totaliteit bestaan in wat men de waarneming van een glimp of van enkele vonkjes noemt? Het is alleen daar waar deze volheid heerst, dat de vraag van onderverding en scheiding zich niet kan stellen. Wat noodzakelijk is, is een authentieke verlichting, waarna niets meer te zoeken is. De wereld van de zintuigen kan al dan niet waargenomen worden, het maakt geen enkel verschil. Er bestaat een toestand waarin dit zo is.

Mâ in haar laatste levensfase : gelukzaligheid in een ziek lichaam

Wat is eigenlijk een *mantra*? Zo lang men nog geketend is door de gedachte van 'ik' en 'jij', en dat men zich nog identificeert met het ego, vertegenwoordigt de *mantra* het hoogste Wezen, dat zichzelf verwerkelijkt in levende klank. Voelt u zelf niet de schoonheid van sommige aanneeschakelingen van de *mahâvâkya's* (hoogste uitdrukkingen van de wijsheid van de Upanishads, in de vorm van korte formules, zoals : *tat vam asi* (je bent DAT), *so ham* (ik ben), enz.).

U denkt volledig geketend te zijn, maar het is slechts uw denken, uw geest die dit gelooft. Dit is de reden waarom de hoogste Waarheid kan openbreken op een ogenblik waarop men een woord (klank) van kracht (energie, macht) uitspreekt, dat slechts uit enkele banale, geassembleerde letters bestaat. Hoe mysterieus en intiem is de band die deze woorden verbindt met het onveranderlijke *Brahman!* Neem als voorbeeld *shabda-Brahman*. De *shabda* (het woord) volstaat om u vast te klikken aan het Zelf. De oceaan is vervat in een druppel, en de druppel in de oceaan. Wat is een vonkje anders, dan een deeltje vuur, een deeltje van Hem die de hoogste Waarheid zelf is?

Het is de notie van 'ik' en 'jij' die altijd uw geest gevangen gehouden heeft. U moet begrijpen dat men die combinatie van klanken moet aanwenden, die de kracht heeft om u uit deze gevangenis te bevrijden. Waarlijk, het is door de klank dat men in de stilte binnentreedt. Want Hij is verwerkelijkt in alle vormen, zonder uitzondering. In feite is alles mogelijk in de staat die boven kennis en onwetendheid gevestigd is.

Zolang u niet volledig gevestigd bent in deze hoogste Kennis, vertoeft u in het rijk van golven en klanken. Sommige klanken trekken de geest naar buiten, andere klanken trekken de geest naar binnen toe. Maar de één en de andere staan met elkaar in relatie, en door deze interrelatie kan de perfecte eenheid tussen die twee optreden op het gepaste ogenblik, en gevolgd worden door de grote Verlichting, de revelatie van dat wat IS.

Het gebeurt soms dat iemand die zit te mediteren het bewustzijn verliest. Sommigen zijn om zo te zeggen dronken van vreugde bewusteloos geworden, en zijn lang in deze toestand gebleven. Als zij dan terug komen uit deze staat, beweren zij een soort van goddelijke gelukzaligheid gevoeld te hebben. Maar, dit is zeker en vast niet de 'realisatie' (verlichting). Zo bestaat er in meditatie een toestand waarin men een intense vreugde ervaart, die u lijkt te overspoelen. Maar wat wordt er dan overspoeld? De geest, natuurlijk! Op een zeker niveau en in bepaalde omstandigheden kan deze ervaring een hindernis worden. Want als dit zich dikwijls herhaalt, kan een individu op dit niveau blijven vast zitten, en hierdoor verhinderd worden de Essentie der dingen te ervaren. Eens men stevig verankerd is in de authentieke contemplatie (*dhyana*), verliezen de verlokkingen van de wereld al hun charme

begrafenisstoet van Mâ

Zodra men een waarachtige ervaring gehad heeft van om het even wat dat in verband staat met de ultieme Realiteit of met het Zelf, vraagt men zichzelf niet : 'Waar ben ik geweest? Ik was me bewust van niets.' Er kan dan geen sprake zijn van 'niet te weten'. Indien het mogelijk is om de ervaren gelukzaligheid met woorden uit te drukken, is dat het bewijs dat het om een genot gaat, en dus om een hindernis. Men moet perfect bewust zijn, heel goed wakker. In lethargie vallen of in een yogische slaap leidt tot niets.

Na een authentieke mediatie worden de geneugten van de wereld smaakloos en dof. Wat betekent *vairâgya* (onthechting)? Wanneer elk specifiek object van deze wereld het vuur van onthechting aansteekt en men er zich van afkeert als door een schok, dan is er innerlijk en uiterlijk ontwaken. Maar dit wil echter niet zeggen dat *vairâgya* een aversie of een misprijzen voor de zaken van deze wereld impliceert. Ze worden gewoonweg onaanvaardbaar, het lichaam wijgert ze. Er ontstaat geen afkeer noch kwaadheid. Wanneer *vairâgya* een levende inspiratie wordt, begint men de ware natuur van de wereld te doorgronden, en verschijnt met verblindende zekerheid de kennis van zijn vergankelijke natuur in een directe ervaring (perceptie). Alles wat werelds is schijnt in vlam te staan : men kan het niet meer aanraken. Ook deze toestand kan zich op zeker ogenblik aanmelden.

Momenteel maakt het vergankelijk karakter van wat u dierbaar is nog geen indruk op u, het geeft u eerder vreugde. Maar naargelang de geest van onthechting ontwaakt, zal het zout van zulk plezier smaakloos worden. Zijn deze geneugten immers niet vergankelijk? Met andere woorden, de dood zal niet meer bestaan. Nu dat u vooruitgang maakt naar datgene wat boven de tijd is, valt het masker van werelds geluk. En dan rijst de vraag : 'Wat is deze wereld in werkelijkheid?' Zolang u plezier beleeft aan de wereld zal deze vraag zich niet stellen. Maar als u evolueert naar wat de tijd transcendeert, zal alles wat aan tijd gebonden is, u in het ware daglicht verschijnen.

Indien u na een toestand van contemplatie u zich nog kan gedragen als voorheen, heeft u geen transformatie ondergaan. Na een waarachtige meditatie die naar onverschilligheid tegenover de wereld leidt, zal u een vurige dorst voor het goddelijke ervaren. U zal dan begrijpen dat niets van al wat gebeurt uw dorst nog lessen zal of u nog zal kunnen bevredigen.

Vraag : De hebzucht van de zintuigen kan nooit verzadigd worden : hoe meer men heeft, hoe meer men hebben wil. Hier op aarde wenst men steeds maar meer naarmate men iets bekommt . . .

Mâ : De wereld is niets anders dan de verwerkelijking van het verlangen en dit is de reden waarom, zolang dit laatste niet vervuld is, men noodgedwongen blijft lijden. Zo zegt men dat er twee stromen zijn in een mensenleven : de eerste is van de wereld, waar de ene onbevrediging de andere opvolgt; de tweede is van ons ware Zelf. De eerste kenmerkt zich door zijn onbekwaamheid een verlangen in te willigen, integendeel, het verlangen wordt steeds opnieuw verder gestimuleerd. De mens die daarentegen in de tweede stroming stapt, vestigt zich in zijn ware natuur en zal de strijd winnen die zijn engagement impliceert. Indien hij de realisatie betracht door voor deze stroom te kiezen, zal hij uiteindelijk het volmaakte evenwicht bereiken van zijn ware Zijn.

Zolang men spreekt van doctrines, kan er geen sprake zijn van een volledig begrijpen. Wat aan de ene kant onderlijnd wordt, zal aan de andere kant verworpen worden. Maar, waar is de staat waarin verschil en niet-verschil ophouden te bestaan? (*bhedâbheda*)

Door te volharden in de oefening vestigt het individu zich ten slotte in de enige realiteit. Wanneer er slechts de enige Oceaan overblijft, niets dan water, kan het individu zich niet meer afgescheiden voelen van het Geheel. Het is de totale onderdompeling. Maar indien er, uitwendig of inwendig, ook maar één haartje droog gebleven is, betekent dit dat de onderdompeling (immersie) niet totaal geweest is. Een zaadje dat geroosterd geweest is kan niet meer ontkiemen. Zo is het: indien u de Eenheid gerealiseerd heeft, kan u om het even wat doen, er zal geen enkel kiempje van *karma* overblijven.

3. Getuigenissen

André Riehl (Frankrijk) : Alles is begonnen in 1978, tijdens een droom : ik zag een dame die mij vroeg om naar India te komen. Ik had een heel precies beeld van een steegje met een koe er in, en kleine huisjes met lage zijkant. Toen ik wakker werd vertelde ik het verhaal aan mijn vriendin, en ik was zo opgewonden dat zij dacht dat ik onmiddellijk naar India zou vertrekken! Maar ik kwam tot bedaren met de gedachte dat het maar een droom was...

De volgende nacht echter kreeg ik dezelfde boodschap. Ik probeerde deze keer, in mijn droom, aan deze onbekende dame duidelijk te maken dat ik geen geld had om zo ver te reizen. Zij antwoordde me dat iemand mijn reis zou betalen, en dat ik die persoon weldra zou ontmoeten.

Ik opende die dag inderdaad de deur voor een oude vriendin, Monique, en vertelde haar van mijn verlangen om naar India te gaan. Zij begon onmiddellijk te spreken over Mâ Anandamayî en haalde een boekje uit haar tas. Wat was mijn verbazing groot toen ik ontdekte dat het de dame van in mijn droom was! Ik vertelde Monique het hele verhaal, en zij stelde onmiddellijk voor om mijn reis te financieren. Ze besloot om met mij mee te reizen naar de *ashram* van Mâ.

In Benares aangekomen aarzelde ik om onmiddellijk naar haar toe te gaan, en ik bleef enkele dagen in mijn hotel treuzelen. Op een dag arriveerde daar, juist toen ik binnenkwam in de hall, een bode uit Ma's *ashram*, een teken voor mij dat ik niet langer meer mocht wachten. Toen ik in de Badhaini-steeg aankwam, herkende ik onmiddellijk het straatje van in mijn dromen, met ook de trappen die naar de Ganges neerdaalden. In de nieuwe tempel links was juist een *pûjâ* (eredienst) aan de gang, waar nu een standbeeld van Mâ staat. Plots werd ik overspoeld door een vreugde die mij bijna bewusteloos sloeg, en Monique moest mij ondersteunen. Daarop ging ik naar de receptie van de *ashram*, zeggend dat ik Mâ wou zien, en dat ik ervaringen met haar had gehad. Men antwoordde koeltjes me dat velen eravringen hadden met Mâ, en dat ze nu weg was naar een dorp in Uttar Pradesh, nabij Lucknow, waar ze ook een *ashram* had.

Wij hebben dus de trein genomen, in derde klasse, samendrukt als sardines. s'Morgens bij de aankomst informeerde een *swami* (monnik) uit de *ashram* of we plaats hadden om te slapen, en hij verwees ons naar een *dharamsala* (pelgrimshotel) om te overnachten. Hij vertelde ons ook dat Mâ elke avond *darshan* gaf, : men kon haar dan zien. Zij was toen ziek en ontving heel weinig volgelingen en bezoekers.

het mausoleum van Mâ

Op het geven uur stonden wij dus, samen met honderden mensen, te wachten. Zij kwam naar buiten op het terras, maar na twee, drie minuten ging zij weer naar binnen. Ik had 10.000 km gereisd om haar te zien, en nu was het al afgelopen. Ik was over mijn toeren en begon te roepen ‘Mâ, Mâ, ik wil u zien!’ Zij draaide zich even om, en ging naar binnen. Rondom mij werden de Indiërs heel boos omdat ik me zo brutaal gedragen had, maar uiteindelijk vroeg een *swami* mij : ‘Wat wil je?’, en na mijn antwoord zei hij : ‘Morgen na de *darshan* zal ik je een teken geven, en dan moet je mij volgen.’

Zoals gezegd volgde ik hem de dag nadien, en toen kwamen we voor een vergrendelde deur te staan, die van binen gesloten was. Ik begon op de deur te bonzen, en als deze geopend werd, ben ik naar binnen gesprongen, heb er iemand opzij geduwd en ben naar boven gelopen. Monique probeerde mij te volgen. Mâ vroeg waar al dat kabaal vandaan kwam,

en de mensen in haar omgeving legden haar mijn situatie uit, dat ik 10.000 km gereisd had om haar raadgevingen te kunnen ontvangen. Daarop zei ze tegen mij : ‘Ga elke zondag naar de mis!’

Ik was helemaal van de kaart door dit onverwachte antwoord. Toen ik bekomen was, lukte het mij om haar te laten zeggen dat de christelijke godsdienstbeoefening wel lang vergeten was voor mij, en dat ik mij eerder door yoga voelde aangetrokken. Zij dacht even na, en gaf een een yogaoefening.

Toen ik weer buiten op de straat was, werd ik overstelpt door een intense, onbeschrijfelijke vreugde, en gedurende heel de nacht had ik visioenen, ervaringen met licht, en heel emotionele ervaringen. Deze lawine van ervaringen heeft zes maanden geduurd, heel intens, waarin ik me helemaal verloor in de meditatie, en daarna nog gedurende drie jaar in minder sterke mate.

Op 27 augustus 1982 was ik op weg om Krishnamurti te bezoeken in Engeland, en had ik mijn tentje nabij Parijs in een camping opgeslagen, het was nacht, en ik had niets gegeten. En plots voelde ik toen dat Mâ in mijn lichaam binnendrong. Het is pas drie weken later dat ik vernam dat zij die dag gestorven was en haar lichaam verlaten had.

Een andere keer was ik in een kamertje in Aix en Provence, ik was alleen en een beetje neerslachtig. En plots heb ik, in die kamer, Mâ zien staan, in een extreem realistisch visioen, en haar boodschap was heel duidelijk : ik mocht daar niet meer blijven niets doen, ik moest naar buiten. Ik deed dat terstond en ging een boekhandel binnen, vond daar een boek over Mâ, opende het op het gevoel, en las op de geopende bladzijde de exacte beschrijving van mijn situatie.

Deze ervaringen hebben geduurd tot in 1986. Toen ben ik naar India teruggekeerd. En in Kankhal, waar de *samâdhi* (graf) van Mâ gevestigd is, vertelde ik aan een *swami* over mijn ervaringen, waarop hij uitriep ‘Maar dat is niets buitengewoon, hoor, sommigen hier zien Mâ hier elke dag in de tuin!’ ...

Beetje bij beetje zijn deze ervaringen gestopt. (*André Riehl, yogaleraar in Frankrijk*)

Swami Vijayananda

***Swami Vijayananda** : Deze Franse geneesheer verliet zijn land, zijn praktijk, zijn familie en vrienden, alles, voor Sri Mâ. Hij is nooit meer naar Frankrijk teruggekeerd, en woont al meer dan vijftig jaar ononderbroken in Inida. De zeer orthodoxe hindoe kaste- en reinigingsvoorschriften, die in Mâ's ashrams gelden (waar Zij ver boven stond maar toch ook tegelijk het spel meespeelde) zijn zéér zwaar geweest voor deze Westerse swami. Zo heeft hij tientallen jaren afgezonderd moeten eten, buiten, in regen of brandende zon, om de hindoes niet te 'ontreinigen'. Swami Vijayananda heeft, op aanraden van Mâ, tien jaar als kluizenaar gewoond in de bergen, zonder boek, zonder schrijven, zonder bezoek, zonder spreken, niets... Alleen meditatie, heel weinig eten, en een beetje lichaamsbeweging. Thans komen vele Westerlingen naar hem toe, die hij éénmaal per dag te woord staat. Hij antwoordt nooit op brieven, en gaat rustig op hoge leeftijd verder de weg van een onthechte wijze. Lees van hem 'Un français dans l'Himalaya' ...*

Indien ik de term 'persoonlijkheid' gebruik, is dit meer als toegeving naar het algemeen taalgebruik, eerder dan in de letterlijke betekenis van het woord. Want om een persoonlijkheid te hebben, moet er ook een ego zijn, en dat was totaal afwezig bij Sri Mâ. Het betreft hier dus eerder om het beschrijven van een uiterlijke, schijnbare persoonlijkheid, dit wil zeggen zoals zij lijkt te zijn voor iemand die nog ondergedompeld is in de dualiteit.

Maar ook dit is niet eenvoudig, want het onpersoonlijke dat de vorm aanneemt van een persoon zal een andere vorm hebben naargelang de toeschouwer, die onbewust zijn beperkingen oplegt, die uit zijn bewuste en onbewuste aspiraties voortkomen.

Dus, stel je een dame voor die de tachtig voorbij is (maar die veel jonger lijkt), met lang zwart haar dat op haar schouders valt of sierlijk boven het hoofd is toegeknoopt, en die bijna altijd getooid is in een onberispelijk witte reine *sâri*. Zeggen dat deze vrouw nog mooi is, zou haar beledigen, zij die zo hamerde op het feit dat de dingen hier beneden vergankelijk zijn. Maar het is alleszins een feit (de foto's en ook mijn herinneringen getuigen hiervan) dat haar buitengewone schoonheid reeds de hemelse schoonheid uitdrukte.

Er is iets wonderlijks in dat fijn en edel gelaat, met ogen die recht in u kijken. Het is niet alleen die blik, die naar mijn weten niemand lang heeft kunnen weerstaan zonder het hoofd te buigen, want zij straalde een zachtheid uit zonder een enkel spoor van zwakheid of van compromis, en die dat onveranderlijk bewustzijn uitstraalde die de bron en het doel zijn van al onze aspiraties. Het was ook niet alleen de uitdrukking van haar wilskrachtige onderlip, die een ontombare energie verraadde, en een sterk contrast vertoonde met dit zeer typisch vrouwelijk gelaat. Ik wil spreken over iets anders.

Vanaf mijn eerste contacten met Mâ ben ik verrast geweest door haar ongelooflijke faculteit om haar gelaatstrekken te veranderen. Soms scheen het dat zij, door een soort van mimetisme, zich identificeerde met haar gespreksgenoot. Andere keren, alsof zij in een oogwenk de fundamentele affectieve instelling van een volgeling had aanvoeld, verscheen zij hem in het aspect dat hem het dierbaarst was. Ik heb haar soms het aspect zien aannemen van een jong meisje van twintig jaar van een stralende schoonheid, en dan een kwartiertje later het vermoeide diepe gelaat van een oude vrouw, of de viriele gelaatstrekken van een rijpe man, en soms ook nog het gelaat, de gebaren en de lach van een kind.

Zij sprak veel, zonder haar woorden te sparen. Haar stem met een muzikaal timbre kaderde goed in deze persoonlijkheid waar alles harmonie was. Voor diegenen die ‘oren hebben om te luisteren’ zegde ze maar enkele woorden, die elk een diepe betekenis hadden en die men moest kunnen overpeinzen. Voor anderen sprak ze soms met een overdaad aan woorden. Zij had slechts een elementaire lagere schoolopleiding gekregen, en nochtans discuteerde zij met de grote *pandits* uit Benares over de moeilijkste metafysische onderwerpen.

Met enkele eenvoudige woorden kon zij lastige kluwen filosofische vragen ontknopen, en vaak volgde er na haar antwoorden een overtuiging alsof het allemaal evident was, omdat haar wijsheid niet uit boeken kwam, maar resulteerde van een directe waarneming van de waarheid.

Maar wat bovenal opviel in de persoonlijkheid van Mâ Ananda Moyî, wat haar uitsraling van liefde, een zuivere en lichtgevende liefde die alles wat het aanraakt veredelt, vergoddelijkt, en die een nieuwe waarde geeft aan mensen en dingen. Maar nog beter dan dat, kende zij het middel, door ik weet niet welke mysterieuze alchemie, om de fontein van goddelijke liefde te openen in elk van ons. En voor hen die geraakt werden door haar genade, is de spirituele weg gemakkelijk, omdat zij hen de vleugels geschonken heeft van Goddelijke liefde, zonder dewelke de *vichâra marga* (de weg van de kennis) niets anders wordt dan een intellectuele gymnastiek.

Een belangrijk teken van de persoonlijkheid van dit Grote Wezen was de buitengewone feeling van haar ongelooflijk fijn psychologisch gevoel, en haar ongelooflijke manier om mensen te bewerken. Wanneer zij het wou, kon ze naar believen aan de touwtjes trekken van de marionetten, die wij gewone mensen waren. Maar de touwtjes waren in handen van een hand die goddelijk mededogen kende, en die van die marionetten vrije mensen wou maken.

Sri Mâ was geboren en grootgebracht in het hindoeïsme, en bleef leven in de sfeer van de oude antieke hindoe traditie. Ze raadde ze aan en schreef ze voor aan hen voor wie een religieus leven de hoeksteen kon zijn voor spirituele oefeningen. Maar zelf zweefde zij hoog en majestueus boven rituelen, zoals de bergadelaar neerkijkt op de valleibewoners. Zij deed geen *pûjâ* (ceremonie), geen meditatie, geen enkele spirituele oefening van welke aard ook, tenzij heel uitzonderlijk, zoals een moeder die doet alsof ze zich aan het spel van haar kinderen interesseert. Ze leefde inderdaad gedurig in *sahaja avasthâ* (haar natuurlijke, d.w.z. goddelijke staat) en steunde op de onveranderlijk rots van het Absolute.

Haar onderricht was gericht naar een extreme variëteit van individuen. In haar entourage waren er *sadhaka's* (beoefenaars) van de *vichâra marga* (de weg van de kennis), *bhakti's* (weg van de devotie), *karma-yogi's* (weg van onthechte handeling), mensen die in de wereld leefden en een spirituele discipline beoefenden, zeer geavanceerde *sadhu's* (heilige mannen) en mensen die nog het a.b.c. van spiritualiteit moesten leren; hindoes, enkele jaïns, christenen en joden (men heeft tevens het bezoek beschreven van boeddhistische monniken bij Mâ, en zij antwoordde hen in hun eigen traditie), Europeanen en Amerikanen.

Want bovenal was zij de Moeder, en zij beperkte haar onderricht niet tot enkele individuen, maar wou een zo groot mogelijk aantal mensen redden. Ook was haar onderricht steeds aangepast aan het niveau van elkeen. Aan de *adhikari* (de *sadhaka* die ‘rijp’ (wijs) geworden is) raade ze de weg van *Advaita* (non-dualiteit) aan; aan eenvoudige mensen de verering van een beeld (prent), *japa* (herhalen van een *mantra*), enz. Haar onderricht beperkte zich nochtans tot de stricte gegevens van de oude hindoe traditie, de *sanâtana Dharma* (eeuwige wijsheid), en keerde steeds weer terug naar het centrale concept van de *Advaita*. Vaak zei ze: “*Bhagavan* (God) kennen is zichzelf kennen, en zichzelf kennen is God kennen’.

Haar originaliteit lag niet in de natuur van haar onderricht, maar in haar frisse en levendige manier om het spontaan uit te dragen. Want wat ze zei was niet uit boeken genomen, maar was de directe uitdrukking van de Waarheid. Haar taalgebruik was eenvoudig, zonder ronkende woorden. Zij hield geen redevoeringen, maar antwoordde op vragen gesteld door individuen. De toon van het gesprek was speels, en van tijd tot tijd vertelde ze iets grappigs, om de aandacht weer bij te sturen van hen die zich niet op het niveau van de discussie konden richten, en een vleugje sappige humor of een hartelijk schaterlach herinnerde ons aan wat zij uiteenzette: de ‘vreugdevolle kennis’.

De houding van Mâ in het dagdagelijkse leven zou men kunnen beschrijven als: een intense activiteit, en midden in deze activiteit, de eeuwige rust. Zij bestuurde meer dan dertig *ashrams*, een organisatie die haar naam draagt, en reisde constant, zoals de Boeddha of Shankaracharya, haar liefde uitstralend aan allen die haar nodig hadden. Overal dromden grote menigten rondom haar, soms enorme massa's mensen, om haar *darshan* te hebben, om haar te kunnen zien. Niemand was haar onverschillig, en elkeen die haar benaderde kreeg iets van deze goddelijke manna. De dagen waren soms zodanig gevuld dat men zich afvroeg hoe een menselijk wezen in staat was dit alles te ondergaan. Men kon haar nooit zien zich zorgen of druk maken, al wat het maar een seconde, of zich opwinden, en zij getuigde van een oneindige zachtheid en goedheid. Dat een persoon dit alles zonder schijnbare vermoeidheid kon doorstaan is al verwonderlijk, maar wat het nog meer is, is het feit dat zij zich niet alleen met de kleinste details bezig hield, maar dat alles wat zij ook maar deed de stempel van volmaaktheid meekreeg. Zij bewees dat men in het leven van elke dag het spel van de activiteit spelen kan en tevens in het Ultieme kan blijven rusten.

Veel mensen worden naar het spirituele pad aangetrokken door de lokaas van bovennatuurlijke krachten. Het is een welgekend feit dat in een bepaald stadium van volmaaktheid de yogi's in staat zijn allerlei dingen te doen die de verbeelding van gewone mensen raakt. Maar in geen geval kan dit het uiteindelijke doel zijn: alle wijzen zeggen en beklemtonen dat psychische machten slechts een hindernis zijn op het pad, en dat het gebruik ervan de spirituele evolutie afremt of blokkeert.

Voor Mâ was er geen verschil tussen natuurlijk en bovennatuurlijk, en wat wij als mirakel bestempelen was voor haar even natuurlijk als eten of stappen. Ze beschouwde parapsychologische toestanden voor wat ze zijn, namelijk banale dingen. Mâ speelde met deze zogenaamde bovennatuurlijke dingen met als enige doel ons spirituele vooruitgang, en zonder andere motivatie dan haar oneindige mededogen.

Mâ heeft haar lichamelijk omhulsel afgelegd

Het eerste wat een profaan iemand van een heilige verwacht, is het genezen van zieken. Wanneer een onvolmaakte yogi zijn genezingskracht gebruikt, is het mogelijk dat hij een storing veroorzaakt bij de patiënt. Soms zijn ziekten een hulp voor de spirituele evolutie van een persoon, of beschermen ze hem voor een nog groter gevaar. Daarenboven verschijnen ze door de wet van het karma, en als men ze uitschakelt kan soms elders een andere (hevigere) reactie uitgelokt worden. Mâ kende de oorzaak van alle dingen, en wanneer iemand door haar genade genezen werd, wat vaak gebeurde, werden ook de gevolgen van het karma, *karma-dhala*, volledig uitgeschakeld.

Bijna alle volgelingen zullen ten minste één voorbeeld kunnen geven waarbij door haar genade een ziekte werd genezen of verlicht. Soms, wanneer een ziekte waarschijnlijk een hulp was, kon ze die verplaatsen in de tijd, naar een periode waar een individu deze gemakkelijker zou kunnen verdragen en er een maximum voordeel uit halen. Zelfs de engel van de dood gehoorzaamde aan Mâ. Het is onlangs dat ik horen spreken heb van een volgeling die op het punt stond te sterven tijdens een reis in Amerika, en die, door Mâ's genade, zijn overlijden heeft kunnen uitstellen tot aan zijn terugkeer in India, waar hij in zijn familie is kunnen sterven. Een vertrouwenspersoon heeft me gezegd dat Mâ dit later ook bevestigd heeft.

Wat helderziendheid betreft, heeft Mâ van zichzelf gezegd: 'Op dezelfde manier dat men jullie gezichten kan zien met de hulp van een zaklamp, zo verschijnen jullie gelaat in mijn geest wanneer jullie op mij mediteren of jullie over mij spreken of tot mij bidden...'

Velen van ons hebben de ervaring dat de gebeden die mentaal tot Mâ gericht waren, en dit vanop eender welke afstand, een antwoord kregen, en ook van het feit dat zij een onthutsende kennis had van onze intiemste daden en geheimen. Wat onze *sadhana* (spirituele oefening) betreft bij voorbeeld, verklapte zij soms publiekelijk of privé feiten die wij veronderstelden door niemand gekend te zijn.

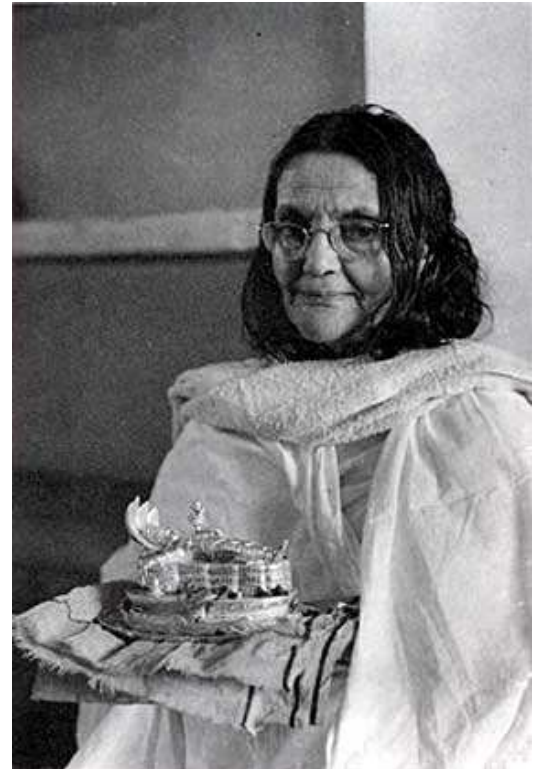
De wereld die wij door onze zintuigen waarnemen is slechts een deel van de gemanifesteerde wereld. De wijzen zeggen dat er andere werelden of niveau's zijn: zes hogere op fysisch vlak en zeven lagere. Mâ heeft ons vaak verteld dat onzichtbare wezens (voor de gewone mensen) haar kwamen bezoeken en vergezelden. Ook in het leven van Boeddha wordt verteld dat de *deva's* (hemelse wezens) zijn aanwezigheid opzochten. Indien nodig kon Mâ zich ook ver van haar fysieke lichaam laten zien, in haar subtiële gedaante. Sommigen van haar volgelingen hebben haar aanwezigheid gevoeld in *sûkshma* (*subtiel niveau*).

In de Bijbel lezen wij dat Christus het mirakel gepleegd heeft van een mensenmassa te voeden met een kleine hoeveelheid voedsel. Op verschillende gelegenheden is gebeleden dat wanneer Mâ *prasâd* (geconsacreerd voedsel door een godheid of een wijze, offergave) uitdeelde, een kleine hoeveelheid volstond om een grote menigte te voeden. Het gebeurde bij voorbeeld, als zij vruchten uitdeelde, dat het aantal vruchten exact overeenstemde met het aantal aanwezigen. Soms scheen er één stuk fruit te ontbreken, en men ontdekte dan dat één persoon plots twee porties ontvangen had, en dat dit dan ook een speciale betekenis had.

Alles wat Mâ deed was perfect tot in het kleinste detail. Wanneer zij bij voorbeeld een maaltijd voorbereidde, was dit echt heerlijk, en de beste kok zou het niet beter hebben kunnen gedaan hebben. Wanneer zij ons een kleed schonk, was het altijd juist wanneer we het nodig hadden, en van de exacte stijl waarvan wij hielden. En als zij zong, was het altijd juist en perfect in de maat.

Mâ kon naar believen regen verwekken of doen ophouden. Tijdens haar rondreis in Zuid-india in 1952, was de provincie Madras getroffen door een langdurige droogte. Ik was aanwezig toen een delegatie Mâ kwam vragen om regen. Zodra Mâ en haar gevolg dit gebied van Zuid-India doortrokken op hun terugreis, begon het overvloedig te regenen in de provincie Madras. Dit feit werd in de kranten gedrukt.

Bijna alle volgelingen van Mâ zullen ten minste één of twee mirakels kunnen vertellen die in hun aanwezigheid of ten gunste van henzelf gebeurd zijn. Maar het kostbaarste mirakel dat zij deed en dat minder waarneembaar was, wat dit van de zuivering en transformatie van onze geest en van ons hart. Mâ heeft ettelijke malen gezegd dat wij geen vrije mensen moesten ‘worden’: wij zijn het al. Het enige dat wij te doen hebben is het wegnemen van obstakels die de realiteit versluieren, dit wil zeggen het zuiveren van onze eigen geest.

Een groot aantal beoefenaars kan getuigen van de manier waarop Mâ hen geholpen heeft, door in enkele dagen tijd remmingen los te maken die anders vele jaren inspanningen zouden gevegd hebben om ze te kunnen overstijgen. Soms kon zij zelfs, zich identificerend met de *sadhaka*, hem een hindernis laten overwinnen zoals een moeder haar kind in de armen neemt. Het mirakel van de innerlijke verandering is het ware mirakel, en wij moeten alleen hiervoor bidden tot Mâ.

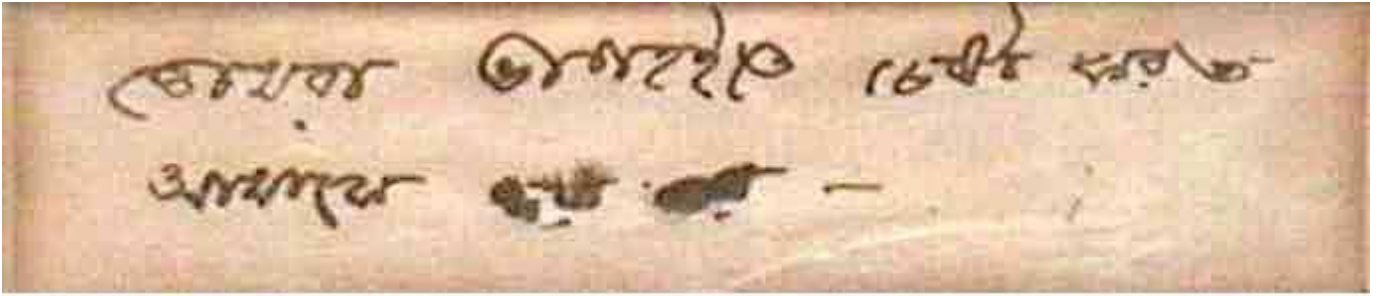
Vraag : Is er een verschil tussen het Zelf van de Vedanta en de leegte van het Boeddhisme?

Swami Vijayananda : Het betreft hier een ultieme staat, die woorden niet kunnen bereiken. Al wat men kan zeggen, zoals Mâ, is : ‘ja ta’ – ‘Het is wat het is’.

Vraag : Is het goed tijdens de sadhana om, zoals Boeddha te Bodhgaya (de plaats waar hij verlichting bereikte), de beslissing te nemen van te gaan zitten en van niet meer recht te staan vooraleer met de Realisatie heeft bereikt?

Swami Vijayananda : Men moet rijp zijn hiervoor. Op een dag heb ik ook deze beslissing genomen. Wij waren toen met Mâ in Rajguir, een belangrijke plaats voor het Boeddhisme. Ik was zeer onder de indruk van het voorbeeld van de Boeddha, en ik had besloten om te doen zoals hem. Zonder iets aan iemand te zeggen, heb ik mij neergezet in mijn kamer. Na enige tijd is Mâ binnengekomen, en begon zij met mijn kamergenoot te spreken over onbelangrijke zaken en rond mij te draaien, in één woord om alles te doen om mij te storen. Dit was niet in haar gewoonte: wanneer zij iemand zag mediteren, trok zij zich altijd terug. Alhoewel ik besloten had mij niet te verroeren, ben ik uiteindelijk wel verplicht geweest om recht te staan en dan voor haar te buigen en haar te groeten. Enige tijd nadien heb ik een nieuwe poging gedaan, nog altijd zonder iets aan iemand te zeggen. En weerom is Mâ teruggekomen om mij te beletten van te mediteren. Als men een *sad-guru* (ultieme guru) heeft, let hij op zijn kind. Hij laat u voelen wanneer je rijp bent of niet om te beginnen.

het geschrift van Mâ

Vraag : Sommige mensen beweren dat guru en discipel innerlijk kunnen communiceren, zelfs op afstand.

Is dit een legende, of een realiteit die u zelf ervaren heeft?

Swami Vijayananda : Ik heb dit vele keren meegemaakt met Mâ. Bij voorbeeld : ik zat voor haar en had besloten om te zien of zij de vragen die ik haar mentaal stelde zou aanvoelen. Ik begon met haar iets in het Frans te vragen, een taal die zij uiteraard niet sprak. In de minuten die daarop volgden (soms ook wat later) gaf zij in het gesprek een antwoord op wat ik gevraagd had. Maar het was een algemeen antwoord, niet precies, dat eerder aan de geest van de vraag beantwoordde dan aan de tekst. Indien ik de vraag in het Hindi stelde, gaf zij in de minuten daarna zeer exacte antwoorden.

Op een andere keer was ik in de *ashram* van Benares. Mâ was vertrokken voor Vindhyachal, een vijftigtal kilometers daar vandaan. Ik zat op het terras en amuseerde mij met in mijn hoofd met Mâ te spreken: 'Mâ, wanneer kom je terug? Ik zou willen dat je zo vlug mogelijk terugkomt!' Enkele uren later hoorde ik in onze *ashram* roepen 'Mâ is terug, Mâ is terug'. Ik dacht aanvankelijk dat het een grap was, omdat zij slechts kort daarvoor vertrokken was. Maar zij was er wel degelijk, in levende lijve. Wanneer ik dan naar beneden ging om haar te groeten, heeft zij me aangekeken met een kwade blik, alsof ze me wou zeggen: 'Dat zal je leren om volstrek nutteloze dingen te vragen!' Onmiddellijk daarna is zij weer vertrokken naar Vindhyachal, en niemand in de *ashram* heeft ooit de reden van haar heen en weer gereis begrepen.

Ik was eens in mijn *ashram* van Daulchina, in de Himalaya's. Terwijl ik op een ochtend zat te mediteren, kreeg ik plots de ingeving dat ik mij onmiddellijk naar de *ashram* van Almora moest begeven, twintig kilometer daar vandaan. Omdat een deel van de tocht te voet moest afgelegd worden, moest ik eerst naar het dorp van Daulchina dalen om er dragers te bekomen. Ik vertrok dus terstond en deed de nodige voorbereidingen. Toen ik maar pas in Almora aankwam, hoorde ik een stem Frans spreken. Het betrof een Fransman, die daar met een drager pas was toegekomen. Hij was daar door Mâ heen gestuurd, en kende geen andere taal dan het Frans, en ik heb hem uiteraard onmiddellijk onder mijn hoede genomen en voor hem gezorgd. De dag nadien, of misschien nog een dagje later, ik weet het niet meer, kreeg ik een brief van Mâ, in Almora (terwijl zij wist dat ik in Daulchina verbleef), waarin zij me vroeg om voor die Fransman te zorgen en hem alle nodige diensten te verschaffen...

Ik kreeg vaak een innerlijke impuls vanwege Mâ, maar het was moeilijk voor me om er helemaal zeker van te zijn. Het kon ook het werk zijn van mijn eigen geest. Maar in vele gevallen, zoals ik er hier enkele van verteld heb, was de relatie met Mâ ontgensprekelijk. Men zou er een heel boek over kunnen schrijven. Communicatie op afstand is niet alleen een zaak van verlichte geesten. Een *sadhaka* die zijn geest onder controle begint te krijgen, kan dit heel goed zelf ervaren.

Swami Atmananda

***Swami Atmananda (Oostenrijk)** : Zoals Swami Vijayananda, Franse docter uit Marseille die in 1951 in India aankwam en er bleef leven in de nabijheid van Mâ en uiteindelijk zelf sannyasi - monnik- werd, werd Swami Atmananda ook één van de weinige Westerse intieme discipelen van Mâ die permanent in de ashram leefden, en die door Mâ ook werd ingewijd als non, sannyasin. Alles wat wij hier in het Westen weten over Mâ hebben wij te danken aan deze Swami Atmananda, die gedurende meer dan dertig jaar hele nachten vertalingswerk verrichtte vanuit Bengaalse teksten en ook putte uit haar eigen notities van wat zij de dag ervoor had gezien en meegemaakt. Zij werd in Wenen geboren in 1904 en gaf al vrij jong concerten als pianiste, kende daarna de miserie van de oorlog, en vertroknaarr India waar zij les gaf in de school van Krishnamurti. Ze ontmoette ook de grote wijze Ramana Maharshi en in 1943, uiteindelijk, Mâ Ananda Moyi. In Mâ's ashrams moest zij leven als een Westerse kastenloze, en dat leven was zeer moeilijk. Toen zij oud werd liet Mâ zelf een klein huisje bouwen voor haar, in de bergen, waar zij zich terugtrok na de dood van Mâ. Zij legde haar lichaam af in 1985, en kreeg alle lofbetuigingen zoals men die aan een echte hindoe wijze geeft : haar dode lichaam in het oranje gewaad gekleed werd respectvol geolied en voor het schrijn van Mâ geplaatst, om daarna aan de wateren van de Ganges, 'Moeder Ganga' toevertrouwd te worden...*

In het begin, wanneer ik Mâ ontmoet heb, heb ik onmiddellijk het gevoel gehad dat zij niet alleen was wat mijn ogen zagen. Ik voelde dat er iets veel groter was. Maar ik kon het in werkelijkheid niet zien. Diep in mezelf echter bleef de overtuiging dat, over de schijnbare werkelijkheid heen, er iets anders was waarvan men de aanwezigheid en de kracht aanvoelde. Mâ vertelde zelf eens over zichzelf: 'Hier is er geen sprake van een lichaam. Jullie zien een lichaam, maar er is geen lichaam'.

Mataji (respectvolle en gemoedelijke naam voor 'moeder') zei ons dat de weg van het christendom een goede weg was, maar dat men de oorspronkelijke leer van Jezus moest terugvinden. Wanneer christenen naar haar toekwamen, en dat waren er veel, zei Mâ hen: : 'Heb je vertrouwen in Christus? Volg Christus'. Ze moedigde hen aan Zijn onderricht te volgen. Sommigen hebben me verteld: 'Mâ heeft me de hele christelijke literatuur doen lezen'. Aan enkele Duitsers die haar gezegd hadden dat ze zich niet konden concentreren, antwoordde Mâ: 'Concentreer u op Christus!', en de Duitsers antwoordden dat dit niet mogelijk was : 'Dat kunnen wij niet, want Christus is te groot, te hoog.' Mâ: 'Denk niet dat Christus een mens is. Hij is het Licht. Het Licht dat alles doet stralen, dat is Christus.' Ze heeft dit dikwijls beweerd, hoor. En zelfs als sommigen haar vertelden dat ze zich niet op het fysische aspect van Christus konden concentreren, antwoordde Mâ hen: 'Mediteer op het Licht'. Wanneer een Duitser dan begon te klagen: 'Mâ, ik mediteer op het Licht, maar één dag is ze blauw, de andere dag is ze groen!' En Mâ heeft toen geantwoord: 'Dat geeft niets. Mediteer op het Licht'. Ik heb zo vaak als tussenpersoon moeten handelen tussen Mâ en Westerlingen, en dat is waarom ik uit ervaring spreek.

In 1954 hadden de vieringen voor Mâ's verjaardag bijna een hele maand geduurd. Dat was in Almora, in de Himalaya's, en Mâ bleef daar twee en een halve maand. Wanneer de festiviteiten afgelopen waren, vertrok de menigte. Enkele Europeanen en natuurlijk ook Indiërs bleven ter plaatse en kwamen elke avond samen. Zij raadden dat Mâ spoedig weer zou vertrekken. Iemand vroeg haar: 'Mâ, u gaat weg. Maar wat gaan wij doen, zonder u? Gedurende tien weken zijn we u elke dag komen bezoeken, we bleven bij u, en nu gaat u ons alleen laten.' En Mâ antwoordde: 'Wat zeggen jullie daar! Ik verlaat u nooit. Waarom wilt je mij wegduwen? Ik ben altijd met jullie.' En iemand zei daarop: 'Mâ, woont u dan in ons hart?' En Mâ: 'In uw hart? Waarom wilt je mij vastzetten op één speciale plek? Ik ben het bloed van uw bloed, het been van uw beenderen. Dit is de waarheid. U mag me geloven. Ik lieg nooit.' En later voegde zij hier aan toe: 'Ik vraag u niet om in een speciale houding te gaan zitten, van u recht te houden, van u te reinigen. In welke omstandigheden jullie ook zijn, IK BEN MET U VOOR ALTIJD'.

Er zijn veel tempels en ceremonies in de *ashrams* van Mâ. Deze ceremonies hebben een bijna magisch karakter en kunnen een groot heilzaam effect hebben op de omgeving. Maar indien ze niet op de juiste manier uitgevoerd worden en niet nauwgezet de vele reinigingsvoorschriften volgen, kan het effect zeer nadelig zijn. Zo kan de segregatie verklaard worden in de *ashrams* van Mâ. In de *ashram* van swami 'papa' Ramdas (een andere grote Indiase heilige) zijn er geen tempels noch ceremonies. Alles gebeurt er met de constante herhaling van de *mantra* 'Ram Ram' (*japa*). Ook dat is heel goed. Het is moeilijk voor mij, om dit allemaal in het Frans uit te leggen. Innerlijk zijn alle mensen gelijk. Maar dit geldt niet op fysisch vlak, waar vele verschillen bestaan. Dat is de reden waarom het in sommige gevallen noodzakelijk is om personen met een te verschillende levensstijl niet zomaar zonder onderscheid te vermengen.

In het begin was dit niet zo. Men liet buitenlanders toe om in de *ashram* te blijven. Maar sinds vele jaren reeds wordt dit niet meer toegestaan. Men heeft ingezien dat dit helemaal niet goed verliep. Een scheiding is noodzakelijk. In het begin had ik geen problemen, maar nadien zijn er altijd geweest. Hoe vaak zijn we met swami Vijayananda en ikzelf niet weggevlucht! Ik dacht bij mezelf: 'Dit is niet langer meer te verdragen, ik kan hier niet blijven, ik ga weg!' Zo ontzettend moeilijk was het inderdaad soms voor mij. En dan vertrok ik voor enkele dagen. Maar daarna keerde ik weer terug, en dan vroeg Mâ mij met een schalkse glimlach: 'Waar was je beleven?'

Mâ aanvaardde ziekten omdat zij dit wou en omdat zij er de *Kheyalâ* (goddelijke inspiratie) voor had. Maar het is even waar dat zij alle macht had om zich van ziekten te bevrijden en ogenblikkelijk de gezondheid te herwinnen, indien dit nodig was. Op dit gebied handelde Mâ naar eigen believen (goed wetend dat Mâ geen 'persoonlijke' of egoïstische wensen of voorkeuren had). Ziehier een voorbeeld.

In de jaren 1938-1940 was ik reeds in India, maar nog niet met Mâ. Die ene keer heeft iedereen wel gedacht dat zij zou sterven. Ze vertoonde alle tekenen van een gegeneraliseerde kanker. Haar gelaat was gecyanoseerd en zij onderging vreselijke pijn. Het werd zo erg dat de dokter besliste om haar morfine toe te dienen, en Mâ weigerde. Een discipel, Hari Ram Joshi, was toen met haar in Hardwar, en hij moest dan voor een korte reis naar Dehradun. De geneesheer die haar verzorgde zag haar plots zo slecht worden dat hij dacht dat haar laatste uur geslagen was. Mâ vroeg hem of Hari Ram al terug was, waarop hij negatief antwoordde. Plots begon het lichaam van Mâ allerlei yogische houdingen aan te nemen, en de dokter zag haar met de lichaamstrekken van Doerga (belangrijke Indische godin, die in Bengalen sterk vereerd wordt). Wanneer de discipel de volgende dag uit Dehradun terugkwam, vroeg zij aan hem en aan de geneesheer: 'Zeg me nu eens, waar is die kanker nu?' Zij was opnieuw in perfecte gezondheid. En dit gebeurde in enkele uren tijd. De geneesheer bevond zich de nacht daarvoor op de veranda, dicht bij de deur van Mâ. Hij vertelde later dat hij daar toen een wezen, lijkend op een grote aap, op de veranda gezien had, dicht bij Mâ's deur, en dat dit vreemde wezen van daar in de Ganges gesprongen was, die daar wat verder beneden stroomde.

Hij herinnerde zich dat Mâ op een dag verteld had dat ziekten bepaalde gedaanten hebben die op ons lijken: 'Ik zie ze wanneer ze zich naar iemand richten. En wanneer ze mij naderen, zie ik ze eveneens, maar waarom zou ik ze weggagen? Alle wezens zijn de uitdrukking van het Ene, dus waarom zou ik ze weggagen? Ze zijn dus welkom bij mij.'

De dokter vroeg dan aan Mâ: 'Mâ, heb ik gisteren dan de ziekte in de Ganges zien springen?' Mâ antwoordde: 'U mag geloven wat u maar wenst!' En ze heeft er verder niets meer over gezegd.

Weet je, als men naar Mâ keek, zag elke persoon haar in een ander aspect. Zo kwam op een dag een man naar ons toe en vertelde: ‘Ik heb Mâ bekeken, en ik heb de Moeder van Christus gezien!. Ik vroeg me af wat er gebeurde, en dit heeft een hele tijd geduurd.’

Zo heb ik ook een boeddhistische vriendin, die al die hindoe ceremonieën niet erg apprecieerde die in de *ashram* gedaan werden. Op een dag was ze in onze *ashram* van Benares op het feest van Jhulan. Dit is een hindoe-feest waarin beeldjes van Krishna en Radha op een kleine schommel geplaatst worden, en men ze schommelt tijdens de *pûjâ* (ceremonie). Die dag vroegen de leerlingen van onze school (school gefinancierd door de *ashram*) te Benares aan Mâ om zelf op de schommel te gaan zitten. Mijn vriendin vond dit allemaal belachelijk. En toen ze dan naar haar keek, was Mâ plots verdwenen en zag ze daar, heel duidelijk, in de plaats van Mâ, de Heer Boeddha zitten! Vanaf dat zelfde ogenblik werd ze zeer toegewijd aan Mâ en kreeg ze vertrouwen in haar.

Op een dag in 1947, in de *ashram* van Benares, was er weinig volk in de hall (meditatieruimte). Men las uit de Heilige Schriften. Plots kwam er een grote hond binnen in de hall. Twee of drie mannen stonden recht en deden hun best om de hond weg te jagen. Maar het dier ontsnapte aan al hun pogingen, en rende in het rond en zorgde voor grote verwarring. Mâ deed teken aan de mannen om rustig te gaan zitten en het om het dier gerust te laten, maar de mannen zagen het niet. Mâ riep een jongeman die nabij haar zat, nam een verse bloemenkrans van zijn hals weg en gaf het hem : ‘Voor de hond’, zei ze. De jongeman slaagde er in om de bloemenkrans vanaf de eerste poging om de nek van de hond te werpen. Het dier trok vrolijk de krans naar buiten, en een glimlach van opluchting verscheen op alle gezichten.

In februari 1951 had een jonge Engelse *sadhak* (volgeling, beoefenaar), die filosofie gestudeerd had aan de Hindoe Universiteit van Benares, een onderhoud met Mâ, alvorens terug te keren naar zijn geboorteland. Mâ zei hem onder meer het volgende:

“ Mediteer zonder ophouden op God, wat je ook doet, waar je ook bent. Herinner je dat al wat u ziet en hoort een uitdrukking is van Hem. Het verdriet bestaat alleen maar omdat ge u afgescheiden meent te zijn. Beschouw niemand als afgescheiden van u zelf. Zie in elkeen uw vriend. Beschouw u als een instrument van God (yantra) en denk er aan dat Hij het is die u leven inblaast. Geef u helemaal over aan Hem, altijd, en heb het gevoel dat Hij het is die alles doet. Zelfs als u stapt moet u het gevoel hebben dat hij uw benen doet bewegen.

Wat ook het werk is dat u doet, offer het aan Hem op, en dan zal elke laagheid u onmogelijk wezen, want hoe zou u dan iets lelijks kunnen schenken aan uw geliefde? Het kleine beetje kennis dat u hebt moet u aan Hem geven, loslaten, en als gevolg hiervan, omdat u niets meer zal hebben, zal Hij u dan alles geven.

De *mantra* die u herhaalt is de klank van *Brahman*, Zijn eigen *Svarûpa* (essentiële vorm). Als u dan *japa* beoefent (herhaling van een mantra), bent u met Hem, dat is de betekenis van *satsang* (samenkomst van volgelingen rond een wijze). U moet dus op elk ogenblik verder *japa* beoefenen of mediteren. Contempleer de eenheid van alle dingen. Er kan niets bestaan buiten Hem. Al wat bestaat is noodzakelijk om de wereld te vormen. Indien iemand een vinger mist, zegt u dat hij verminkt is. Zie dus niets buiten hem – uw Zelf. Dan zal u niet in staat zijn kwaad te worden. Hoe zou u kunnen kwaad worden op uw geliefde, uw eigen Zelf? Denk dat u met God vertoefd hebt tijdens de meditatie, ook al was u er niet bewust van. Geef uw *sadhana* een aparte plaats. Zoals de bloemen hun parfum verspreiden, zal uw dagelijkse meditatie de geur van God verspreiden, en u kan niet weten waar de wind hem verder brengen zal.

Vrindavan (*de stad van Krishna*), 1962. Mâ onderstreepte het belang van onze gedachten op het ogenblik van onze dood. Want de ziel haakt zich op het tijdstip van de dood aan een nieuw leven vast volgens de geestestoestand van de stervende. Maar op dat ogenblik is de mens geen meester meer over zijn gedachten. Zij gaan in de richting waarin ze gewoon zijn te gaan. Daarom moet men de aanwezigheid van God beoefenen zolang met nog in goede gezondheid is, zodat de gedachte aan God spontaan verschijnt wanneer men ziek en zwak is. Mâ vertelde volgend verhaal :

“ Wat ik ga vertellen is gebeurd in de *ashram* van Benares. De oude moeder van één van de ashramieten (bewoners van de ashram) was gekomen om haar laatste dagen door te brengen in de *ashram*. Ze had de gewoonte om *pûjâ* (ceremonie) te doen en *japa* (herhaling van een *mantra*) vanaf ‘s morgens heel vroeg, en dit tot ‘s middags, zonder te eten en zelfs zonder maar één druppel water te drinken. Daarna bereidde ze haar maaltijd, at, en deed haar afwas. Naar de avond toe hernam zij haar *sadhana* (spirituele oefening). Na enkele tijd werd ze ziek en moest ze in bed blijven, maar ze bleef heel de tijd *japa* doen. Als men haar eten of drinken bracht, deed ze teken dat ze nog niet klaar was met haar *japa* en dat ze dus nog niets kon innemen. Uiteindelijk gaf ze haar laatste adem, in de exacte houding voor de *japa*, zoals voorgeschreven door de schriften. De mensen die haar lichaam naar de *ghât* (platform aan de oever van de Ganges, waar de lijken gecremeerd worden) droegen, vertelden dat het lijk in de exacte houding gebleven was, met de armen gekruist voor de borst, tot op het einde. De aanwezigen zeiden dat ze zo iets nog nooit hadden meegemaakt.”

In die zelfde periode waren er vier Duitse gasten. Zij waren goede muzikanten, en Mâ vroeg hen om te zingen. Zij verrastten de aanwezigen met zeer mooie oude Duitse religieuze gezangen, in drie of vier stemmen. Gedurende hun verblijf maakten christelijke hymnen deel uit van de avond *kirtan*. Dit is een voorbeeld van de nauwgezetheid waarmee Mâ beantwoordt aan de noden van hen die naar haar toekomen. Het deed haar aan volgend voorval denken uit haar kindertijd.

Toen ze nog kind was, waren en christelijke missionarissen naar haar dorp gekomen. Ze zetten hun tent neer en trokken rond terwijl ze mooi christelijke hymnen zongen. Nirmalâ (Mâ), die steeds zeer gevoelig was voor religieuze muziek, werd zeer ontroerd, en de tranen stroomden langs haar wangen. Ze voelde het religieuze vuur van de missionarissen, en ze volgde hen overal waar ze gingen. Als klein meisje wist ze niets af van de verschillen tussen hindoeïsme en christianisme, ze voelde alleen hun spirituele geest. Ze bleef met de missionarissen gedurende heel de dag, tot de avond viel. En wanneer de missionarissen zich terug trokken in hun tent, bleef zij er voor staan. De ingang was gesloten, en alles was rustig. Mâ wist dat zij daarbinnen aan het bidden waren. Toen het tenslotte helemaal donker was en nacht, liep zij terug naar huis. Eigenaardig genoeg had niemand haar afwezigheid gemerkt, en men stelde haar geen vragen, noch werd zij bestraft. De kleine Nirmalâ vroeg haar moeder om één van de goedkope zangboeken in het Bengali, die de missionarissen verkochten, te kopen.

Mâ sprak over de intieme band die bestaat tussen de kwaliteit van het voedsel dat men eet en de kwaliteit van iemands geest. Dat is de reden waarom het voor een *sadhak* zo belangrijk is om *tamasisch* voedsel (*tamas*: inertie, zonder energie) te vermijden, zoals vlees, vis, eieren, uien, enz. Indien men geen *sattvisch* voedsel kiest (*sattva* : evenwicht ; de drie *guna*'s of geestesinstellingen, of trillingsniveau's : *tamas* : inertie, luiheid, loomheid, traagheid, depressie; *râgas* : (te veel) spanning, geweld, zenuwachtigheid, stress; *sattva* : harmonie, evenwicht) zal het heel moeilijk zijn om een *sattvische* geest te ontwikkelen. Het menselijk magnetisme straalt constant uit, en er hebben steeds wisselwerkingen plaats. Tijdens de meditatie en het gebed is dit magnetisme veel krachtiger. Dat is de reden waarom men op een *âsana* (klein kussen of lapje stof) moet zitten voor de meditatie (gevoorderde yogi's gebruiken ook een dierenvel, zoals een tijgervel of antilopevel vb. om te mediteren).

Swami Nirgunananda

Swami Nirgunananda (India) : Swami Nirgunananda was de laatste secretaris van Mâ. Hij was eerst geneesheer, bBiochemicus en universiteitsprofessor, en was tevens een overtuigd atheïst. Als jongste van een grote familie was hij vrijgezel gebleven en woonde hij bij zijn oude moeder. Hij vervoerde haar regelmatig naar de tempel om haar toe te laten er de eredienst te doen, terwijl hij buiten bleef wachten en cigarettten rookte. En toen is hij op toevallige (?) manier in contact gekomen met Mâ Ananda Moyi, en heeft zijn carrière, zijn vrienden academici en zijn moeder, van wie hij zo hield, verlaten voor de ashram van Mâ. Hij werd monnik, en fungeerde als Mâ's laatste secretaris. Na haar dood trok hij de bergen in, en sindsdien leeft hij daar, in de Himalaya's, in een klein huisje (dat bij ons nog niet eens goed genoeg zou zijn voor een stal) als kluizenaar. Hij gaat regelmatig naar een schooltje in een dorp in de buurt dat hij deels financiert en waar hij zich over de kinderen ontfermt. Sinds enkele jaren woont een Franse doctor psychiater, Jacques Vigne, naast hem,, die veel schrijft en publiceert. Swami Nirgunananda was ook de 'pûjâri' of ceremonie-priester om de dagelijkse pûjâ te doen aan het mausoleum van Mâ. Hij komt sinds enkele jaren regelmatig naar Europa om er retraites te geven. Ik heb hem herhaaldelijk gezien en gesproken (marc vdm).

Vanaf mijn eerste dag bij Mâ werd ik belast met het beantwoorden van de briefwisseling. Er waren duizenden brieven, die allemaal vragen bevatten over spirituele en wereldlijke zaken. Ik moest deze brieven lezen, er een korte inhoud van maken en Mâ vragen om antwoorden, die ik dan aan de volgelingen moest terug schrijven. De antwoorden waren steeds juist. Bij mijn weten heeft niemand ooit teruggeschreven voor een zelfde vraag. In verband hiermee herinner ik me wat Mâ eens zei: 'Dit lichaam antwoordt niet op jullie vragen. De vraag komt van u en het antwoord komt ook van u. Het komt alleen uit de mond van dit lichaam.'

Vraag : Hoe kunnen wij leven zonder Mâ?

Swami Nirgunananda : Door het Zelf te beminnen. Het doel van het leven is om zichzelf te leren kennen, om in zichzelf te gaan. Meestal willen we meer weten over de mensen waarvan we houden en weten we niets over het Zelf. Iemand vroeg Mâ eens: 'Mâ, houdt u evenveel van ons als wij van u houden?' Mâ antwoordde: 'Jullie kunnen u niet inbeelden hoezeer ik van jullie hou!' Mâ's liefde begint waar onze verbeelding stopt. Op een andere gelegenheid zei zij: 'Van Mâ houden betekent van zichzelf houden.' Er is een eenvoudig feit dat wij steeds vergeten, en dat is dat wij nooit zonder liefde zijn. Mijn herinneringen maken deel uit van mezelf, en zolang Mâ deel uitmaakt van mijn herinneringen, ben ik nooit zonder haar.

Vraag : Wie is Mâ voor u?

Swami Nirgunananda : Iemand stelde de vraag tijdens een *satsang* : 'Mâ, wie bent u?' Ik was blij, want het was ook een vraag voor mezelf. Misschien was het de vraag van iedereen die daar toen bijeen zat. Zij antwoordde : 'Wat u denkt, dat ben ik.' Mijn probleem was opgelost. Zij kon voor de een de Heer Krishna zijn, de Heer Shiva voor een andere, en voor mij was ze mijn moeder. Maar de mensen bleven haar de zelfde vraag stellen. Men zegt dat dit een normale vraag is op het pad van de devotie. Het is de enige vraag die men duizenden keren gesteld heeft aan Mâ. Zij beantwoordde deze voor het eerst in haar twintiger jaren. Toen was ze nog een huisvrouw in het rurale en conservatieve Bengalen. De neef die haar nabij was stelde haar toen de vraag. Ze antwoordde : '*Purna Brahma Naravan*'. Daarna zei ze nogmaals : '*Naravan. Naravani : Mahadev Mahadevi.*' De mensen kenden deze antwoorden, maar ze stelden haar de vraag, altijd opnieuw. Omdat ze haar niet geloofden of twijfelden.

Hier is een anectdote die ik vaak vertel. Mâ was eens op reis met de trein, met één van haar vrouwelijke ‘companions’. Er waren ook andere reizigers in het treincompartiment. In die tijd was ze nog niet bekend in India op spiritueel gebied. Enkele jongelieden kwamen ook het compartiment binnen. Mâ was een magnetische, aantrekkende persoonlijkheid. Ze wilden met haar praten. Wanneer Mâ zich in het gesprek voegde, luisterden ze met grote aandacht. Zonder haar te kennen, voelden ze aan dat ze een spirituele persoon was. Toen ze de trein verlieten, vroeg Mâ hen: ‘Kan je me iets geven?’. In India is het de gewoonte om iets te geven aan rondtrekkende monniken. Ze grepen dus onmiddellijk naar hun geldbeurs, maar Mâ zei: ‘Nee, nee. Ik wil jullie alleen maar een beetje tijd voor God vragen. Alleen maar vijf minuutjes per dag.’

Mâ vroeg vaak aan mensen om 5, 10 of 15 minuten per dag aan God te besteden, steeds op hetzelfde uur. Dit is de beste oefening. Er is geen andere oefening nodig, eens je dit gewoon bent. Maar, in feite is het zeer moeilijk. Vijf minuten aan Mâ schenken, is vijf minuten van jezelf weggeven. Zelfs voor een kluizenaar is dit moeilijk. Dit offer moet gedaan worden zonder er iets voor terug te verwachten, zonder winst noch resultaat. Dit is geen investering voor het vervullen van toekomstige verwachtingen. Verwacht misschien gewoon dat het God en Mâ zal verblijden.

Hier is een ander verhaal. In Dehradun was er een *zamindar*, een landeigenaar die een regelmatige drinker was. Hij was verzot op de tijgerjacht. En hij was ook Mâ heel genegen. Op een dag vroeg ze hem, of hij haar vijf minuten zou willen geven, elke dag van zijn leven. Hij antwoordde: ‘Mâ, u hebt mij nog nooit iets gevraagd, dus ga ik akkoord.’

Op een nacht ging hij jagen op luipaarden. Hij verborg zich en plotseling was het beest daar, klaar om te springen. Hij richtte zijn geweer op het dier en stond klaar om te schieten. Maar toen viel zijn blik op zijn polshorloge. Het was juist de tijd voor de minuten die hij aan Mâ geschonken had. De man liet zijn geweer zakken, sloot zijn ogen en dacht gedurende vijf minuten aan Mâ. Toen hij zijn ogen opende, was de luipaard verdwenen. Zo stevig moet onze gelofte zijn...

Vraag : Wat is de rol van pûjâ (eredienst) op het pad van devotie (bhakti)?

Swami Nirgunananda : Laat ons eerst trachten te begrijpen wat bedoeld wordt met *pûjâ*. *Pûjâ* is is handelen, actie, met liefde, het is niet zomaar alleen rituelen. Het herinnert mij aan één van de ervaringen die ik had met Mâ. Ik was door Mâ gevraagd om de *pûjâ* voor de godin Kali uit te voeren in onze *ashram*-tempel van Delhi op elke nieuwe maan-nacht, en dit gedurende een heel jaar. Op dat ogenblik was ik totaal onwetend over alle *pûjâ*-rituelen. Drie dagen voor de eerste *pûjâ* riep Mâ me in haar kamer in de *ashram* van Vrindavan, en vertelde me dat een priester uit Varanasi (Benares) zou komen, om me alle details van de *pûjâ* uit te leggen. Ik kreeg alle mogelijke details, met zelfs de aanwijzingen voor het koken van het voedsel voor het offer aan de godin en over de vereiste ingrediënten.

Daarna begon Mâ te tonen hoe men de aardappelen moest schillen en snijden, de aubergines en andere groenten. Het was ondertussen tijd voor de avond-*darshan* (haar verschijnen voor de volgelingen), en er zaten honderden mensen buiten op haar te wachten. Ik dacht bij mezelf ‘Wat een verloren tijd hier, voor zo’n onbelangrijk onderwerp. Zij kan het mij gewoon uitleggen, in plaats van het allemaal zelf voor te doen. Ik ben intelligent genoeg om te doen zoals zij zegt.’ Maar het was inderdaad een scène die de moeite waard was om bij te wonen, Mâ die dit alles met aandacht en miticuleuze perfectie uitvoerde. Toen zij klaar was zei ze : ‘Je *pûjâ* is hier meteen gestart. Om het even wat je vanaf nu zal doen, indien het met liefde voor het goddelijke gedaan is, zal het *pûjâ* genoemd worden.’ Om het even wat, uitgevoerd met liefde, is de sleutel tot perfectie.

Vraag : Wat voelde u wanneer Mâ verdwenen is?

Swami Nirgunananda : Wanneer ik informatie kreeg over het heengaan van Mâ was dit de grootste schok van mijn leven. Ik was toen op terugtocht van mijn pelgrimstocht naar de Kailash-berg (dit is een heilige berg, zowel voor boeddhisten als voor hindoes, gelegen in een hoog en afgelegen gebied van de Himalaya, op Chinees grondgebied, voor de hindoes het symbool of de verpersoonlijking van de oppergod Shiva). Toen ik de Chinese grens overstak en in Indisch grondgebied binnenkwam, vernam ik het nieuws van één van de Indische militairen die de pelgrims vergezelden. De man zei dat het nieuws omgeroepen was op All India Radio op 27 augustus 1982 ‘s avonds. Ik kon het eerst niet geloven. Het was alsof de hemel op mijn hoofd gevallen was. Ik kreeg een mentale black out. Het enige dat ik mij herinner is dat ik zelfmoord wilde plegen door van een hoge bergrots te springen. Eén van de senior asceten van onze *ashram*, die achter mij stapte, zag het gebeuren en belette mij van zelfmoord te plegen.

Het heeft lang geduurd om mij terug aan te passen, en nu voel ik dat ik op dezelfde manier van Mâ hou dan toen ze in haar fysische vorm aanwezig was. Indien ik beweer dat ik van Mâ hou, dan moet ik ook van haar woorden houden. Zij zei: ‘Onthou : altijd, en overal waar je bent, de blik van dit lichaam is altijd gericht op u. Jullie willen dit niet inzien, dus wat kan ik doen?’ Deze uitspraak van Mâ is een grote troost geweest, en ook de zekerheid dat Mâ altijd bij mij is.

Bhaiji (1880 – 1937)

Bhaiji (India) : *Bhaiji was de eerste echte discipel van Mâ, na Bholanâth, haar echtgenoot. Bhaiji was 15 jaar ouder dan Mâ, en bekleedde de functie van assistent-directeur van landbouw te Dacca (in het huidige Bangladesh). Hij was opgeklommen tot de hoogste post die een Indiër kon bereiken tijdens de Engelse kolonisati - de directeur was een Engelsman. Op vroege leeftijd had hij het pad van de devotie betreden, en was ingewijd in het shaktisme, de cultus van de goddelijke Moeder, die in het toenmalige Bengalen sterk verspreid was. Mâ was in Dacca aangekomen in 1924. Bhaiji kreeg zijn post in Dacca toegewezen in 1918, en hoorde in 1925 spreken over haar. Vanaf het eerste ogenblik herkende hij in haar zijn moeder, en tevens de moeder van het hele universum, die hij al 18 aanbad in zijn devotionele ascese. Hij ondervond tegenkanting van zijn familie en echtgenote. Maar steevast stond hij elke 'dag' op om 2 u 's nachts op, en ging te voet naar Mâ's verblijf, dat later de eerste ashram worden zou. Na een uur stappen, door regen en wind, zelfs tijdens de moorddadige onlusten tussen moslims en hindoes bij de partitie, wachtte hij buiten op Mâ. Beiden maakten dan, in volledige stilte, een wandeling, Bhaiji steeds op een afstand achter Mâ lopend, waarna hij weer een uur huiswaarts stapte, zijn ontbijt nam en dan ging werken op het Ministerie. Hij had een zwakke gezondheid en leed aan tuberculose. Het is Bhaiji die haar de naam Mâ Ananda Mâyî gaf. Na zijn oppensioenstelling maakte hij met Mâ en haar echtgenoot een pelgrimstocht naar de heilige berg Kailash, waar hij aan het meer Mansarovar de volledige onthechting bereikte. Op de terugweg werd hij steeds zwakker. In Almora is hij zachtjes gestorven, onder het liefdevol oog van Mâ, met de woorden: 'Allen zijn Eén, er is niets anders dan het Ene. Eén, allen zijn één. Mediteer hier op, broeder (tegen een nabije discipel). Mâ en ik zijn één, Baba (Bolanâth) en ik zijn één, wij zijn allen één, er bestaat niets dan het Ene.' Daarna prevelde hij de mantra van sannyasa (verzaking), verloor stilaan het bewustzijn en stierf op 57-jarige leeftijd, Mâ's zachte hand op het hoofd... Hierna volgt een kleine selectie uit zijn herinneringen.*

Op een nacht was ik op het balkon om frisse lucht, en de voorwerpen rondom mij waren verlicht door de maan. Ik merkte een beweging aan de zijkant en draaide me om. Tot mijn verbijstering zag ik een beeld van Srî Mâ dat mijn richting aankwam. Ze droeg een rood hemd en een sârî met fijne rood geborduurde lijnen. Ik herinnerde me nochtans dat, toen ik haar enkele uren eerder verlaten had in de *ashram*, zij een wit hemd droeg en een sârî met slechts één rode draad. Dit deed me twijfelen aan mijn visioen. Maar, toen ik haar de volgende morgen ging bezoeken, was ze precies gekleed zoals ik haar in het visioen gezien had. Men vertelde me dat een 'devotee' na mijn vertrek Mâ gevraagd had zijn aangeboden klederen te dragen. En toen men met Mâ sprak over mijn visioen, antwoordde ze me op de natuurlijkste manier: 'Ik ben komen zien wat je aan het doen was.'

's Middags, op kantoor, of om middernacht, in mijn kamer, wanneer ik geagiteerd was door een intens verlangen om Mâ te zien, constateerde ik vaak dat zij me verscheen en me onmiddellijk zei: 'Je hebt me geroepen en ik ben gekomen.'

Op een dag was Mâ bij mij thuis gekomen, en wij hadden een gesprek op de eerste verdieping. Toen kwam er een wagen aan om haar elders naar toe te brengen, en ik wist niet dat dit op voorhand reeds geregeld was. Mâtâji maakte zich klaar om te vertrekken, maar ik vond het zeer erg haar te zien vertrekken na zo'n korte tijd. Vervuld van droefheid begeleidde ik haar naar beneden. Ze stapte in de wagen, maar deze weigerde te starten. Zij keek me aan, haar gelaat vervuld van een glimlach vol zachtheid. Nadat alle pogingen van de chauffeur mislukt waren, ging men op zoek naar een trekspan. Het was spijtig Mâ te moeten zien zitten in een huurrijtuig in plaats van in de wagen die voor haar bestemd was. Juist op dat ogenblik startte de auto opnieuw tot mijn verrassing en mijn vreugde, en Mâ vertrok.

Op een dag werkte ik in mijn kantoor op het Ministerie, toen Bhupen (*de huisbediende van Bhaiji*) binnenkwam en zei: 'Mâtâji vraagt je in Shabhag (*de ashram*). Ik heb haar op de hoogte gebracht van het feit dat de Directeur van het Departement van Landbouw vandaag zijn functies hervat na een verlofperiode, maar Mâ haaft geantwoord: "Je moet deze boodschap doorgeven aan Jyotish (*Bhaiji*). Dat hij handelt zoals hij het juist acht".'

Zonder een ogenblik te aarzelen liet ik al mijn papieren in wanorde achter op het bureau en ging ik op weg naar Shabhag, zonder iemand hiervan op de hoogte te brengen. Toen ik er aankwam zei Mâ: 'Laten we naar de *ashram* van Siddhesvari gaan.' Ik begeleidde Mâtâji en Pitâji (*letterlijk: 'vadertje': Mâ's echtgenoot*). Er was daar een kleine grondverzakking, op de plaats waar nu een kleine zuil en een *Shiva-lingam* staat (*een Shiva-lingam is een gestileerd fallus-symbool, dat de oppergod Shiva voorstelt; ook in de Keltische en de Grieks-Romeinse cultuur vindt men deze universele symboliek terug*).

Mâ ging er zitten. Een glimlach straalde op haar gelaat, als de verwerkelijking zelve van de vreugde (*ananda*). Ik riep uit tegen Pitâji: 'Vanaf vandaag zullen wij Mâ noemen met de naam *Anandamoyi* (vervuld van vreugde)'. Hij beaamde onmiddellijk. Zij keek mij lang aan zonder een woord te zeggen.

Toen het tijd was om terug te keren, om half zes, vroeg zij me: 'Je was zo blij heel de dag, waarom ben je nu opeens zo bleek?' Ik antwoordde dat het vooruitzicht om terug naar huis te keren mij ook deed denken aan het werk op kantoor dat ik zomaar had laten liggen. Zij zei me: 'Maak je geen zorgen.' Toen ik de volgende dag naar kantoor ging, heeft de Directeur geen woord gezegd over mijn afwezigheid.

Ik vroeg Mâtâji waarom ze me zo plotseling geroepen had de vorige dag. Zij antwoordde me: 'Om je vooruitgang te evalueren gedurende de vorige maanden.' En ze voegde er lachend en goedgezind aan toe: 'Indien je niet gekomen was, wie anders zou dit lichaam dan een naam gegeven hebben?'

Op een andere dag kwam de Gouverneur van Bengalen naar Dacca. De Directeur had me gevraagd van om half tien op kantoor te zijn, zodat hij de Gouverneur kon gaan bezoeken. Ik had hem beloofd er te zijn zoals gevraagd. De volgende dag was ik echter te laat van mijn terugkeer uit Shabhag (*Baiji's dagelijks bezoek aan Mâ*), en toen ik om tien voor tien op kantoor aankwam vreesde ik de confrontatie met mijn baas. Terwijl ik hieraan dacht, belde hij me op om te zeggen dat zijn auto defect was, dat het hem speet mij lastig gevallen te hebben en dat hij pas om elf uur naar de Gouverneur zou gaan. Toen Mâ dit verhaal hoorde zei ze lachend: 'Voor jou is er echt niet nieuws! De laatste keer heb je de auto laten stilstaan waarmee ik moest wegrijden!'

Bolanâth (*Pitâji*), Mâ en Bhajji (*Jyotish*)

Op een dag kwam Mâ bij ons op bezoek. In de loop van het gesprek zei ik: 'Mâ, het staat me voor dat voor u koude en warmte gelijk zijn. Indien een stuk gloeiende kool op uw voet zou vallen, zou u dan niets voelen?' Ze antwoordde: 'Je moet het maar proberen.' Ik drong niet aan.

Enkele dagen later nam Srî Mâ de draad weer op en legde een stuk gloeiende kool op haar voet, wat een diepe wonde veroorzaakte. Na een maand tijd was de wonde nog niet geheeld. Ik was geschokt en beschaamd van toen zo'n domme

suggestie gemaakt te hebben. Op een dag vond ik haar, zittend op de veranda, met de benen voor zich uit gestrekt. Er was etter op de wonde. Ik boog voor haar voeten en likte de etter. Vanaf de volgende dag begon de wonde te genezen. Ik vroeg Mâtâji wat ze gevoeld had toen de gloeiende kool op haar voet rustte. Zij antwoordde: 'Ik ben me van geen enkele pijn bewust. Het leek me een goede grap. Ik heb met grote vreugde bekeken wat die arme kolen op mijn voet deed. Ik merkte dat eerst enkele haartjes en dan de huid begonnen te branden. Het is beginnen ruiken naar verbrand en het kooltje is gedooft toen het zijn rol gespeeld had. Wanneer daarna de wonde ontstaan is, heeft deze haar natuurlijke evolutie gevolgd. Maar zodra in jou een intens verlangen ontstond opdat de wonde zou genezen, is ze meteen begonnen beter te gaan.'

Wij waren eind december of midden januari, in het midden van de winter, en het was intens koud. In de ochtend stapte ik, blootvoets, met Srî Mâ, op de velden van Ramna die nat waren van de dauw. Ik zag in de verte een groep dames naar ons toekomen. Ik dacht dat, zodra ze ons bereikt zouden hebben, zij Mâ naar de *ashram* zouden meenemen. Terwijl ik dit dacht, vormde zich een dichte mist die heel het veld bedekte, en men kon de dames niet meer zien. Na ongeveer drie uren zijn we terug naar de *ashram* teruggekeerd. We vernamen dat de dames hun zoektocht naar ons hadden opgegeven. De velden waren inderdaad zeer groot. Toen Mâ vernam wat ik gedacht had zei ze: 'Je intense verlangen is vervuld geworden.'

Ik kreeg een boek in handen met de naam *Sâdhu Jîvani* (het leven van rondtrekkende monniken). Ik had er deze zin gelezen: 'Een *sâdhu* raadde zijn leerlingen aan om voedsel te geven aan de armen.' In de marge van het boek schreef ik: 'Alleen voedsel geven verzadigt de menselijke ziel niet.'

Dit boek ging terug naar Shabhag, en één van de volgelingen las mijn opmerking voor aan Mâ. Zij zei niets. Enkele dagen later kwam ik zeer vroeg terug naar Shabhag. Juist op dat ogenblik kwam er een man aan, als bezeten door waanzin. Hij zei: 'Geef mij te eten of ik sterf van de honger.' Mâtâji ging in de voorraad van de keuken zoeken en gaf hem wat ze op dat ogenblik kon vinden. Hij wilde ook drinken, en Mâ vroeg me hem drinken te geven. Ik vernam toen dat de man moslim was, dat hij al drie dagen niet gegeten had en dat hij binnengekomen was door de muur van de *ashram* over te klimmen. Mâtâji zei me dat hij gekomen was om mij de juistheid te onderwijzen van eten en drinken te geven aan hen die het nodig hebben. Alles op zijn plaats en alles op zijn tijd. Niets is verloren in de goddelijke economie van de wereld.

Op een dag vertelde ik aan Mâ: ‘Mâ, deze dagen hoor ik voortdurend klanken van *mantra*’s die in me opkomen. Zowel overdag als ‘s nachts komen deze klanken naar boven in mijn hart, zoals het spuiten van een fontein.’

Toen ik deze woorden uitsprak, was er een spoor van persoonlijke zelfgenoegzaamheid in mijn hart. Mâ keek me zwijgend aan.

Mâ en haar moeder, Didimâ

Toen ik thuiskwam, stopte de klank, en ondanks al mijn pogingen kon ik hem niet doen terugkomen. Zo verliep de dag, en de nacht, maar het lukte me niet om de vreugdevolle stroom met de melodie van de *mantra*’s terug in bewegening te brengen. Ik vroeg de volgende ochtend aan Bhupen (*zijn huisbediende*) om Mâ op de hoogte te brengen van mijn triestige situatie. Bhupen kwam ze tegen terwijl ze met een paardekar onderweg was naar één van de volgelingen (*bhakta*’s). Ze begon te lachen. Het was tien uur in de ochtend. Juist op dat ogenblik realiseerde ik me dat de stroom, die gestopt geweest was, terug even gemakkelijk dan voordien was beginnen vloeien. Nadien vertelde Bhupen me om welk uur hij Mâ ontmoet had. Bij dit voorval vertelde Mâ dat zelfs het kleinste spoortje van ‘ik-gevoel’ de spirituele vooruitgang vertraagt.

Toen ze nog een klein meisje was, manifesteerden zich een veelzijdigheid aan speciale fenomenen, maar die haar omgeving niet opmerkte. Doordat zij al zo jong onthecht was, begonnen vele mensen te denken dat zij mentaal gehandicapt was. Zelfs haar ouders twijfelden aan haar toekomst. Soms wist ze niet meer waar ze was, of kon ze zich niet meer herinneren wat ze enkele minuten daarvoor gedaan had.

Men vertelt dat zij in haar jeugd al wandelend sprak tegen de bomen, de planten en tegen onzichtbare wezens. Ze communiceerde ook met hen via gebaren. Soms viel ze in een staat van innerlijke absorptie en trok ze zich uit elk gesprek terug.

Tussen zeventien en vijfentwintig jaar begon ze allerlei buitengewone fenomenen te tonen. Soms werd ze stil en bewegingloos, bij het zingen van de goddelijke namen. Tijdens de *kirtan* verstijfde haar lichaam. Toen zij tweeëntwintig was, ging ze met Bholonâth naar Bajitpur voor vijf of zes jaar (*haar echtgenoot werkte in de tuinen van excellenties*). Op het einde van deze periode begon ze spontaan *mantra*’s uit te spreken. Haar ledematen zetten zich authomatisch in yoga-houdingen. Zij stopte met spreken gedurende ongeveer één jaar en drie maanden, en toen ze naar Dacca kwam zette ze haar stilte verder door gedurende een jaar en negen maanden, komende op een totaal van drie jaar volledige stilte. Aan het einde van deze periode kon men een smetteloze innerlijke vrede (*nirmala*) in haar merken, en een gevoel van onmetelijkheid. Het was duidelijk dat zowel haar uiterlijke als haar innerlijke (mentale) bewegingen haar niet meer beïnvloedden, en dat ze stevig verankerd was in het Zelf.

Gedurende al deze fantastische ervaringen was Pitâjî vaak zeer bekommerd over het verdere verloop ervan. Op 10 april 1924 kwam Mâ aan in Dacca, en een week later installeerde zij zich in Shabhag. Vele volgelingen begonnen toe te stromen

Ik werd ziek op 4 januari 1927. De dokters' diagnose was: tuberculose. De pijn kon door geen enkel geneesmiddel verzacht worden. Op een dag kwam Mâ op bezoek, en plaatste haar handen, zeer zachtjes, op mijn borst. Door dit contact verdween de pijn volledig, maar de ziekte verergerde gestadig. Enkele dagen later kwam Mâ, ze ging naast me zitten en fluisterde iets. Later vertelde ze dat zij de entiteit van mijn ziekte toegesproken had: 'Je hebt gedaan wat je kon. Nu is het tijd om er mee te stoppen.' Vanaf dat ogenblik is Mâ niet meer teruggekomen. Gedurende de volgende pijnlijke maanden heb ik niet meer het geluk gehad om haar te zien.

Op een nacht had ik een erge crisis. De dokters verklaarden me verloren. Buiten regen het zeer hard, en de honden huilden alsmaar door, om het nog wat meer sinister te maken. Ik had verschrikkelijke visioenen, die me kippevel gaven. Toen zag ik, zo helder als op klaarlichte dag, Mâ zittend op de rechterkant van mijn oorkussen. Voor ik nog iets kon zeggen, merkte ik dat ze haar hand over mijn hoofd bewoog. Wat een zachtheid, wat een kalmté! Een ogenblik later sliep ik.

Vanaf die dag, en gedurende de volgende acht of tien maanden dat ik te bed moest blijven, heb ik steeds Mâ zittend op mijn bed gevoeld, bij mijn oorkussen, en heb ik gevoeld dat zij de dood verhinderde om me mee te nemen.

Soms kon ik de pijn van urenlang hoesten en bloed spuwen niet verdragen. Dan prevelde ik de naam van Mâ en duurde het niet lang of de pijn werd wat milder. Na enkele maanden ziekte, terwijl ik in een huis van de regering lag, kreeg ik een zware terugval. Mâ was in Hardwar voor de *Kumbha-Mela* (een groot twaalf jaarlijks hindoe feest, waarbij miljoenen gelovigen een ritueel bad nemen in de Ganges). Men verwittigde Mâ met een telegram naar Rishikesh. Maar zij kwam niet, en ik vernam later dat zij aan Pitâjî gezegd had: 'Ik zie op dit ogenblik, Jyotish (Bhaiji) zittend op mijn knieën, en hij is in vrede.'

Toen ik na vijf maanden behandeling wou uittesten hoe het met me was, en ik probeerde recht te komen en enkele stappen te zetten, moest ik dat bekopen met een terugval en zwaar bloed uitspuwen. De dokter gebood mij en mijn familie dat ik nu altijd moest blijven liggen, en dat ik zelfs niet meer mocht zitten. Enkele dagen later kwam Mâ, terug in Dacca, op bezoek en vroeg: 'Hoe voel je je nu?' Ik zei: 'Ik voel de pijn niet te veel, maar ik ben zo verveeld dat ik geen koel bad kan nemen.' We waren toen in de maand mei, en de hitte was verpletterend. De volgende dag kwam zij terug met Pitâjî. Het was één uur in de namiddag, en iedereen sliep, ook mijn dochter van twaalf, die toen op mij moest waken. Srî Mâ zei me: 'Je wou een bad nemen. Indien dat echt zo is, daar is een waterbekken, ga er naar toe en neem je bad.'

Dit waterbekken was een vijftig of zestig meter verwijderd van het huis. Zodra ik de woorden van Mâ hoorde, voelde ik nieuwe kracht door mijn verering en liefde voor haar. Mijn lichaam was een echt skelet. Ik stond wankelend recht en ging met Pitâjî naar het bekken. Ik moest trappen naar beneden gaan, en deed dat alleen. Het bekken was een waterspaarbekken aan de rand van een moslim universiteit, en er stonden borden dat baden en kleren wassen verboden was. Maar er was niemand te zien, en ook bij de school sliep iedereen. Terug thuis na mijn bad, hing ik de natte kleren te drogen en ging rusten. Zodra ik weer lag, werd mijn dochter wakker. Ze vond Mâ zittend naast haar. Later vond mijn huisbediende de natte kleding en informeerde mijn echtgenote, die protesteerde dat ik in volle zon het verbod van de dokters genegeerd had. Mâ lachte, maar zei geen woord. Ik was echt verbouwereerd van op volle middag alleen het grasperk te hebben kunnen overlopen om een bad te nemen en van de kracht te hebben gehad om dit te volbrengen.

Mâ en Swami Shivananda uit Rishikesh

Drie of vier maanden later verhuisde ik naar een milder klimaat. Toen ik dit verhaal vertelde aan geneesheren of aan mijn omgeving, toen ik het werk op kantoor hervat had, wilde niemand mij geloven.

Tijdens mijn ziekte ging ik naar Vindyalchal, een stad in de omgeving van Benares, waar een grote tempel ligt die gewijd is aan de Goddelijke Moeder. Ik ging er heen op zoek naar betere lucht. Ik kwam er Mâ tegen. Zij zei: ‘Ga je nooit naar buiten om te wandelen?’ Ik antwoordde: ‘Ik ben te zwak om me te bewegen, hoe zou ik dan kunnen wandelen?’

De volgende dag nam zij me mee om te gaan wandelen. Wij stapten acht of tien kilometer te voet, zowel op effen als op golvend terrein, en wij waren terug tegen elf uur ‘s morgens. Op de terugweg daalden we een helling af, en ik werd plots heel zwak en kon me niet meer bewegen. Mâ draaide zich om en zei: ‘Het huis is niet ver meer.’ Na tien minuten kwam er onaangekondigd een kar aan. Anders hadden we nog zeker een kilometer moeten stappen. Ik vreesde dat de inspanning van zo’n mars mijn toestand zou verergeren, maar dit gebeurde niet. Een beetje later zei Mâ: ‘Zowel in de wereld van het handelen als in de spirituele wereld, is het geduld de grootste steun.’

In alle facetten van het leven zijn er drie zaken noodzakelijk in de strijd van het bestaan: een edel doel, een grote vastberadenheid en een volledige overgave aan wat men te doen heeft. Bereikt men toch geen werkelijk succes, dan zullen deze deugden ten minste de capaciteit ontwikkelen om goed werk af te leveren, dat zijn vruchten zal dragen bij de eerste gelegenheid.

Nadat ik weer mijn functies had opgenomen op kantoor, was ik weer vertrokken voor drie jaar. Op een dag, in de *ashram*, plukte Mâ een bloem en schonk ze me, terwijl ze de bloemblaadjes uittrok: ‘Veel van je vroegere conditioneringen (*samskara*’s) zijn gevallen, en vele gaan nog verdwijnen, zoals de bloemblaadjes van deze bloem, totdat ik je essentiële steun zal zijn, zoals deze steel. Begrijp je?’

Toen ze dat zei, begon ze te lachen. Ik vroeg haar: ‘Mâ, hoe kan ik deze toestand bereiken?’ Ze antwoordde: ‘Herinner je dit dagelijks, één maal. Je hoeft niets anders te doen.’ Zes of zeven maanden later, tijdens onze ochtendwandeling, zei Mâ: ‘Je actieve leven nadert zijn einde.’

Epiloog: *Hierna volgt het relaas van Bhaiji's laatste levensdagen, met de woorden van Srî Mâ zelf, zoals beschreven door Gurupryâ devi, in de Engelse editie. Enkele weken voor zijn dood verkreeg Bhaiji de volledige onthechting, toen hij met Mâ en Bholanâth aan de oevers kwam van het Mansarovar-meer, aan de voet van de heilige Kailash berg, de meest prestigieuze van de hindoe bedevaartsoorden.*

Mâ en Gurupryâ

“Bhaiji wou zijn kleren wegwerpen in het Mansarovar-meer op het ogenblik van zijn bad. Pitâjî, die bij hem stond, zei hem dit niet te doen en de kleren onmiddellijk terug te nemen. Toen ik (*Mâ*) aankwam, kwam Bhaiji voor me knielen en zei: ‘Mâ, ik wens de enkele levensdagen die me nog resten door te brengen in een grot. Laat me nu alst u belieft heengaan, met uw toestemming.’ Ik zag dat de geest van onthechting (*avadhûta bhâva*) zich in hem manifesteerde. Ik zag ook dat zijn innerlijke toestand zeer mooi en intens was. Toen ik dit zag, zei ik tegen hem: ‘Kom nu mee met mij.’ Hij bleef zwijgzaam.

Hij stapte naast me en sprak even later: ‘Ik heb een wens te verwoorden: indien u het aanvaardt, zal ik vanaf nu volledige stilte bewaren.’ Ik antwoordde: ‘Nee, het zou niet goed zijn nu stilte te beoefenen tijdens zulk een mooie reis.’ Terwijl we zo verder stapten, zei ik hem: ‘Vanaf dit ogenblik heb je de staat van onthechting bereikt, en je wil ook de stilte bewaren. Je naam zal dus *Maunânanda* zijn. (*mauna* betekent stilte, en is een belangrijke spirituele oefening : uiterlijke maar vooral innerlijke stilte beoefenen en bewaren).

Dit lichaam (*Mâ* spreekt over zichzelf) begon heen en weer te lopen, kijkend naar de oevers van het Mansarovar meer. Zoals andere *mantra's* spontaan naar buiten komen, zo begon dit lichaam de *mantra* van *sannyas* (verzaking aan de wereld) uit zichzelf te reciteren, terwijl het in een ander bewustzijn (*bhâva*) vertoefde. Ik merkte dat Bhaiji me gedurende die tijd op de voet volgde. Hij liep naar dit lichaam toe, wierp zich voor zijn voeten en zei : ‘Mâ, dit is de *sannyas mantra*, ik heb het bereikt !’, en hij

bleef aan mijn voeten, in een staat van exaltatie. Hij offerde de heilige koord (dit is het distinctieve teken van de brahmanen, de sociale kaste waartoe hij behoorde; dit afleggen betekende buiten alle sociale regels en zekerheid stappen, alle bruggen opblazen, m.a.w. de volledige verzaking), zijn gebedsnoeren en al de rest aan de voeten van dit lichaam en begon de *mantra* op te zeggen. Hij ging naar de rand van het meer toe, voerde het ritueel uit en offerde zeven of acht maal water aan dit lichaam, in de palm van zijn hand. Vanaf die dag reciteerde hij gedurig, in *japa*, de *mantra* van *sannyas*, en bleef in deze geestestoestand (*bhâva*) gedurende heel zijn ziekte.”

Enkele weken later waren de pelgrims terug in Almora. Bhaiji werd alsmaar zwakker, en hij bereikte zijn laatste levensdag. Het vervolg wordt verteld door *Gurupriyâ Devî*, de assistente van Srî Mâ.

“De dokter probeerde, zonder succes, injecties met minerale zouten en andere middelen. Ten slotte staakte hij alle moeite en zei : ‘De polsslag is even zwak als voordien. Nu is alleen nog maar Mâ de enige hoop !’ Ik huilde en deed teken aan Mâ, maar zij deed teken (ze observeerde stilte) als om te zeggen : ‘Er komt niets.’

Zij ging zitten naast de patiënt en wiste het zweet van zijn voorhoofd. Toen wij de gedachten van Mâ raadden, verloren ook wij alle hoop. Bhaiji prevelde ‘*Hari bol, Hari bol*’ (‘zeg : ‘Heer’, zeg ‘Heer’) twee of drie keer, en vroeg toen : ‘Waar is Mâ?’ Toen wij hem wezen waar zij zat, keek hij haar aan en begon voortdurend te herhalen: ‘Mâ, Mâ, Mâ.’ Vervolgens zong hij ook ‘Mâ, Mâ, Mâ’, min of meer met juiste stem. Mâ zat kalm en wiste zijn voorhoofd. Wij huilden, en Mâ zei me: ‘Reciteer de Naam.’ Ik veegde mijn tranen en zong de naam Mâ.

Een beetje later zei Bhaiji : ‘Wat is het mooi. *Khakuni* (dit was Gurupriyâ) wat is het mooi!’ Enkele ogenblikken later hief hij een vinger en zei: ‘Allen zijn één, er bestaat niets anders dan het Ene.’ Harimam, een aanwezige volgeling, begon te huilen en riep : ‘Bhaiji!’ en deze antwoordde: ‘Eén, allen zijn één, mediteer hier op, broeder. Eén, allen zijn Eén.’

Ik sprak: ‘Bhaiji, rust in alle veiligheid op de knieën van Mâ.’ Hij antwoordde: ‘Mâ en ik zijn één, Baba (haar echtgenoot) en ik zijn één, wij allen, wij zijn één. Er bestaat niets anders dan het Ene!’

Toen begon hij duidelijk de *sannyas mantra* te herhalen. Beetje bij beetje verloor hij het bewustzijn. Onder het beschermende oog en de genade van Mâ legde hij zijn lichaam af op de leeftijd van zevenenvijftig jaar. Hij was een Grote Ziel (*mahâ-purusha*). Enkele ogenblikken voor zijn dood had ik hem op de grond gelegd, zoals sommige *sannyasins* dit wensen. Mâ raakte zijn hoofd aan, zij stond roerloos, in *samâdhi* (hoogste bewustzijn). Ik vroeg alle aanwezigen om de naam van Mâ te herhalen. Tijdens deze zang gaf Bhaiji zijn laatste adem.

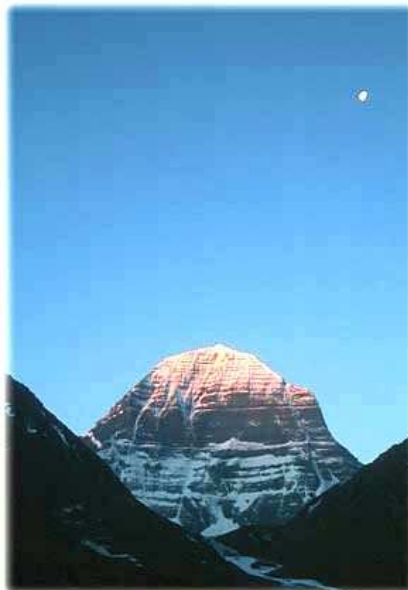
Zo is, vredevol, een groot wezen van ons heen gegaan. Mooie dood! Enkele minuten eerder had Mâ ons teken gegeven om de kamer te verlaten. Na een minuut had ze ons verzocht om terug naar binnen te komen, en Bhaiji had ons dan gezegd: ‘Mâ heeft me het teken gegeven om in te slapen. Nu ga ik inslapen.’

Swami Vijayananda (p. 43) heeft de vertaler (ik denk dat het hier om Jacques Vigne gaat, die al jaren in India woont, als 'gebuur' van Swami Nirgunananda (p. 53)) ertoe aangezet dit werk naar het Frans te vertalen. Swami Vijayananda leeft sinds meer dan veertig jaar in India, en heeft negen jaar in afzondering geleefd in Almora, nabij de samâdhi (graf) van Bhaji. Hij leefde ook zeven jaar in Dhaulchina als kluizenaar. Het panorama van vier honderd kilometer over de eeuwige sneeuw van de Himalaya's op deze plek had daar toen ook Bhaji bekoord bij zijn bedevaart naar de berg Kailash. Of, om te eindigen met een woord van Mâ:

“Het eeuwige Zelf, de eeuwige pelgrim, is Hij, Hij alléén.”

“God is alles.”

Kailash

4. Kirtan - gezangen - gebeden

Mâtri dhyânam

Om dhrita sahaja samâdhim
Vibhratim hemakantim
Nayana sarasijâbhyam
Sneharashin kirantim

Manasi kalita bhaktim
Bhaktamânadayantim
Smita jita sharadindum
Mâtaram dhîmahîh

Tapanashakala kalpam
Kalpavrikshopamânam
Sharanâgata janânâm
Tâarakam kleshapâshat

Hridaya kamala madhye
Sthâpayitveha mâtuh
Vihita vividha kalpa
Pâda pîtham bhajâmih

Shrî pâda pîtham smarâmih
Shrî pâda pîtham namâmih

Meditatie op Mâ

*Ik mediteer op deze moeder,
Eeuwig verblijvend in samadhi,
Zij die omgeven is van gouden licht,,
En haar lotus ogen stralen van tederheid.*

*Doordrongen van devotie, schenkt zij
De gelukzaligheid van devotie aan haar volgelingen,
Haar glimlach heeft de glimlach van de volle maan
In de herfst gewonnen.*

*Zoals het zonlicht de duisternis verdrijft,
Zoals de boom der wensen,
Zo bevrijdt zij van slavernij en beproevingen,
Zij die in haar hun toevlucht zoeken.*

*Mâ in de lotus van mijn hart plaatsend,
Herinner ik mij, kniel ik voor haar en
Aanbid ik haar voeten
Met alle noodzakelijke voorgeschreven offergaven.*

Bovenvermeld lied werd bij retraits met Swami Nirgunananda gezongen voor het begin van de eerste ochtendmeditatie, gevolgd door de recitatie van de 108 Namen.

De 108 namen van Mâ Ananda Moyi

Sri sri ma ananda moyi astottar satanam

yâ devî sarva-bhûteshu mâtri-rûpena samsthitâ / nams tasyai namas tasyai namas tasyai namo namaha :

1. om mâtre namaha	1. <i>mâtri : moeder</i>
2. om hridayavâsinyai namaha	2. <i>hridaya : hart / vasini : die verblijft</i>
3. om sanâtanyai namaha	3. <i>sanâtani : eeuwig</i>
4. om ânandamayyai namaha	4. <i>ânandamayi : vol vreugde</i>
5. om bhuvanojjvalâyai namaha	5. <i>bhuvana : heeal/ujjvalâ : die verlicht</i>
6. om jananyai namaha	6. <i>janani : die doet geboren worden</i>
7. om shuddâyai namaha	7. <i>shuddhâ : rein</i>
8. om nirmalâyai namaha	8. <i>nirmalâ : helder</i>
9. om punyavistârinyai namaha	9. <i>die de deugd verspreidt</i>
10. om râjarâjeshvaryai namaha	10. <i>koningin van koninginnen</i>
11. om svâhayai namaha	11. <i>svâhâ : mantra bij vuurceremonie</i>
12. om svadhâyai namaha	12. <i>svadhâ : mantra bij ceremonie voor voorouders</i>
13. om gauryai namaha	13. <i>gauri : met heldere huidskleur</i>
14. om pranavarupinyai namaha	14. <i>pranava: OM/ rûpini: vorm, uitdrukking van</i>
15. om saumyâyai namaha	15. <i>saumyâ: aangenaam</i>
16. om saumyatarâyai namaha	16. <i>saumyatarâ: aangenaam in hoogste mate</i>
17. om satyâyai namaha	17. <i>satya : waarheid</i>
18. om manoharâyai namaha	18. <i>mana: geest/ hara: die steelt</i>
19. om pûrnâyai namaha	19. <i>pûrna: volheid</i>
20. om parâtparâyai namaha	20. <i>parâtparâ: groter dan het grootste</i>
21. om ravishashi kundalâyai namaha	21. <i>die zon en maan als oorringen draagt</i>
22. om mahâvyoma-kuntalâyai namaha	22. <i>de wijsheid van de hemel is haar haartooi</i>
23. om vishvarûpinyai namaha	23. <i>die alle vormen van het universum in zich heeft</i>
24. om aishvaryâ bhâtimayyai namaha	24. <i>aishvaryâ: rijkdommen/ bhâtimâ: schittering</i>
25. om mâdhurya pratimâyai namaha	25. <i>mâdhurya: zachtheid/ pratimai: beeld</i>
26. om mahimâ manditâyai namaha	26. <i>die goddelijke macht door yogi's bereikt bezit</i>
27. om ramâyai namaha	27. <i>echtgenote van Heer Vishnu</i>
28. om manoramâyai namaha	28. <i>mana: geest/ ramâ: aangenaam</i>
29. om shântya namaha	29. <i>shânti: vrede</i>
30. om shântâyai namaha	30. <i>shântâ: vredevol</i>
31. om kshamâyai namaha	31. <i>kshamâ: vergiffenis</i>

32. om sarva devamayyai namaha	32. sarva : allen / devamayî : woonst der goden
33. om sarva devîmayai namaha	33. verblijfplaats van alle godinnen
34. om sukhadâyai namaha	34. die het geluk schenkt
35. om varadâyai namaha	35. die gunsten schenkt
36. om bhaktidâyai namaha	36. die devotie schenkt
37. om jñânadâyai namaha	37. die wijsheid schenkt
38. om kaivalya dâyinyai namaha	38. die de eeuwige gelukzaligheid schenkt
39. om vishva prasavinyai namaha	39. die geboorte schenkt
40. om vishva pâlinyai namaha	40. die zorg draagt en steun biedt
41. om vishva samhârinyai namaha	41. die versmelt, oplost
42. om bhaktaprâna rûpâyai namaha	42. in de vorm van levenskracht bij volgelingen
43. om mûrtimatyai namaha	43. die de vorm van het beeld aanneemt
44. om kripâyai namaha	44. kripâ : genade
45. om triloka târinyai namaha	45. bevrijder van de drie werelden
46. om kârya kârana bhûtâyai namaha	46. oorzaak, intern principe van handelingen
47. om bhedâbhedâtîtâyai namaha	47. voorbij differentiatie en niet-differentiatie
48. om paramâyai namaha	48. het Ultieme
49. om paramadevatâyai namaha	49. de Ultieme God
50. om vidyâyai namaha	50. kennis, wijsheid
51. om vinodinyai namaha	51. die tevreden stelt
52. om yogijana ranjinyai namaha	52. die yogi's verblijdt
53. om bhava-bhaya-bhanjinyai namaha	53. die de wereld van de angst verjaagt
54. om mantra bijâtmikâyai namaha	54. zoals het Zelf: de geest van de zaadmantra
55. om veda prakâshikâyai namaha	55. die de Veda's openbaart
56. om nikila vyâpikâyai namaha	56. die het universum doordringt, omvat
57. om sagunâyai namaha	57. die kwaliteit, attributen bezit
58. om sarûpâyai namaha	58. die een duidelijk gedefinieerde vorm bezit
59. om nirgunâyai namaha	59. die zonder attributen is
60. om nîrûpâyai namaha	60. die zonder vorm is
61. om mahâbhâvamayyai namaha	61. met grote innerlijke bezieling, liefde
62. om nirantarâyai namaha	62. altijd aanwezig
63. om gunamâdhuryai namaha	63. met de deugd van zachtheid
64. om parâyai namaha	64. de Ultieme Realiteit
65. om pûrnabrahmane namaha	65. de volheid van de Ultieme realiteit
66. om nârâyanâya namaha	66. de Ultieme Heer in het hart der mensen
67. om mahâdevyai namaha	67. de hoogste godin
68. om padmanâbhâya namaha	68. de lotus op Vishnu's navel (oorzaak va alles)
69. om kâlyai namaha	69. in de vorm van Kali, hoogste godin
70. om bhavatâpa pranâshinyai namaha	70. die de hitte van lijden vernietigt
71. om ânandaghana mûrtaye namaha	71. geconcentreerd beeld van gelukzaligheid
72. om shriyai namaha	72. Lakshmi, godin van voorspoed
73. om yajñâtmikâyai namaha	73. kern van offergave (voor de goden) in het vuur
74. om purâna-purushâya namaha	74. het Hoogste Wezen beschreven in de Purana's
75. om nishkrodhâyai namaha	75. zonder kwaadheid
76. om nîrâgâyai namaha	76. zonder gehechtheid aan geliefden
77. om râgadvesha vivarjitâyai namaha	77. zonder afkeer voor niet-geliefden
78. om ambikâyai namaha	78. de Goddelijke Moeder
79. om ambikâyai namaha	79. de moeder-godin Doerga
80. om jagadambikâyai namaha	80. moeder-godin van de aarde

81. om nirdoshâyai namaha	81. zonder fouten, ondeugden
82. om svabhâvasthanitâyai namaha	82. die vertoeft in de innerlijke staat van het Zelf
83. om svakriyâyai namaha	83. haar handelingen zijn zij-Zelf
84. om svarasâmritâyai namaha	84. zij is Zelf het sap van Haar nectar
85. om mokshadâ duhitre namaha	85. zij die bevrijding geeft (ook Mâ's moeder naam)
86. om vipina-duhitre namaha	86. dochter van vipin (Mâ's vader naam)
87. om varalabdhyai namaha	87. gekomen door een goddelijke gunst (vanwege Kali)
88. om prema-mûrtaye namaha	88. beeld van liefde
89. om bholânâtha-bhâryâyai namaha	89. gemalin van Bholânâth (ook naam van Shiva)
90. om sarvagâyai namaha	90. die overal naartoe gaat
91. om sahaja-samâdhi-dhritâyai namaha	91. die gedurig in de goddelijke versmelting vertoeft
92. om hemakânti vibhratyayai namaha	92. die straalt zoals goud
93. om bhaktânanda-dâyinyai namaha	93. die gelukzaligheid schenkt aan toegewijden
94. om sharadindujita-smitâyai namaha	94. die de glimlach van de herftmaan wint
95. om kalpavrikshopamânâyai namaha	95. gelijkend op de boom der wensen
96. om sharanâgata-vatsalâyai namaha	96. toevlucht voor de barmhartigen die naar haar gaan
97. om kleshapâsha-târinyai namaha	97. die bevrijdt uit de aaneenschakelingen van lijden
98. om hritkamala-virâjitâyai namaha	98. die verblijft in de lotusbloem van het hart
99. om ânanda rûpinyai namaha	99. beeld van gelukzaligheid
100. om ânanda dâtre namaha	100. zij die gelukzaligheid schenkt
101. om ânanda vradhanyai namaha	101. zij die aan gelukzaligheid toevoegt
102. om ânanda dhârinyai namaha	102. zij die gelukzaligheid vasthoudt
103. om sangîta-priyâyai namaha	103. zij die houdt van zang
104. om guru-mâtre namaha	104. moeder en guru zijnde
105. om mâtri gurave namaha	105. guru en moeder zijnde
106. om tîrtha vâsinyai namaha	106. zij die in Thirthavâsini verblijft (bedevaartsoort)
107. om nârâyanyai namaha	107. vrouwelijk aspect van Nârâyana
108. om mahâdevâyai namaha	108. hoogste God(in)

om namo bhagavate pûrna brahma narâyana (7 x)

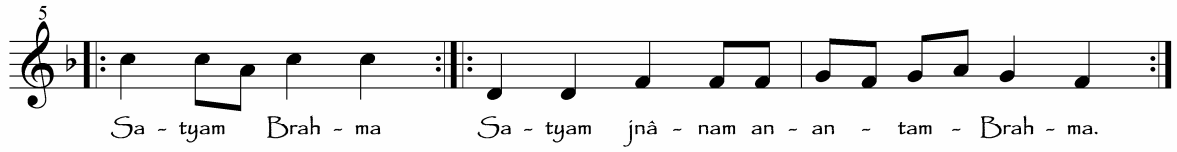
satyam jñânam

satyam jñânam anantam brahma
shantam shivam advaitam brahma
ânanda rûpam amritam brahma
ekam eva advitiam brahma

*Brahman is waarheid, wijsheid (kennis), oneindig
Brahman is vrede, goedheid, zonder tweede (zonder dualiteit)
Zijn vorm is gelukzaligheid, nectar
Brahman is de Ene, enig en zonder tweede*

satyam brahma
jñânam brahma
anantam brahma

satyam jnânam

Srî Mâ

Srî Mâ, jay Mâ, jay jay Mâ.

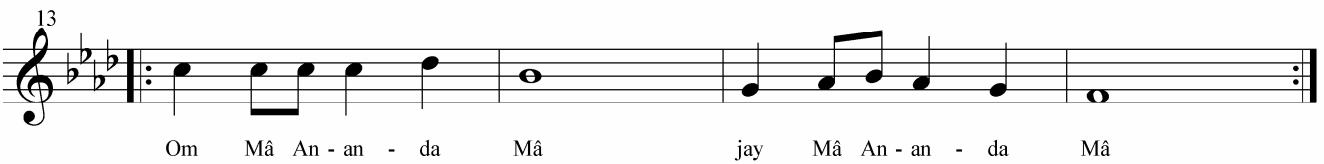
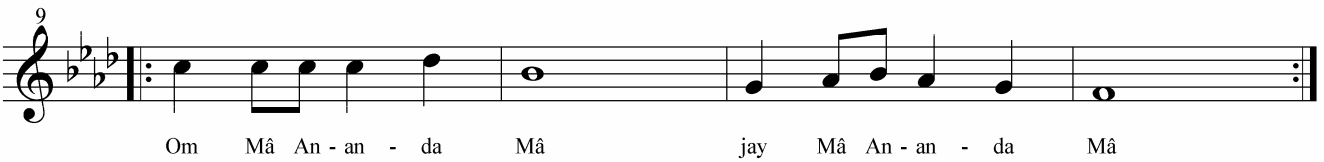
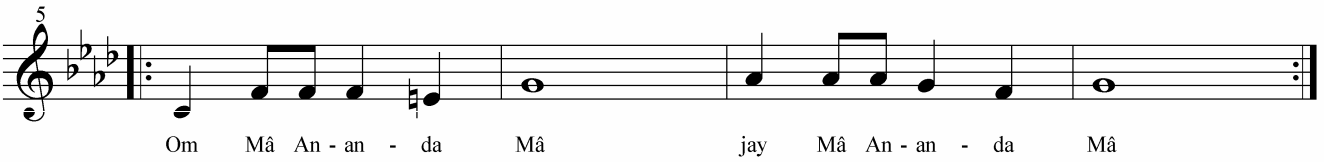
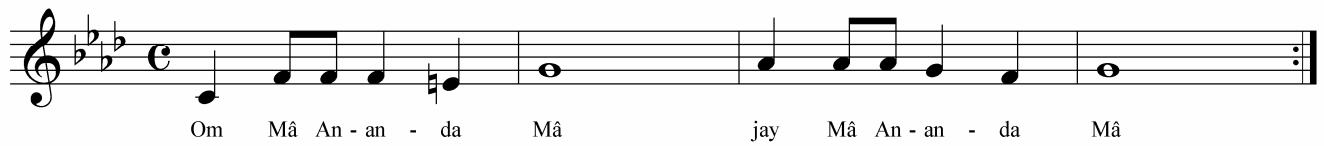
Sri Mâ

Om Mâ Ananda Mâ

Om Mâ Ananda Mâ, jay Mâ Ananda Mâ

Om Mâ Ananda Mâ

Om Mâ Ananda

1. Om Mâ Ananda (3x)
Om Mâ Ananda om

(*facultatief*)

2. Om mahâ devî (3x)
Om mahâ devî om

3. Om mahâ shakti (3x)
Om mahâ shakti om

4. Om âtma rûpâ (3x)
Om âtma rûpâ om

5. Om Holy Mother (3x)
At Thy feet I bow for Thee

(*facultatief*)

5. Om Holy Mother (3x)
Holy source of endless Love

6. Om Mâ Ananda (3x)
Mâ Ananda Hari om

7. Om jay Mâtaji (3x)
Om jay Mâtaji om

8. Om om om om om (4x)

(str.) a guirland of flowers
a guirland of om
a guirland of prayers
my heart is Thy home

kirtan van Shiva Premananda (m.vdm)

Om Mâ

Om Mâ An - an - da Om Mâ An - an - da

Om Mâ An - an - da Om - Mâ An - an - da Om

Om A guir-land of flo-wers, a guir-land of Om A guir-land of pra-yers my

heart is Thy home

DC

5. Bronvermelding

Herbert, Jean : L'nseignement de Mâ Ananda Moyî, Ed. Albin Michel, 1974
Jay Mâ : tijdschrift uitgegeven door de *Sangha* van Mâ Ananda Moyî

www.anandamayi.org : de beste en uitgebreidste web site over Srî Mâ, die geldt als de officiële web site van de *sangha*. U vindt er een schat aan informatie, foto's en multimediamateriaal. U kan er tevens de teksten vinden van Swami Vijayananda en Swami Nirgunananda, in het Frans en het Engels. Ook deze bundel met uitspraken van Mâ in het Nederlands wordt op deze site gezet.

6. Links

Contactpersoon voor België is dhr. Paul Neeffs : paulneefs@yahoo.com. Hij organiseert de retraites in België met Swami Nirgunananda en bouwt een nieuwe Belgische website over Srî Mâ die heel binnenkort op het net zal staan.

Referenties van boeken over Mâ vindt u op de bovenvermelde website.

